DEVRİMCİ YOL

SAYI 7 1 AĞUSTOS 1977 300 KURUŞ

Faşizme karşı tüm halk gücünün mücadele birliğini sağlayalım

FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ BİR MÜCADELE ANLAYIŞI ZORUNLUDUR

Şimdi, artık erken seçim sonrasının "ne olacak?" sorusu ortadan kalktı. Olabilecek olan oldu. MC adeta bir "hilkat garibesi" gibi dirildi. Yeni bir faşist terör dalgası tüm yurdu hızla kaplarken, şu gerçek ortaya çıkmıştır ki; erken seçim faşist MC güçleri için bir "soluk" olmuştur. Mücadele -erken seçimin getirdiği parlamento aritmetiğindeki yeni öğelerle birlikte- sürecektir. Bir takım nedenlerden ötürü bazı iç ve dış tekellerin tek başına bir CHP iktidarına yönelmiş olmasına rağmen, MC güçlerinin önce CHP hükümetini engelleyebilmesi ve sonrada güvenoyu alarak hükümeti kurabilmesine ilişkin soruların ötesinde önümüzdeki dönemin sorunları üzerinde durmalıyız.

MC'nin yeniden kurulabilmesi olayı oligarşi içi güçler arası mücadelenin bir özel sonucu olduğu kadar sol hareketin kendi tutarsızlıklarıyla da ilgilidir. Bu gün genel olarak sağ eğilimlerin, dağınıklık ve örgütsüzlüğün egemen olduğu sol,

(Devamı sayfa 2'de)

DEVRİMCİ YOL

- Anti faşist halk eylemleri ve Devrimci Mücadele
- Faşizm, demokratik kitle örgütleri ve birlik sorunu
- İnşaat işkolunda yarı-proleterler
- Sivaslı'da anti-faşist mücadele durdurulamaz
- Marksist- Leninist geçiş dönemi ve geriye dönüş sorunu
- Metal işçilerinin mücadelesi

FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ BİR MÜCADELE ANLAYIŞI ZORUNLUDUR

(Sayfa 1'den devam)

çoğunlukla olduğu gibi, seçimler sonrasındaki siyasal gelişmeler karşısında büyük ölçüde etkisiz,seyirci durumunda kalmıştır. İşçi sınıfı adına siyaset yaptığını iddia eden bir yığın oportünist fraksiyon bildiri ve demeçlerinde "şu şöyle olmalı, bu böyle olmalı" cinsinden, CHP'ye "akıl vermekten" öte gitmeyen bir mücadele sürdürmüşlerdir. Böylesi durumlar için halkımızın dilinde "hariçten gazel okumak" diye pek güzel bir deyim vardır. Her türlü Devrimci Mücadele anlayışını "goşistlik" karalamasının arkasına atan bu ! tür bir anlayışın ülkedeki siyasal gelişmelere şu veya bu şekilde bir etkide bulunamaması doğaldır. Devrimci Hareketin örgütlenme zaafları bu durumu ülkemiz solu açısından bugün için genel bir doğru haline getirmiştir. Devrimci Müdahale unsuru yaratılmadıkça, sağ oportünizmin ve ekonomizmin batağında kaldıkça kuyrukçuluk kaçınılmazdır; bir CHP iktidarına ve Ecevit'in yaratacağı harikalara bel bağlamak; o, yeterli beceriyi gösteremeyince düş kırıklığına uğramak, olaylara seyirci kalıp, hariçten gazel okumak kaçınılmazdır: Devrimci bir mücadele anlayışına "goşistlik" diye küfreden bir oportünizmin ise- bir AP-CHP koalisyonunu bile ehven-i şer olarak görmekten öte-varacağı bir yer yoktur.

Devrimcilik ise asla bu değildir!

MC'nin yeniden kurulmasıyla birlikte içi boş "birlik" çağrıları "bildiri devrimciliğine son!", "birleşelim" yaygaraları ve "Ulusal Demokratik Cephe" maskaralıkları ortalığı kapladı. Bütün bunların bir tek olumlu anlamı vardır; o da ülkemizde sınıf mücadelesinin geldiği yerde, artık oportünistliğin bile bugüne değin yapılageldiği biçimde sürdürülemez hale geldiğinin ortaya çıkmasıdır. Ötesi "bildiri devrimciliğine son!" diye bir "bildiricilliğin" icadedilmesinden, "cephe" ve "birlik" kavramlarının yozlaştırılmasından başka bir şey değildir.

Oysa, Devrimci bir birlik sorunu, faşizme karşı devrimci bir anti-faşist cephe sorunu, bugün gerçekten önemle üzerinde durulması gereken bir sorundur. Devrimci bir cephe sorununun, POLİTİKA Gazetesinin yayın müdürünün, gazeteye gelen bildirileri alt alta toplayarak yayınlamasından başka bir şey olmayan "UDC" maskaralığı ile hiçbir ilgisinin olmadığı ortadadır.

MC, çözümü güç sorunlarla karşı karşıyadır. Demirel, MSP ve MHP'ye büyük tavizler vermekten çekinmemiştir. MC adeta bir iç savaş hükümeti olarak kurulmuştur.

MC'nin karşı karşıya bulunduğu zorluklar sonucu onun kolayca ve kendiliğinden yıkılacağı sanılmamalıdır. Gerici bir iktidarın Devrimci bir mücadele ile altedilmesi ise herşeyden önce Devrimci bir iktidar alternatifinin yaratılmasını gerektirir. Bu olmadan, faşizme karşı mücadelenin zafere ulaşması beklenemez. Bu nedenle bugünkü koşullarda "genel grev" yoluyla mücadelenin başarıya ulaşabileceği hayallerine kapılınmamalıdır.

Bununla asla "genel grev"e taraftar olmadığımızı söylemiyoruz. Bugünkü koşullarda , geniş emekçi yığınlarının Devrimci insiyatifini geliştirecek bir genel grev,faşizme karşı mücadele açısından da önemli ve ileri bir gelişme olacaktır. Devrimciler bu önemli eylemi işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketinin, onun devrimci partisinin inşaası doğrultusunda kavrayacak ve geliştirmek için mücadele edeceklerdir.

Yeni MC döneminin halka karşı yeni bir saldırı, tertip ve baskı dönemi olacağından kuşku duyulamaz. Faşist güçler, kriz derinleştikçe saldırılarını arttıracaklardır.

Faşizme karşı doğru ve devrimci bir mücadele anlayışının etrafında tüm halk güçlerinin mücadele birliğini gerçekleştirmek zorunludur.

Faşizme karşı mücadele bir iktidar alternatifini zorunlu kılar. Faşizme karşı mücadele iktidar mücadelesinden ayrı düşünülemez. Ülkemizde anti-faşist bir iktidar alternatifi bir demokratik halk iktidarı olabilir. Bugün Devrimci mücadele böyle bir aşamada değildir. Bu durumda yapılacak olan buna bakıp bir CHP'li hükümete bel bağlamak değildir. Reformist bir harekete bel bağlama ülkemizde anti-faşist mücadelenin başarısızlığını kaçınılmaz kılar. Bugün yapılması gereken emekçi halkın iktidar mücadelesinin bir aracı olarak bağımsız bir devrimci siyasi hareketin yaratılmasını esas alarak mücadele etmektir.

Bu,Devrimcilerin faşizme karşı mücadeledeki SAVUNMA durumunda bulunmaları demektir. Bugün faşizme karşı mücadelede (pasif ve durağan olmayan) devrimci bir savunma çizgisi asla terkedilmemelidir. Faşist terörün etkisizleştirilmesi için, faşist demagojiyi açığa çıkarak, tüm emekçi halkın anti faşist mücadeledeki omuz omuza mücadele ve dayanışmasını sağlamak için çaba harcamalıyız. Her mahallede, her iş yerinde, her bölgede tüm halkı birleştirmek için mücadele etmeliyiz.

Faşizmi böyle bir Devrimci mücadele anlayışıyla ezeceğiz.

DEVRİMCİ YOL

FAŞİZM, DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ VE BİRLİK SORUNU ÜZERİNE

- Faşizme karşı "Birlik" sloganı, somut bir siyasi muhtevaya oturtulmalıdır.
- Önemli olan sadece bir düşmana karşı ne olursa olsun herşeye rağmen biraraya gelmek değildir. Aynı zamanda ve bundan daha önemli olarak, hangi temel üzerinde, hangi temel hedefler için hangi program doğrultusunda kimlerle ve nereye kadar bir olunacağı bilinmelidir.

FAŞİZME karşı mücadelede demokratik kitle örgütlerine önemli görevler düşüyor. Özellikle, hareketlenen ve bol bol "birlik" çağrılarının yapıldığı bu ortamda sorunun ele alınışı, faşizme karşı mücadeleninı siyasi muhtevesından ayrı düşünülemez. Devrimci Hareketin genel mücadele perspektifi içinde yer aldığı özgül konum,demokratik kitle örgütlerinin bu mücadele sürecindeki görevlerini belirler.

Kitlelerin ekonomik-demokratik talepleri etrafında örgütlendiği ve onları siyasi mücadeleye sokmanın bir aracı olan Demokratik kitle örgütleri siyasi programın kitlelere ulaştırıldığı canlı kayışlardır; yığınları devrim mücadelesine sokmanın seferber etmenin bu organları, elbetteki belli bir siyasete bağlı olacak, o siyasetin hizmetinde çalışacaklardır. Kitle örgütlerinin çalışma alanlarının özgüllüğü ve örgütsel olarak bağımsızlıkları siyasi olarak bağımlılığı şart koşar. Kitle örgütlerinin mevcut guruplardan bağımsız, gruplararası bir siyaset izlemelerini önermek oportünizmdir. Dolayısıyla günümüzde kitle örgütleri arası "birlik" veya "güçbirliği" çağrıları soyut ve anlamsız değil aksine belirli bir siyasi programa ve somut çalışma önerilerine bağlı olmalıdır. Birbirinden çok farklı mücadele anlayışına sahip olan grupların kitle örgütleri çapında bile bir araya gelemeyebilecekleri açıktır.

Devrimciler kitle örgütlerine emperyalizme ve oligarşiye karşı verilecek halk savaşı sürecinde, yığınları devrimci mücadeleye çekmenin anti-faşist devrimci mücadeleyi yükseltmenin önemli bir aracı gözüyle bakarlar. Bu anlayış, revizyonist tezlerle taban tabana zıt bir anlayıştır. Onlar kitle örgütlerini siyasi mücadelenin bir aracı (ona hizmet eden bir örgüt) olarak görmezler, ona sadece mevcut demokrasinin sınırlarını genişletme, veyakoruma görevini yüklerler. Ve bu alanda da siyasi mücadelenin belirleyiciliğini reddederek siyaset dışı ekonomizmi önerirler.

Faşist saldırıların azgınlaştığı, devlet organları aracılığı ile kitle tabanı yaratmaya çalıştığı günümüzde kitle örgütleri kendi tabanlarını bu saldırıya karşı korumak, faşist demagojiyi teşhir etmek, yığınları anti-faşist mücadeleye çekmek görevivle karşı karşıyadırlar. Bu konudaen büyük engel, kitle örgütlerinin solun dağınıklığına bağlı olarak, alabildiğine dağınıklığıdır.

Ayrıca belli bir merkezin olmayışı ve örgütsüzlük her grubun kendisini merkez olarak ilan etmesine yol açmaktadır. Kendisini işçi sınıfının temsilcisi ilan eden her grup kendi dışındaki grupları kendi kafasına göre şu veya bu sınıfın temsilcisi ilan edip "ittifak" teorileri geliştirmektedir. Oysa "ittifak" sınıflar arası bir sorundur. Ve her grubun kendisini proleteryanın temsilcisi ilan etmesiyle çözülmez.

Bugün Demokratik Kitle örgütlerindeki bir birlik, "eylem birliği" temeline oturtulmalıdır.

Birlik sorunu somut bir "eylem programı" çerçevesinde geliştirilmelidir. Bu konuda en büyük güçlük bir çok demokratik kitle örgütünde, siyasi mücadele anlayışı bildiri ve demeç vermekten öteye gitmeyen siyasal grupların egemen olmasıdır. Eylem birliği farklı grupların eylem güçlerini bir araya getirmeye yönelik olacaktır. Oysa birlik çağrıları yapıp duran bir çok siyasal grup kendisi somut olarak ne yapmayı öneriyor ki (hangi siyasi eylemi sürdürüyor ki. bu eylemde başkalarına da güç birliği önermektedir? Siyasal eylem anlayışları bir maç seyircisinin-hariçten gazel okuma misali bağırıp çağırmasını andıran, ülkede olup bitenlere karşı seyirci olma derekesindeki gruplar şimdi kendi durumlarından kendileri de hoşnutsuz hale gelmişler ki "bildiri devrimciliğine son! birleşelim" diye bir bildiricilik dönemi başlatmışlardır. "Bildiri Devrimciliğine son!" Peki ama, o zaman sen ne yapacaksın? Birleşelim! Ama, neyi ve nasıl yapmakta birleşelim? Kendi söylediklerinden kendi de bıkıp birlik ve eylemçağrıları yapmak bir şeye yaramaz. Eğer bugüne kadar sürdürülen siyasal çizginin ve pasifist eylem anlayışlarının yanlışlığı anlaşılmış ise, o zaman yapılacak olan, bu anlayışların terk edilmesi ve doğru mücadele anlayışlarının ve onun etrafındaki birlik sorununun benimsenmesidir.

Faşizm lafla yenilmez! Maddi bir şey ancak bir başka maddi şeyle ortadan kaldırılır! Faşist terör, devrimci bir şekilde etkisizleştirilmeli, faşist demagoji teşhir edilmeli ve milyonlarca emekçi halkın gözünde gerçek bir anti-faşist iktidar alternatifi yaratılmalıdır. Bunun reformcu bir CHP iktidarı değil, devrimci bir Demokratik Halk İktidarı olduğu ortaya konulmalıdır. Faşizme karşı mücadele bütün halkın demokratik iktidarına yönelik bağımsız bir devrimci hareketin inşaası doğrultusunda yükseltilmelidir. Biz böyle bir birlik çağrısının altına imzamızı değil, bu yoldaki mücadeleye hayatımızı koyuyoruz!

Demokratik kitle örgütleri kendi aralarında bu temelde bir birlik ve örgütlenme anlayışı geliştirmelidirler. Devrimci direniş komiteleri örgütlemelidirler. Tüm kitlevi çalışma biçimlerini gündeme getirirlerken faşist demagojiyi teşhir ederlerken kendilerini geliştirecekleri bu aktif mücadele biçimine bağlı kılmalıdırlar. Kitle mücadelelerinin zorunlu ürünü olan bu yeni biçimlere uymak ve onları geliştirmek, genelleştirmek şarttır. Bu yeni mücadele biçimleri uydurulmuş veya dışarıdan dikte edilecek şeyler değil,bizzat kendiliğinden bir biçimde hayatın içinde var olan ve gelişen mücadele biçimleridir. Direniş komitelerinin görevi bu yeni biçimleri örgütlemek ve yaygınlaştırmaktır, ona genel bir karakter kazandırmaktır.

Görüldüğü gibi demokratik kitle örgütlerinin "birliği" içi boş kof bir birlik değil, aksine belli bir temele, programa dayanan birliktir.

Ve kesinlikle faşizme karşı mücadele anlayışı tarafından belirlenir. "İşte ortada bir düşman var, hedef bunu düşürmektir, o halde bu düşmana karşı, düşmanı devirmek için bir araya gelelim. İlke bu olmalıdır, güçleri bölmek yanlıştır." türünden bir anlayış geliştirilemez. Bu faşizme karşı mücadelede yenilgiye yol açar. İlk önce ne tür bir programa, ne tür bir mücadele anlayışına sahip olduğumuz açılmalıdır. Faşizme karşı "provakasyona gelmeme", "CHP'yi ürkütmeme" teorileri ile birlik olunamayacağı açıktır. Yani belli mücadele biçimleri ortak düşmana karşı mücadelede yenilgiye yol açarlar; biz bu tür anlayışları teşhir etmek ve düşmana karşı mücadeleyi bu görüşleri reddetme temelinde geliştirmek zorundayız. O halde örgütlü mücadeleyi, belli bir siyasi programın ürünü olan eylem çizgisi ışığında geliştirmeliyiz. Faşizme karşı yanlış mücadele önerilerini teşhir ederek bu yanlış görüşleri aşarak "birlik" oluşturmalıyız.

Lenin'in bu konudaki şu güzel sözleri ile yazımızı noktalayalım:

"Yakınlarda siyasal sorunlar üzerinde tutarlı ve sevimli bir Kadet topluluğuna bir konferans verdim. Tartıştık. Ev sahibimiz şöyle dedi: Önümüzde vahşi bir hayvanın, bir arslanın olduğunu düşün. Biz ikimiz, arslanın önüne atılmış iki esiriz. Bu durumda aramızda tartışmamız uygun olur mu? Bu durumda ortak düşmana karşı mücadele etmek için en akıllı ve en uzak görüşlü sosyal demokrat G.V. Plehanov'un mükemmel bir şekilde söylediği gibi 'gericiliği tecrit etmek' için birleşmemiz görevimiz değil mi? Benzetme güzeldi. Kabul ettim ve cevap verdim. Peki esirlerden birisi silah almayı ve aslana hücum etmeyi öğütlerken diğeri mücadelenin tam ortasında aslanın boynundan sarkan 'anayasa' yazılı bir yaftayı görünce 'sağdan da soldan da gelirse gelsin şiddete karşıyım' ben bir parlamenter partinin üyesiyim, anayasal yöntemlerden yanayım' diye bağırıyorsa, ne diyeceksiniz? Böyle bir durumda aslanın gerçek niyetlerini ortaya çıkaran 'huysuz' geniş kütleleri eğitmek, onların siyasal ve sınıf bilinçlerini geliştirmek için yaftalara sadakat vaaz ederken aslan tarafından parçalanan esirden daha çok iş yapmıyor mu?" (x)

(x) Bu güzel alıntıyı Yürüyüş dergisinin 120. sayısında Y. Küçük yapmış. Şimdi insanın aklına ister istemez Yalçın Küçük'ün buradaki gencin rolünü mü yoksa diğer bayır rolünü mü oynadığı sorusu geliyor. Yoksa Yürüyüş, devrimcilere "Faşistlerle güvenlik kuvvetlerini karşı karşıya bırakacak" taktikler önermekten, devrimçilere faşistlere karşı çıkmamayı, kendilerini savunmamayı önermekten artık vazgeçmiş geçiyor!!...

ARŞİV

Anti-faşist halk eylemleri ve Devrimci Mücadele

KANLI MC ikinci kez yeniden iktidar oldu. Faşist baskı ve terör daha da yoğunlaşıyor. yoğunlaşacak. Faşizme karşı olan tüm güçleri zorlu kavga günleri bekliyor. Faşist saldırganlık devrimcilerin ve emekçi halkın mücadele azmini bilerek bazı küçük burjuva aydınlarının yüreklerine de derin korkular salıyor. Mezarlıktan geçerken korku belası yüksek sesle şarkı söyleme misali, içi boş birleşme çağrıları dört bir yanı sarmış durumda.

Ne olduğu belli olmayan UDC çağrıları ile faşizme teslimiyetin yeni kılıfları hazırlanıyor. Bütün bu içi boş yaygaralara karşın faşizme karşı militan mücadele yoksul emekçi halkın ve devrimcilerin omuz omuza çabalarıyla bir hayat-memat meselesi olarak devam ediyor.

Yalçın Küçük, Kitle gibileri bir yandan kendi gevezeliklerinden kendileri de bıkmış olacaklar ki "artık bildiri devrimciliğine son!" diye yine bildiricilik yapar ve devrimcilere goşist-anarşist gibi küfürleri bıkıp usanmadan sıralamaya devam ederlerken, yoksul-emekçi halkımızın bağrında sessiz-sedasız ama dişe diş bir mücadele gelişiyor. Mamaklı Kadınlar analar, bacılar faşist bir eskiciyi mahallesinden kovuyor. Bir yandan da şimdi artık umutlarını bir CHP-AP koalisyonuna bağlamış olan tüm oportünistler "goşistler faşistlerin oyununa geliyor"derken,H. Sesi gibileri tüm silahlı eylemleri faşizme hizmet etmekle suçlarlarken ve bu suretle oligarşinin köpeklerini halkın üzerine salması karşısında halkın elini tutmaya çalışırlarken,Tuzluçayır'lı halk çocukları faşistlere karşı dişleriyle-tırnaklarıyla kıyasıya bir ölüm-kalım mücadelesi sürdürüyorlar. Kuşkusuz bu mücadeleler henüz ileri boyutlarda değil, istenilen örgütlülükte değil. Faşizme karşı kendiliğinden tepkiler genel görünümünü arz eden bu tür gelişmeler,faşizme karşı bilinçli mücadeleye dönüşmeye en yakın namzetler arasında. Bu mücadeleler faşizme karşı mücadelenin ülke düzeyinde merkezi bir program çerçevesinde sürdürülmesi doğrultusunda önemli pratik dersler içermektedir. Revizyonist-pasifistlerin dergi köşelerinden goşist-moşist diye karaladığı devrimciler emekçi halkla omuz omuza FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN SORUNLARINI ÇÖZMEKTELER, en azından faşizme karşı direnme görevini yerine getirmekteler.

Sınıf çatışmalarının şiddetlendiği bir ortamda yaşıyoruz. Bu koşullarda emekçi halk yığınları içindeki çalışmalar giderek önem kazanıyor. Bu yazıda konuyu, bu çalışmalardan çıkan bazı dersler ve önümüzdeki döneminde görevleri açısından ele alacağız.

Ülkemizde kapitalizmin 1950'lerden sonra çarpıkta olsa (emperyalizme bağımlı) gelişmesi, çarpık bir şehirleşme (gecekondulaşma) yarattı. 1950'ler, 1960'lar şehire göç yıllarıdır. (Günümüzde de bu süreç hızlanarak devam etmektedir.)

"Köyden ilk kez şehre göç eden bir yoksul köylü için 1800 TL asgari brüt ücret, köydeki yaşam koşullarından üstün bir yaşam sağlar. Sigortalı olmak, çalışma süresinin belirli olması yıllık ücretli izin kullanabilme v.b. gibi yasal haklar onu ilk başlarda tatmin eder. 1950'lerde ve 1960'larda meydana gelen büyük iç göçler, yarattığı bu "nisbi refahla" sınıf mücadelesinin gelişmesini belli bir ölçüde etkiledi.

Ancak zaman içinde köyden göç eden yeni işçi şehir yaşamına alışır. Normal şehirlilerin yaşama standartlarına ayak uydurmaya çalışır. Yamalı pantolonu, delik ayakkabıyı bırakır. Sinemaya gitmek ister. Gecekondusuna elektrik, su için mahallesine yol için belirli bir mücadeleye girer. Şehirli gibi yaşamayı kendine hak kabul edince, bu iş için geçerli ücreti almak için" ve diğer haklar için mücadele eder(D.Y. S: 6, s. 6)

Ancak bu mücadele ekonomik demokratik mücadele platformundadır. Ve doğru bir önderlikle, bu taleplerde bulunanlar siyasi mücadeleye (iktidar mücadelesine) çekilebilirler

Buna ek olarak işçi sınıfının en genel anlamda eğitim düzeyi yükselmektedir.

Burjuva eğitim düzeninden geçenlerin sayısı artmaktadır. Özellikle gecekondularda yetişen gençler, eğitim düzeylerinin nisbi yüksekliği nedeniyle, eşitsizlikleri daha kolay görebilmektedir.

Genel olarak tesbit edilen bu olgular Türkiye şartlarında ilginç bir başka olguyla kanıtlanmıştır. 1970'lere kadar gerici partilerin oy deposu olan gecekondular artık solun (ya da görünümlü partilerin) oy deposudur.

Gecekonduların ileriye açık olma özellikleri kısaca belirttiğimiz bu nedenlerden dolayıdır.

Gecekondu bölgelerinin diğer bir önemli özelliği yerleşim bakımından düzgün olmayışı, girdi-çıktısının çok olmasıdır. Bu durum, polis ve dolayısı ile faşistlerin işlerini zorlaştırmakta, tersine gecekondulu devrimcilerin işlerini kolaylaştırmaktadır.

Polis destekli faşistler, gecekondularda kontrol kurmakta fakat bu açıdan da güçlükle karşılaşmaktadırlar.

OKULLARDAN GECEKONDULARA

Günümüzde (içinde yaşadığımız dönemde) hareket ağırlıkla, okullardan, semtlere gecekondulara yayılmış durumdadır. (Burada köylerdeki hareket konumuz dışında olduğu için tartışmayacağız) Ülke hızla bir iç savaşa doğru gitmektedir. Faşistler ve devrimciler saflaşması giderek keskinleşmektedir.

Devrimci Hareket özellikle 1971 yenilgisinden çıkardığı derslerle ve sosyalist hareketin aydınlardan kitlelere doğal gidişine uygun olarak belli bir dönemden beri gecekondu bölgelerindeki çalışmaları yoğunlaştırmıştı

Artık hareketin içerisine, daha yoğun olarak halk kitleleri katılmaya başlamışlardır. Bu durum, yani eskisine oranla hareketin içerisinde ya da yanında (destekleyici olarak) daha geniş kitlelerin olması, çatışmaların gecekondularda yoğunlaşması sadece devrimcilerin niyetine, çalışmalarına bağlı bir olay değildir.

Çatışmaların giderek yoğunlaşması ve halkın katılımının artması (iç savaşa doğru gidiş) ülke ekonomisinin çarpıklığı, dışa bağımlı gelişmesi, cılızlığı ile ilgilidir. Egemen sınıfların aralarındaki çelişkiler onları sık sık yönetemez duruma düşürmekte, halk üzerindeki baskı ve sömürü, halkı örgütsüz de olsa tepki göstermeye itmektedir. (Ülkede olgunlaşmamışda olsa milli kriz yaşanmaktadır.)

Artık çok şehirde bölgeler paylaşılmış, ya da paylaşılmaktadır. Devrimcilerin çalışmalarının yetersiz olduğu bölgeleri, polis desteğiyle faşistler işgal altında tutmaktadırlar. Faşistler tüm halk üzerinde terör estirmektedirler. Seçimlerden önce umudunu CHP iktidarına bağlamış olan yığınların önemli bir kesimi artık dört yıl beklenemeyeceğini, li bir kesimi de artık kendi kurtuluşunun kendi elleriyle olacağını kavramaktadırlar. Artık CHP'nin "sabredin, seçimlerde oylarınızı bize verin" yolundaki istekleri geçerliliğini yitirmektedir. Faşist olmayan herkes, faşistlerin terörüne karşı korunmak gerektiğini, şu veya bu şekilde savunmaya geçmek gerektiğini idrak etmektedir. Devletin polisinin faşistlerin yanında yer yer açık tavır koyması, bu anlayışın gelişmesinde etkili olmaktadır.

Kısaca faşist teröre karşı tüm ilericiler kendiliğinden gelme de olsa tepki göstermektedirler. Devrimcilere düşen görev, bu tepkiyi doğru bir biçimde yönlendirmek, doğru devrimci görüşler çerçevesinde harekete geçmektir.

Hareketin biçimlerinin ne olacağı nasıl çalışılacağı bugün can alıcı bir öneme sahiptir. Faşizme karşı olan halkın önemli bir talebi, faşizme karşı savunmanın örgütlendirilmesidir. Bu kurulacak ilişkilerde pratik işlerin ön plana çıkacağı anlamına gelir. Örneğin faşistlerle kıyasıya mücadelenin sürdüğü bir bölgede kendiliğinden şekilde sıcak mücadele içine gören unsurların başlangıçta bilinç düzeylerinin düşük olması kaçınılmazdır. Elbette bir köpeğe karşı meşru müdafaa durumunda sopa kullanan bir insanın elinden "dur sen bilinçsizsin" diye sopayı almak kadar anlamsız bir şey olamaz. O doğru bir iş yapmaktadır. Bu noktada görev, köpeğin onu ne için ısırmaya çalıştığını kavratmaktır. Ama elbette bu durum genelleştirilemez. Genelleştirilmesi gereken devrimci harekete bilinçli katılıcıların artmasını sağlamaktır. Köpek hırladığında sopayı kavi tutmayı öğretmektir.

Bu konuda, herkesi kendi yeteneklerine ve bilinç seviyesine uygun bir şekilde mücadeleye sokmak esas olmalıdır. Ancak iyice eğitildikten sonra mücadeleye girilebilir veya önce mücadele verilmeli eğitim önemli değil diye bir ikileme düşürülmemelidir.

Ne var ki, gerçekten de faşist saldırıların çok yoğun olduğu (ki hemen hemen yurdun her tarafından şu ya da bu yoğunluktadır) bölgelerde, birimlerde devrimcilerin kuracakları ilişkiler uzun dönemli teorik eğitimi pek mümkün kılmamaktadır. Hiç bir devrimci faşistler saldırırken "karşı koymayalım, önce teorik eğitim yapalım" diyemeyecektir. Ancak bu durum zorunlu olabildiği kadar da örgütlenme yetersizliğinden dolayı "tehlikeli" bir ilişkidir. Kimin güvenilir, kimin güvenilmez olduğu ölçülemeden ideolojik seviyeleri geri olan insanlarla kaçınılmaz şekilde bir hayat memat mücadelesine girilmektedir. İşte tam da bu noktada faşistlerle mücadelenin bir "mahalle kavgası" olmadığı, sınıf mücadelesinin bir biçimi olduğu iyi kavranılmalı ve kavratılmalıdır. Devrimcilerin görevi, mücadele pratiğinde kendiliğinden eylemleri faşizme karşı devrimci bir yola kanalize etmektir. Aynı şekilde, faşistlerle olan militan mücadeleye kendiliğinden katılan bilinç düzeyi geri unsurları eğitmek, onları bilinçli katılıcılar düzeyine yükseltmek gerekir. Elbette imkanlar dahilinde ideolojik ve teorik eğitimden geçmiş bilinçli bir kadrolaşma en çok istenilir olandır. Hal böyle olunca yukarıda işaret ettiğimiz ikileme düşmeden, militan kadroların bilinç düzeylerine tekabül eden eylem biçimlerinde istihdam edilmesi ve böyle eğitilmesi, genel olarak doğru olan yoldur.

Bu duruma ek olarak, devrimci hareketin henüz siyasi bir örgütlenmeden (bir partiden) yoksun olusu da belirtilirse, önümüzdeki görevlerin ne kadar zor, ne kadar dikkat isteyen işler olacağı açığa çıkar.

Çok dikenli olabilecek yolda yürümekteyiz. Ayakkabılarımız sağlam değil. Delikler var. Yolu geçmek zorundayız. Yolu geçmezsek, daha büyük tehlikeler bizi bekliyor. Yırtık ayakkabılarımızla adımlarımızı öyle atacağız ki, dikenler ayaklarımızı parçalamadan düz yola çıkabilelim.

Örgütlenme ve ilişki düzeyinin geri olduğu bu dönemde, işimiz bu kadar zor. Ama, kitlelerde bundan önceki dönemlerde olmayan birikim ve destek var. İlerdeki düzlüğe varmak için ilerleyeceğiz.

"Faşist işgal altındaki tüm işyerleri, mahalleler ve okullar, devrimci şiddette gerektiğinde kullanılarak, faşist işgalden kurtarılmalı, faşizmin kitle tabanı yaratma çabalarına engel olunmalı, devrimcilerin elindeki kitle mevzileri, faşistlere kaptırılmamalıdır."

"Devrimciler faşizme karşı mücadeleyi sürekli ve yaygın kılabilmek için kavganın en kızgın anında, en ön saflarda yer almalıdır. Çünkü faşizme karşı mücadelenin sloganlarla olmayacağını, yani tatlı peynir gemisinin yürütülemeyeceğini kitlelere mücadele içinde göstermelidirler. Kitleler devrimcileri kavganın içinde, ön saflarında görebilmeli ki, onların içtenliğine inanabilsin (D.Y. S: 6, S.5)

Faşistlerin saldırmaya cesaret edemedikleri bölgelerde eskiden beri polis baskısı çok fazladır. Önümüzdeki günlerde yeni MC döneminde, bu baskıların daha da artacağı hayali örgütler yaratılacağı, devrimcilerin rastgele toplanıp götürüleceği kesin gibidir. Ardından bu bölgelere polis destekli faşist saldırılar olabilir. Devrimciler bu gelişmelere karşı uyanık olmalıdırlar.

Faşistler yok diye bölgeye faşist giremiyor diye, örgütlenmemek, faşistler geldiği zaman bölgeyi teslim etmek demektir. Ayrıca yakın bölgelerde, faşistlerin saldırdıkları bölgelerdeki halkın, devrimcilerin yardımına gitmek savunmada yardımcı olmakta devrimci görevdir. Bu tavır, faşistlerin saldırmadığı bölgelerde örgütlülüğü artıracak ve faşistlerin saldırmadığı bölgelerde örgütlülüğü artıracak ve muhtemel saldırılarında faşistleri püskürtecektir.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ VE SEMT ÇALIŞMASI

1973'lerden sonra, gecekondularda demokratik kitle örgütleri, bilinçlenme ve toparlanmada önemli bir rol oynamışlardır. Bugün ilişkilerin temel aracı olmamalarına rağmen, önemleri giderek artmaktadır. (İlişki kurmada temel araç olamazlar, çünkü oligarşinin icazeti altındadırlar, her an kapatılabilirler. Yürütülen mücadelenin düzeyi daha ileri boyutlardadır. Bu yüzden her tür mücadeleye uygun farklı biçimlerde örgütlenmelere ihtiyaç vardır. Demokratik kitle örgütleri bugünkü mücadelenin yönetilmesinin temel aracı olamazlar)

Ancak demokratik kitle örgütleri, (mahalli dernekler, kuruluşlar) geniş kitlelerle bağların kurulabileceği, nitelikli unsurların seçilebileceği yerlerdir. Siyasi pratiğin yükseldiği günümüz koşullarında en geniş kitlelere bağ kurmak; faşizme karşı kitle hareketleri yapmak, her zamankinden daha önemlidir.

Faşizmin kitle tabanı yaratmada başvurduğu iki yöntemden biri terör, ikincisi demagojidir. Faşist teröre karşı devrimciler devrimci terörü örgütlemek zorundadırlar. Ama bu yetersizdir. Faşistler açıkça yalan söylüyorlar. İşte demokratik kitle örgütlerinin bir diğer önemli görevi faşizmin bu sahte yüzünü sergilemek, teşhir etmektir.

Ayrıca sürekli gündemde olan kitlelerin acil talepleri için mücadele etmek görevide, demokratik kitle örgütlerinin önündedir.

Demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskılar giderek artmaktadır, artacaktır da. Bu örgütlerin kapanmaması için, yararlanabilmemiz içinde mücadele etmek ayrıca bir o kadar da dikkatli kullanmak zorundayız.

Devrimciler her şart altında ortak düşmana karşı birleşebilecek tüm güçleri birleştirmek zorundadırlar.

Ancak düşman ortak olduğu halde, farklı tesbitler yapılıyorsa, doğal olarak mücadele yöntemleri de farklı olacak ve ortak hareket etme

ZİLEN halkımızın iktidarı alma mücadelesinde benim oğlum değil hepimizin kardeşi olan CAFER'imizi besleme köpeklerin hain tuzaklarında katledilmesiyle kaybettik. Fakat onun mücadelesinde binlerce Cafer yılmadan yürüyeceklerdir.

Oligarşi Cafer gibi yiğitleri katletmekle emellerine ulaşamayacaktır. Bu katliamlar onun sonu yaklaştıkça amansız saldırılarının sonucudur.

Amerika'yı ülkemizden defetmenin bu sömürü, zulüm soygun, talan düzeninin kurucusu olan oligarşiyi devirip halk iktidarını kurmanın tek yolu devrimdir.

Bunun için de birlik olmalı, tek bir yürek, tek bir yumruk olarak mücadele etmeliyiz Cafer'in mücadelesi kurtuluş mücadelemize ışık tutsun.

Cafer'ler ölmez.
Cafer'in katili oligarşi.
Kahrolsun Faşistler.

Babası Süleyman Avcı

Devrimci kardeşimiz CAFER AVCI'nın kanı yerde kalmayacak

SIVASLI HALKININ FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİ SÜRECEK

USAK'IN Sivaslı kazasında faşist katiller, CAFER AVCI adlı devrimci kardeşimize kahbece arkadan saldırdılar. Koyun-kırkma makası ile hunharca katlettiler Cafer'i ve iki devrimciyi de yaraladılar.

Faşist terör ülke düzeyinde emekçi halkın devrimci mücadelesi yükseldikçe daha bir yoğunlaşıyor. Devrimci mücadelenin hızla geliştiği bölgeler, kendiliğinden halk eylemlerinin bilinçli devrimci mücadelelere dönüştüğü bölgeler, elbette, faşistlerin başlıca hedefleri haline de gelmeye başlıyor. Ülkemizde şimdi, bir yanda bir avuç faşist zorba ve onların maşaları, gözü dönmüş saldırganlıklarıyla saf tutmuş durumdalar. Diğer yanda bunun karşısında meşru müdafaa durumundaki emekçi halk yığınları ve devrimciler var. Türkiye, halk yığınlarının kendiliğinden tepkilerinin devrimci yol'a kanalize edildiği ve faşizmin hayasızca saldırılarıyla ve yalanlarıyla saldırılarını sürdürdüğü iki kampa ayrılmış durumda. Sınıf mücadelesi, ivmesi hergün artan bir hızla iç savaş ortamına doğru ilerliyor.

Faşizmin baş düşmanı geniş halk yığınlarıdır. Faşistlerin en büyük korkusu, halk eylemlerinin örgütlendirilmesidir, karşılarına bir kale gibi dikilmesidir. Bu yüzden faşistler kendilerinden olmayan herkese saldırırken, bu arada yiğit devrimci militanları, emekçi halkın can evlatlarını hedef gözeterek yok etmeyi ihmal etmezler. Hain tuzaklarında, kahbe pusularında teker teker tüketeceklerini sanırlar, devrimcileri. Cafer arkadaş faşistlerin karanlık yüreklerine korku salmış bir yiğit militandı. İşte tek cümleyle öldürülmesinin nedeni budur.

Faşizme karşı mücadelenin alabildiğine yükseldiği bir yer: Uşak-Sivaslı. Ve bu mücadelenin en kızgın yerinde bir halk evladı. Faşistlerin saldırısının, cinayetinin bu kadar açık olması, olayın bu denli basit açıklanabilmesi bundandır. Sivaslı'da faşistlerin etkinliği hiç yoktur. Dışardan profesyonel faşist katiller getirilmiştir. Katillerin saldırısı planlı olmuştur. Sivaslı'lı bir faşistin göstermesiyle, pazar kalabalığından yararlanan faşistler devrimci kardeşlerimize saldırmaya cesaret edebilmişlerdir.

Halkın anlattığına göre, bu katiller ellerinde gazete kağıdına sarılı koyun-kırkma makasıyla sabahtan itibaren dolaşmaya başlamışlar, kanlı gözleriyle vahşi hayvanlar gibi kurbanları için pusuya yatmışlardır. Bu koyun kırkma makası ile arkadan arkadaşlarımıza saldırmışlardır. Cafer kardeşimiz, yaralı haliyle iki yüz metre kadar koşup bir taksiye bindiyse de, yarası çok ağır olduğu için hastahanede kan kaybından ölmüştür.

YİĞİT SİVASLI HALKI BU CİNAYETİN HESABINI FAŞİSTLERDEN SORDU, SORACAK.

Sivaslı halkı faşizme duyduğu nefreti ve mücadele azmi ile tanınır. Sivaslı halkı devrim şehidini bağrına bastı. Caferler Ölmez, Kahrolsun Faşizm, Cafer'in Katili Oligarşi, Tek Yol Devrim şiarlarını bayrak yaparak bu cinayeti protesto etmekten geri durmadı.

Sivaslı halkı bu sloganların soluk tüketmek için atılmadığını biliyordu. Anlamlarını kavramaya başlamıştı artık. Polis ve jandarma, halka ve devrimcilere saldırdı. Devrimcileri tutuklamak istedi. Sivaslı halkı yiğitçe direndi. Yüreklerinde taze şehitlerinin acısıyla, başka evlatlarının işkencelere götürülmesine izin vermedi, Polis ve jandarmanın saldırısına engel oldu. Sivaslı halkı faşist cinayetler karşısında sessiz kalmanın çare olmadığını biliyordu. Faşistlere ancak, anladıkları bir dilden cevap verebilirdi. Ve öyle oldu. AP, MHP ilçe binaları tahrip edildi. Emekçi halkın faşist terör karşısında yılmayacağı, faşistlerin yaptıklarının yanlarında kalmayacağı anlatılırcasına...

Evet, Sivaslı halkı devrimci şehidinin mücadelesine de sahip çıktığını gösterdi. Şehidinin başında ateş yakarak sabaha kadar nöbet tuttu, daha sonra çevre il ve ilçelerden gelen halk ve devrimcilerle birlikte, bir devrim şehidine yaraşır bir tören düzenledi. Tören sırasındaki konuşmalarda Cafer'in arkadaşları O'nun mücadelesini dile getirdiler. Babası ise oğlunun "Oligarşiye karşımücadeleverirken şehit olduğunu, oligarşi daha nice Cafer'leri katletse bile kirli emellerine ulaşamayacağını, oligarşiyi yıkıp yerine kendi iktidarımızı kurmak için tek bir yumruk tek bir yürek olarak birlikte mücadele etmek gerektiğini" vurguladı. Törende Cafer'in kardeşleri de birer konuşma yaptılar.

Daha sonra yürüyüşe geçildi. Bir avuç gerici dışında (ki bunlar zaten korkularından kasabayı terk etmişlerdi) Sivaslı halkının büyük çoğunluğunun ve çevre il, ilçe ve köylerden gelen halkın ve devrimcilerin katılmasıyla binlerce kişinin oluşturduğu bir yürüyüş kolu meydana geldi. Yürüyüş boyunca yine devrimci sloganlar atıldı. Atılan sloganlarda Cafer'in katilleriyle daha önce Uşak'ta öldürülen Haydar ve Semiha'nın katillerinin oligarşinin uşakları olduğu vurgulandı. Yürüyüş esnasında Devrimciler Cafer'in öldürülmesini ve faşizmi protesto eden bildiriler dağıttılar duvarlara ve yollara devrimci sloganlar yazdılar. Cafer arkadaşın toprağa verilmesinden sonra Devrim Andı içilerek dağılındı.

Tören sırasında dikkati çeken nokta da şu oldu: Sivaslı'ya çok sayıda jandarma ve toplum polisi sözde "güvenlik" önlemleri gerekçeleriyle getirilmişti. Fakat jandarma ve toplum polisleri daha önce geçirdikleri deneyden ve Uşak halkının tepkisinden çekindiği için, ancak resmi dairelerde mevzilenebildiler. Anti-faşist yönüyle tanınan Uşak ve Sivaslı halkından böylesine çekinen polis ve jandarma mitingi engelleme ve hatta arama taramayapmagirişimlerinde bulunamadı.

FAŞİZMİN DEMAGOJİSİ UŞAK'TA DA SÜRDÜRÜLÜYOR

17 Mart'ta Haydar Öztürk kardeşimiz, Eğitim Enstitüsündeki faşist komandolar tarafından kahbece vurulmuştu. Haydar'ın cenazesi başında nöbet tutan devrimcilerden Semiha Özakar'da polis ve jandarma tarafından makineli tüfeklerle taranmış ve yaralı bir halde iken başına dipçik vurularak katledilmişti. Sözde kulular elini kolun sallayarak gezerken, devrimcilere can yoldaşlarını kendilerinin vurduğu iftirası atılarak kara çalınmaya çalışılmaktadır. Devrim mücadelesinde omuz omuza kavga verdiği can yoldaşını vurduğu gerekçesiyle Yunus Akça adlı bir devrimci tutuklanmıştır, faşizmin zindanlarına atılmıştır.

« Anti-Faşist Halk...

olanakları daha az olacaktır.

Bugün faşizme karşı mücadeleyi, faşizmin tırmanışını engelleme mücadelesi olarak tesbit edenler, faşist saldırılara karşı koymayı, provakasyona gelmeden bu dönemi atlatmayı öneriyorlar. (Nasıl atlatılacaksa tabii).

"Faşizme karşı mücadele devrim sorunudur" diyen "mevzileri faşistlere kaptırmayacağız" diyen devrimciler, provakasyona gelmemeye çalışanlardan farklı şeyler yapacaklardır. Bugün gibi açık.

Ama demokratik mevzileri koruma konusunda demokratik kitle örgütleri platformunda cesitli ortak hareketlere girilebilir.

Yani bizim siyasi pratiğimiz farklıdır, onların ki farklıdır. Ancak, onlarla demokratik kitle örgütleri platformunda, var olan hakların korunması, genişletilmesi mücadelesinde bazı ortak yanlarımız vardır. Bu doğrultuda ortak mücadele vereceğiz.

Burada özel olarak bir noktayı belirtmekte yarar var. Ülke çapında bazı görüşlerle siyasi pratiğimiz aynı olmayabilir. Ülke çapında ortak hareket etmeyebiliriz. Ama bölge zel olarak, faşizme karşı meşru savunmanın bilincinde olan tüm anti-faşist güçlerle, tüm halk güçleriyle eylem birliğine girmeliyiz. Bu bakımdan bağımsız siyasetten taviz vermeme ilkesi, sekter olmayı getirmemelidir. Tam tersi, siyasetin hayata geçirilebilmesi için bu tür eylem birlikleri bir araç olarak kullanılmalıdır. Zaten anti-faşist eylem birliği esas olarak "üst düzeyde" görüşmelerle çözülecek bir sorun değildir. Faşizme karşı olan herkesin birlikteliğini, güçleri birleştirmeyi hayatın kendisi zorlamaktadır. Doğru devrimci görüşü savunanlar, Halkın Kurtuluşu'ndan olsun, CHP'den olsun, TSİP'ten olsun faşistlerle döğüşmek istiyorlarsa eğer, bütün herkesi somut eylem biçimleri etrafında toparlama görevi'yle yükümlüdürler. Çeşitli oportünist ve revizyonist grupların üst yöneticilerinin kasıtlı olarak neden oldukları "kemikleşme", hayatın içinde, hangi gruptan olursa olsun faşistlerle mücadele etmek isteyen tabandaki iyi niyetli unsurları eylem birliğine davet ederek geçersiz kılınabili.Faşizme karşı güçbirliğine davet ederek geçersiz kılınabilir. Faşizme karşı güçbirliğini sağlamak için Devrimciler bu anlayışa sahip olmalıdırlar. Böyle somut müdahaleler gecekondu semtlerinde ve diğer bölgelerde acilen gündeme gelmektedir.

Öte yandan böyle bir eylem birliğinde dikkat edilmesi gereken: Devrimci Hareketin henüz partileşme sürecinde olduğu, yeterince disiplinli olmayışıdır. Her hareketin kendi iç yetersizliklerine, birde gruplar arası disiplinsizlik ve gevşeklik eklenirse, onarılmayacak hatalara düşülebilir.

ÖZET OLARAK

Ülkemizde olgunlaşmamış olarak sürekli var olan milli kriz derinleşmektedir. (Egemen sınıflar yönetemez ezilenler yönetilemez duruma gelmekteler.) Geçmişte tamamen aydın niteliği taşıyan sosyalist hareket hem bu durumdan dolayı, hem de devrimcilerin iradi müdahaleleriyle, yavaş yavaş işçi hareketiyle kaynaşmaktadır. Siyasi durum, iç savaşa doğru gitmektedir.

Şehirlerde bu durum özellikle gecekondu bölgelerinin önemini arttırmıştır. Devrimcilerin, Devrimci Hareketin görevi, kendiliğinden hareketlerin doğru devrimci çizgide gelişmesi için ellerinden geleni yapmaktır. Faşizmin saldırılarına karşı, canla başla mücadele etmek, doğru devrimci çizgide faşizme karşı savunmayı örgütlemektir. Kısa dönemli hedef olarak bölgelerdeki faşist işgaller kırılmaya çalışılmalıdır.

Bir Devrimci Yol
Taraftarı
ANKARA

ARŞİV

METALİŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ GELİŞİYOR

1977 yılı metal iş kolundaki işçilerin mücadelesinde ileriye doğru adımlar atıldığı yıl oldu. Bu işkolundaki en büyük sendika olan Maden-İş'in üst yönetimi patronlarla uzlaşamayınca, tabandan gelen baskıya boyun eğerek 33 işyerinde greve çıktı. Bunun yanı sıra önümüzdeki günlerde 9 bine yakın işçinin çalıştığı Ereğli Demir Çelik Fabrikasında da greve çıkılması bekleniyor. Bursa'da da greve doğru bir gidiş var.

TÜM sanayiinin ana girdisi metaldir. Bütün işkollarında kullanılan makina ve techizat makina imâlat sanayiinin ürünüdür. Buzdolabı, çamaşır makinası, elektrikli ev aletleri, elektrik kablosu, inşaat demiri, buji, binek arabası, bisiklet, kamyon ve akla gelecek binbir türlü ürün metal işkolunun sınırları içine girer.

Bu kadar çeşitli, yaygın ve temel malları üreten işçiler aynı işkolunda kabul edilirler ve aynı sendikada örgütlenebilirler.

1977 yılı metal işkolundaki işçilerin mücadelesinde ileriye doğru adımlar atıldığı bir yıl oldu. Bu işkolundaki en büyük sendika olan Maden-İş'in üst yönetimi patronlarla uzlaşamayınca, tabandan gelen baskıya boyun eğerek 33 işyerinde greve çıktı. Bunun yanı sıra önümüzdeki günlerde 9 bine yakın işçinin çalıştığı Ereğli Demir Çelik Fabrikasında da greve çıkılması bekleniyor. Bursa'da da greve doğru bir gidiş var.

Grevler böyle yayılırken, Maden-İş'in üst yönetimindeki revizyonistler giderek tabanın gözünde teşhir olmaya başladı. Güçsüzleştikçe hırçınlaşmaya, kendilerinden gözükmeyen veya kendilerini eleştirmeye kalkan işçileri patronlarla anlaşarak işten attırtmaya başladılar. (Borankay fabrikasında olduğu gibi.) Revizyonistlerin baskıları ve patronlarla uzlaşması işçiler arasında hareketliliğin artmasına yol açtı. Ancak Devrimcilerin bu alanda yeterli çalışması olmaması nedeniyle, bu muhalefet, Maden-İş üst yönetimindeki revizyonistlere karşı CHP'li karakterde bir işçi muhalefeti şeklinde görünüm aldı. Pendik-Kartal bölgesinde (4. bölgel yapılan bölge temsilciliği seçimlerinde revizyonistler kaybettiler.

Bu dönemde Devrimciler Maden-İş tabanındaki çalışmalarını sürdürürken, İstanbul bölgesinde faaliyet gösteren bir patron sendikasını da ele geçirdiler. Tam–Metal-İş Sendikası, devrimci işçilerin sendika yönetimine gelmesiyle Devrimci Metal-İş adını aldı ve devrimci bir sendika olma mücadelesine başladı.

METAL İŞÇİLERİ, İŞÇİ SINIFININ EN MİLİTAN KESİMİDİR:

Metal işçileri, çok sayıda işçinin bir arada bulunması ve kollektif üretimin hakim olması nedeniyle, işçi sınıfının en militan kesimini oluşturmaktadır. Dünya işçi sınıfı hareketinin pratiği olduğu kadar, Türkiye işçi sınıfının pratiği de bunu göstermektedir. 1963 yılındaki Kavel direnişi (173 işçi), 1969 yılındaki Singer (520 işçi) ve Türk Demir Döküm (2300 işçi) işgalleri ve çatışmaları, 1976 yılında Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı girişilen direnişten sonra, 1500 Profilo işçisinin atılan arkadaşlarının yeniden işe alınmalarını sağlamak amacıyla giriştikleri işgal eylemleri, metal işçilerinin militan ruhunu kanıtlamaktadır.

En çok grev metal işkolundadır. MESS'in yaptığı bir araştırmaya göre, 1976 yılında DGM direnişi dışında "45 yasadışı eylem" yapılmıştır. Bunların 22'si oturma grevi, 1'i işgal, 13'ü verim düşürme, 5'i yemek boykotudur.

İşkolunda göreli olarak iyi ekonomik haklar veren tekellerin yanı sıra çok sayıda orta büyüklükteki işletmelerin var olması, ekonomik mücadelenin sertleşmesinin önemli bir nedenidir.

1975 yılı rakamlarına göre, 10'dan fazla işçi çalıştıran imalat sanayii işyerlerinde çalışan toplam 700 bin işçiden 220 bini metal sanayiinde çalışmaktadır. (demir-çelik ana sanayii, metal ana sanayii, makina sanayii, taşıt araçları sanayii, v.b.) Bu 220 bin işçi belli merkezlerde toplanmıştır. İstanbul'da 90 bin, Ankara'da 23 bin, Zonguldak'ta 21 bin, İzmir'de 13 bin, Kocaeli'de 14 bin ve Bursa'da da 8 bin işçi çalışmaktadır.

Dikkat edileceği gibi, işçiler üç alt bölümde ele alınabilir. İstanbul, Bursa, İzmir ve Kocaeli'ndeki işçilerin kırsal alanlarla bağları oldukça azalmış tam anlamıyla proleterleşmişlerdir. 20-30 kişilik işyerlerinden 2500-3000 kişilik işyerlerine kadar dağılmışlardır. Siyasi hareketlerin yoğun olduğu, başka işkollarındaki fabrikaların işçileriyle ve başka emekçilerle içiçe yaşanılan bir çevrededirler.

Zonguldak ve Ankara'da ise durum farklıdır. Zonguldak'taki işçiler iki fabrikada toplanmıştır. Biri Karabük'te, diğeri Ereğli'de bulunan demir ve çelik fabrikaları. Karabük'te 12-13 bin, Ereğli'de 7-8 bin işçi bir aradadır. Ankara'da ise, Makina Kimya Endüstrisine bağlı fabrikalar vardır. Bunların büyük kısmı Kırıkkale'dedir. Burada ise, toplam 20 bin işçi 9 fabrikaya bölünmüştür. Ereğli, Karabük ve Kırıkkale gibi işçi kentlerinin yanı sıra, 1975 yılı istatistiklerinde görülmeyen iki işçi merkezi daha vardır:

Konya'ya bağlı Seydişehir'de Etibank'ın Alüminyum işletmesi ve İskenderun'daki üçüncü demir-çelik fabrikası. Seydişehir'de 8 binin üstünde, İskenderun'da ise, 18 bin işçi çalışmaktadır.

Yoğun işçi merkezlerinin dışında Anadolu'nun dört bir yanına dağılmış küçük işletmeler de üçüncü grubu oluşturur. Anadolu'nun neresine giderseniz gidin, bir çivi fabrikası, bir demir çekme, bir döküm bir madeni eşya veya elektrikli ev aletleri fabrikasına rastlarsınız. İşçiler büyük olasılıkla sendikasız ve hatta sigortasızdır.

Birinci gruptaki işyerlerinde (özellikle Marmara bölgesinde) DİSK'e bağlı Maden-İş hakimdir. Bu bölgedeki metal işçilerinin üçte birinden fazlası Maden-İş üyesidir. Diğerleri, bu işkolunda kurulu diğer 33 sendika arasında dağılmıştır. Önemli diğer sendikalar Demir-İş, Otomobil-İş Türkiye Metal-İş, Tek-Met İş ve Türk Metal'dir. Fakat bunların tümünün bu bölgedeki üye sayısı Maden-İş'in üyesinden azdır. Maden-İş bugün küçük işyerleriyle ilgilenmemekte, tekelci işletmeleri diğer sendikaların elinden alarak "ileri demokrasi, toplumsal ilerleme" havariliği yapmaya çalışmaktadır. Ekonomik-demokratik mücadeleyi oligarşinin çizdiği sınırlar içinde yürütme çabaları bir taraftan, TKP'nin "milli burjuvazi" dediği orta burjuvaziye karşı tavrı diğer taraftan, Maden-İş üst yönetimindeki revizyonistlerin orta büyüklükteki işletmeleri fazla "rahatsız etmeme" politikasını getirmektedir

İkinci gruptaki işyerlerinden Karabük Demir Çelik Fabrikası ile İskenderun Demir Çelik Fabrikasında Türk-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası yetkilidir. Ancak İskenderun Demir Çelik'te önümüzdeki aylarda şiddetlenecek yetki mücadelesinde Devrimcilerin de söyleyecek sözleri vardır. Ereğli Demir Çelik Fabrikalarında Maden-İş Sendikası yetkilidir. Halen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamadığı için grev kararı alınmıştır. Ereğli'de revizyonistlerin bir etkinliği yoktur. Sendika yönetiminde CHP'liler bulunmaktadır. Ancak Devrimciler bölgede ve fabrikada etkindir. Kırıkkale'de işçilerin yarıdan fazlası reformistlerin denetimindeki Yeni Metal-İş, diğerleri ise, faşizme kitle tabanı oluşturma, faşist demagojiyi yayma ve faşist besleme kaynaklarından biri olan Türk Metal üyesidir. Yeni Metal-İş, 1974 yılında Çağdaş Metal-İş Sendikası tarafından kurulmuştur. Daha sonra Çağdaş Metal-İş, DİSK'e bağlı Maden-İş'e katılmakla beraber, Yeni Metal-İş bağımsızlığını korumuştur. Türk Metal Sendikası ise, aynı zamanda Seydişehir Alüminyum tesislerinde yetkilidir. 1976 yılında Çelik-İş ve Türk Metal Sendikalarının birleşmeleri yolunda bir protokol imzalanmışsa da, Çelik-İş tabanındaki CHP'lilerin, yönetimindeki AP ve MSP'lilerin MHP'ye karşı tutumları ve kariyerist eğilimler nedeniyle bu birleşme sağlanamamıştır.

Anadolu'nun dört bir yanına yayılmış küçük işletmelerde çalışan işçiler ise, hiç bir sendikanın üyesi değildir. Bazı bölgelerde gangster sarı sendikacılara rastlamaktadır. Bunlar patronları korkutarak, işçileri aldatarak işçilerin haberi bile olmayan sözleşmeler imzalamaktadır. Üç-beş silahlı lumpenden güç alan bölgesel gangster (sarı) sendikacıları sindirmek ve buralarda çalışan işçilere daha iyi bir yaşam sağlamak ve onları devrimci sendikacılık anlayışı içinde örgütlemek zor değildir. Ayrıca bu sendikalar, sendikacılığı bile bilmeyen bu gangsterlerin elinden kolayca alınabilir.

MADEN-İŞ'İN DURUMU

Maden-İş Sendikası'nın bugünkü üst yönetimindeki revizyonistler 1974 yılı eylül

➡

Tam Metal-İş, patron uşağı işçi satıcısı yöneticilerinden temizlendi

Sendikanın adı Devrimci Metal-İş olarak değiştirildi.

POLİS sendikacılığına karşı verilen mücadelede bir adım daha atıldı. Kimsan–İş örneğinde görüldüğü gibi, Patron ve polis işbirlikçilerinin yönetimde bulunduğu "Tam Metal-İş" sendikası, geçtiğimiz hafta içinde yapılan kongrede, işçi delegelerinin tümünün oylarıyla devrimcilerin eline geçti. Ve "Tam Metal-İş" adı da "Devrimci Metal-İş" olarak değiştirildi.

İşçi sınıfı hareketini pasifize edebilmek için bir yığın örgüt vardır. Sarı sendikaların yanında, revizyonist-reformist sendikalar da bu konuda işçileri aldatmaktan geri durmuyorlar. Ayrıca, eskiden beri uygulanan bayatlanmış bir yöntemde uygulanmaktan geri kalmıyor: "İşçileri patronlara satan polis sendikaları" Ekonomik - demokratik mücadelenin devrimci bir sendikacılık anlayışıyla verilebilmesi ve politik mücadeleye tabi tutulabilmesi için, Sarı ve reformist sendika yönetimlerine karşı amansız mücadelenin yanında, polis sendikacılığına karşı mücadele vermenin gerekliliğide ortadadır. Çünkü devrimciler, işçileri polis sendikacılarının ellerine terketmezler. İşte Kimsan-İş pratiğinin yanında, Tam Metal-İş pratiğide bu mücadelenin önemini ortaya koymaktadır.

Metal İşkolu, çarpık kapitalizmin belkemiğidir. Bundan dolayı oligarşi bu iş kolundaki örgütlenmelere önem vermektedir. Sarı ve reformist-revizyonist sendikalaşma denetiminin yanında, özellikle küçük işyerlerini kapsayan "korsan" 40'a yakın sendika vardır.

TAM METAL-İŞ SENDİKASININ KURULUŞU

Tam Metal-İş bundan bir yıl önce sendika çalışmalarında "uzman" (üçkağıtçı) bir kişinin öncülüğünde kurulmuştur. Fahri Yalnız. Bu şahıs, işçileri patronlara satma anlayışının somutlaşmış şeklidir. Daha önceleri Sarı sendika Metal İş'te çalışan ve parsa anlaşmazlığından atılan Fahri Yalnız, şansını Teknik-İş'te de denemiş, ayrı olay başına gelince "bağımsız" çalışmaya başlamıştır. Kendisi gibi aynı yolun yolcusu birkaç kişi bir araya gelip "Tam Metal-İş"i kurmuşlardır. Daha fazla işçi satabilmek için kendisine "bağımsız" ve "solcu" maskesini takmayı daha unutmamıştır. Bu şekilde küçük çapta 10 işyerinde "örgütlenen" (patronla iş birliği sağlanan) "sendika", bunlardan 6'sındaki işçileri patrona satmayı başarmıştır. Artık bu anlayış işçiler kavrıyor ve patron uşağı sendikaların gerçek yüzünü görebiliyorlar. Tam Metal İş'te de bu bilinçle hareket eden işçiler devrimcilerin rehberliğinde bu patron-polis oyununu bozmuşlardır. Toplu sözleşme hakkını kazandıkları iş yerinde gerçek devrimci sendikacılık anlayışını göstereceklerdir.

DEVRİMCİ YÖNETİM

Herşeyden önce, devrimci sendikacılık anlayışımızda temel ilke şudur: İşçileri faşizme teslim etmemek, polis sendikacılığının çemberini kırmak. Bu prensiple hareket eden devrimciler, işçilerle yakın temaslar kurmuşlar ve sendikanın gerçek kişiliğini ve devrimci sendikacılık anlayışını ortaya koymuşlardır. Bütün işyerlerinde kurulan temaslardan, kukla sendika yönetimi ancak kongrede kaybettikten sonra haberi oldu. Çünkü işçi satıcısı yöneticilerin, işçilerden ne alışverişi olabilir ki? Onların işi, işçilerin artı-değerlerine el koyan, amansızca sömüren patronlardır. Böylelikle devrimci bir disiplinle işçilerin tümünü örgütleyerek yapılan çalışma, sendikanın ele geçirilmesiyle sonuçlandı. Bu pratik, devrimci sendika anlayışı ilkelerinin hayata geçirilmesinin ispatıdır. Politik mücadeleye tabi olan ekonomik-demokratik mücadele anlayışının başarısıdır. Şimdi sendika üyesi "metoat", "Güray", "Rapidus", "Gürçelik" işçileri, işçi sınıfının oligarşiye karşı uzlaşmaz mücadelesini daha iyi kavrıyorlar.

İşçilerin gelişen mücadelesinin bir zorunluluğu olarak kurulan "polis sendikacılığının devrimcilerin mücadelesiyle yenilgiye uğratılması, işçi sınıfı hareketini güçlendirecektir. İşçiler bu mücadele içinde, gerçek devrimci sendikalarını göreceklerdir.

YAŞASIN METAL İŞ KOLUNDAKI İŞÇİLERİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ
DEVRİMCİ İŞÇİLERİ SENDİKA YÖNETİMİNE GETİRMEK İÇİN İLERİ
DEVRİMCİ SENDİKACILIK ANLAYIŞIMIZI HAYATIN BÜTÜN ALANLARINDA UYGULAYALIM
KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI
KAHROLSUN POLİS SENDİKACILIĞI

TAKSİM ARŞİVİ

ayında yapılan 21. genel kurulda yönetime gelmişlerdir. Eskiden beş kişi olan genel yürütme kurulundan Ruhi Yümlü, Cavit Sarman ve Hilmi Güner yeni yürütme kuruluna seçilemezken, genel başkan Kemal Türkler ve Şinasi Kaya yerlerini korumuşlardır. 1974 yılında kendiliğinden oluşan muhalefet ortak siyasi görüşleri paylaşan ve dahaönceçizilen belli siyasi stratejilere göre adım atan bir muhalefet değildi. Eski yöneticilerin rezaletlerine karşı oluşan muhalefetin dıştan birkaç destekle örgütlenmesiydi. Delegeler yeni yürütme kurulunda üye sayısını 7'ye çıkarırken ve buraya Mehmet Ertürk, Hüseyin Ekinci, Bahtiyar Erkul, Mehmet Karaca ve Hakkı Öztürk'ü getirirken sosyalist bilinçten çok, eski yöneticilerin uzlaşmacı tavırlarına, Mites'te (Maden-İş Tatil ve Eğitim Sitesi adı altında 10 milyon liradan fazla bir para harcamasıyla Gönen'de yapılan lüks otel) yapılan rezaletlere karşı bir tavırdan hareket ediyorlardı.

Eski yürütme kurulundan Kemal Türkler ve Şinasi Kaya ile yeni seçilen 5 kişi yeni yürütme kurulunu oluşturdular.

1975 yılı başında TİP'i yeniden kurma çalışmaları başladı. Şinasi Kaya eski TİP üyesiydi. 1966-1967 yıllarında TİP'in İstanbul İl Başkanlığını yapmıştı. Mehmet Ertürk, eski TİP'in Beşiktaş ilçesi, Hüseyin Ekinci Şişli ilçesi üyesiydi. Ancak bu kişilerden hiçbiri yeni kurulan TİP'e girmedi. 1975 yılı mayıs ayında DİSK'in genel kurulu oldu. İbrahim Güzelce genel sekreterliğe seçildi. DİSK'te bir "atılım" başladı. TKP, güçlü olamamasına rağmen DİSK'te sahte bir güç gösterisinde bulunarak taraftar toplamaya çalıştı. Birçok insan, TKP sempatizanı gözükmekten bir zarar görmeyeceklerini, aksine yönetimde bulunan bazı kişilerin ve onların çevrelerindekilerin gözüne girerek antidemokratik tüzük sayesinde bazı yerlerde koltuk sağlayacaklarını sandı. Bir TKP salgını yayıldı. "İleri demokrasi, toplumsal ilerleme, goşist, maoist" edebiyatı aldı yürüdü. 1 mayıs 1977 'de işçilerin ellerine "İşçi sınıfı partisine özgürlük" yazılı pankartlar verildi. Daha sonra TKP'nin yurtdışındaki seslerinden biri olan "İşçinin Sesi" "Türkiyede 750 bin kişi TKP'ye özgürlük diye bağırdı" diyerek bu pankartın resmini yayınladı.

Ancak 1977 yılı başlarında bir değişiklik ortaya çıktı. TKP'lilerin işbirliği yaptığı bazı sendikacılar bir süre sonra kendi başlarının yeneceğinden korkmaya başladılar. O günc kadar TKP'nin güç gösterisine kanarak sendikalarda belli koltukları kapmanın tek yolu olarak TKP'li gözükmeyi gören bazı sendikacılar, TKP'nin teşhir edilmesi üzerine tabanda oluşan muhalefetten ürktüler. Müttefiklerini kenara iterek yeni ittifaklar aramaya başladılar. Diğer taraftan TKP'nin politikası kendi başını yedi. İleri demokratik bir düzeni getirebilmek için sosyal demokratlarla işbirliği yapma hevesiyle Tekstil, Genel-İş, Oleyis gibi reformist sendikaları DİSK'e hiçbir şart öne sürmeksizin aldılar ve alıyorlar buralarda devrimci çalışma yapılmesını engellediler ve reformizmin güçlenmesini sağladılar. Bugün ise bu güçlenen reformizm (TİP'in tabiriyle CHP'lileştirilen DİSK) DİSK'teki devrimci ve ilerici unsurları TKP'lilerle birlikte yedikten sonra dişlerini TKP'ye göstermeye başlamıştır. DİSK üst yönetimindeki "sendikacılarda" bu aylarda iyice belirginleşen anti-TKP tavır, Maden-İş içinde de Dördüncü Bölgede revizyonistlerin desteklediği Halit Erdem yerine bir CHP'linin seçilmesiyle açığa çıkmıştır.

Maden-İş içindeki revizyonistler bugün bir şaşkınlık içindedir. Bir taraftan TKP teşhir edilmektedir. Diğer taraftan CHP'nin bir kanadı saldırmaktadır. Bunlara ek olarak MESS'le olan anlaşmazlık bir türlü çözümlenememiştir, uzlaşma sağlanamamıştır. Bir de üstüne üstlük CHP iktidarı kurulamamıştır. Bütün bunlar, CHP iktidarında rahat ve tehlikesiz sendikacılık hayaliyle TKP'li gözüken bazı insanları tedirgin etmekte Maden-İş ve DİSK içinde bir kuvvet boşluğu yaratmaktadır. Devrimciler yapacakları akıllı, fedakar ve devrimci çalışmasıyla işçi sınıfının on militan kesimi üzerindeki reformist ve revizyonist etkileri geriletebilir, işçi sınıfı hareketi içinden devrimci işçiler yetiştirebilir.

Bugün Maden-İş ve DİSK içinde TKP revizyonistlerinin ipliği pazara çıkmaktadır. Reformistler, TKP'ye karşı bir sağ muhalefet oluşturmaya çalışmaktadırlar. Revizyonizmin etkinliğinin yerini reformizm değil, Devrimci görüş almalıdır.

1977 yılı eylül ayında Maden-İş'in genel kurulu olacaktır. Bu genel kurul, TKP'lilerin ve TKP sempatizanlarının sendikadan temizlendiği bir alan haline getirilmelidir. Devrimci işçilerin Maden-İş'teki etkinliği artmalıdır. Bugünkü reformist-revizyonist ittifak dereyi görmeden paçaları sıvamıştır. Kemal Türkler büyüyen DİSK'in genel başkanlığını sürdürmeyi, Maden-İş Genel Başkanlığını Şinasi Kaya'ya devretmeyi planlamaktadır.

1978 yılı başında DİSK'in genel kurulu olacaktır. DİSK'e bağlı sendikalarda Devrimcilerin çalışmaları gelişmektedir. DİSK genel kurulu da revizyonizmin geriletilmesinin bir aracı haline getirilmelidir.

Maden-İş ve DİSK içindeki her siyasi görüşler, tüm Devrimci ve yurtsever işçiler;

- TKP'nin kof gücünü teşhir etmek, TKP'ye sarılarak koltuk sahibi olmak isteyenlerden hesap sormak, "ileri demokrasi, toplumsal ilerleme" gibi sloganları Maden-İş ve DİSK'ten silmek için,
- İGD ve İKD gibi besleme örgütleri sendikalardan çıkarmak, sendika anatüzüğünde belirtilen kadın ve gençlik kollarını kurmak ve işletmek için,
- Maden-İş ve DİSK ana tüzüklerindeki anti-demokratik maddeleri kaldırmak, seçimle gelenlerin ancak kendilerini seçenlerce görevden alınması ilkesini oturtmak, sendikal demokrasiyi uygulatmak, tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini hayata geçirmek için,

İşçi sınıfının birliğinin oluştulmasına engel teşkil eden Beton-İş ve Ağaç Sen gibi besleme örgütlerin kapatılması, Yeraltı Maden-İş gibi devrimci sendikaların DİSK'e kabul edilmesi için,

- Maden-İş ana tüzüğünde belirtilen aylık bölge temsilcilik kurulu toplantılarını sürekli olarak yapmak, bu kurulun bölgedeki çalışmalarını yönlendirmesini sağlamak, bu toplantılarda her türlü eleştiri ve özeleştiri hakkını tanımak için,
- Sheraton gibi büyük otellerde patronlarla gizli görüşmelere bir son vermek için,
- İşçi sınıfının en geniş kesimlerini aktif olarak politikaya çekilmesi, anti-faşist mücadeleye sokulması, tüm emekçi sınıf ve tabakaların ve başka halkların sorunlarına duyarlı hale getirilmesi için,
- İşçi sınıfının en geniş kesimlerini faşizmin kitle tabanı oluşturma çabalarına karşı birer anti-faşist militan haline getirip, mahallerde, köylerde mücadeleye çekebilmek için,
- "Mao'cu, goşist, anarşist" şartlandırmalarına bir son vermek için aralarındaki ayrılıklara rağmen bir araya gelebilirler ve revizyonistlere ve reformistlere karşı birlikte mücadele edebilirler.

Devrimciler bir taraftan Maden-İş tabanında çalışırken diğer taraftan kısa bir süre önce ele geçirdikleri Devrimci Metal-İş Sendikasını güçlendirmek ve gerçekten devrimci bir sendika haline getirmeye, işçi sınıfının mümkün olduğu kadar geniş kesimlerini örgütlemeye çalışacaktır.

Devrimci Metal-İş Sendikası yöneticisi arkadaşlarımızın Devrimci Yol'a gönderdikleri yazıyı 5. sayfada yayınlıyoruz.

(x) Birçok arkadaşımız Devrimci Yol'a yazdıkları mektuplarda dünya ve Türkiye işçi sınıfı hareketlerine ilişkin kaynak soruyorlar. İşçi sınıfı hareketi ve Türkiye'nin sendikal hareket için aşağıdaki kitaplardan yararlanılabilir:

Ne Yapılmalı: İşçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareket arasındaki ilişkilerin formülü edildiği çok önemli bir kitaptır. Halkın Kurtuluşu, Sosyalist Yarın, Halkın Yolu gibi yayın organlarının savundukları anlayışlar burada mahkûm edilmiştir.

Sendikalar Üzerine: (Marx-Engels-Lenin): Üç ustanın işçi sınıfı hareketi ve sendikal harekete yaklaşımlarını anlatan yazılarından oluşmaktadır.

Grevler üzerine: (Lenin) Üç Kıta Yayınları (Çıkıyor)

Türkiye İşçi Sınıfı ve Mücadeleleri Tarihi, (TİB Yayınları): Bu kitap, teorik bir bölümden sonra 1970'lerden günümüze kadar Türkiye işçi sınıfının mücadelesini, çalışma ve yaşama koşullarını, sendikaları ayrıntılı bir şekilde anlatmaktada. Türkiye konusunda el kitabı niteliğindedir.

Türkiye'de İşçi Hakları Grevi; Ekonomik-Demokratik Mücadele; Toplu Sözleşmeler Tüm İktisatçılar Birliği'nin bu dört kitle eğitim broşürü, gerek kitle eğitimlerinde, gerek belli yaklaşımları edinmede yararlıdır ve bu konularda Türkiye'deki tek kaynaktır.

PATRON-REFORMİST SENDİKA İTTİFAKINA SON

PETKİM-İŞ yöneticilerinin reformist yüzü açığa çıktı. Cihanbeyli, Alkim fabrikası işçilerinin direnişi devam ediyor.

BUGÜN DİSK'e bağlı sendikalar arasında kimya işkolunda faaliyet gösteren Türkiye Petrol ve Kimya Sanayii İşçileri Sendikası (Petkim-İş olarak da bilinir.) genel başkanları Mehmet Kılınç'ın yönetiminde patronlarla uzlaşma siyasetini başarıyla sürdürmektedir. DİSK üst yönetimi üzerinde etkin olan TKP'li revizyonistler, işçi sınıfı üzerindeki reformist etkileri artırma politikalarını kimya işkolunda Mehmet Kılınç'ı destekleyerek somutlaştırmışlardı. TİP'lilerin denetimindeki Petrol-Kimya İş Sendikası, DİSK birleştirme komisyonunun kararıyla daha fazla malı olduğu ileri sürülen Petkim-İş'e katılma kararı almaya zorlanmış ve eritilmişti. Konya'ya bağlı Cihanbeyli kazasında kurulu Alkim fabrikasındaki işçilerin direnişi ve Mehmet Kılınç'ın sendikasının tavrı, bu durumu bir kez daha belgelemiştir. Cihanbeyli'deki devrimci işçilerin Devrimci Yol'a gönderdikleri mektup aşağıdadır:

"Fabrika, birisi göl kenarı, birisi de Cihanbeyli içinde olmak üzere iki parça. Ama aynı isimle işlem görüyor. 2 yıl önce fabrikada çalışan işçiler Türk-İş'e bağlıydı. Sonra Cihanbeyli'li devrimcilerin desteğiyle Petkim-İş'e kaydoldular. İki yıldır (eksikleriyle de olsa) fabrikada devrimci dayanışma gelişti.

4 ay önce fabrikanın göldeki bölümünün (Bolluk) işçi temsilcisi, hiç bir sebep gösterilmeden ve işçilerin çoğunluğunun karşı çıkmasına rağmen Petkim-İş Sendikası tarafından tepeden inme bir şekilde değiştirildi. Yerine de sendikacılarla uzlaşabilecek biri atandı. Seçim yapılmadı.

Bundan kısa bir süre sonra, patron zarar ettiği gerekçesiyle fabrikanın Bolluk bölümünü kapattı. İşçilerin tazminatlarını ödeyip, tümünü işten çıkartmak istedi. Bu bölümde 40 işçi çalışıyordu. Bu arada da işçilerin haberi olmadan Petkim-İş Sendikasıyla gizli görüşmeler yapıldı ve bir protokol imzalandı. Bu protokolun varlığını da işçilere sendika değil de patron açıkladı. Biz de, daha önce imzalanmış olan sözleşmeye göre fabrikanın bir bölümü zarar etse bile, fabrikanın tümünün kâr ettiğini iddia ettik ve tazminatların (kötü niyet gerekçesiyle) üç katı cezalı olarak ödenmesini istedik. Aynı zamanda da bu haksız lokavt uygulamasını protesto etmek amacıyla fabrikayı kısa bir süre işgal edebileceğimizi düşündük. İşgal bir müddet devam etti. Sonra dava açıldı. Direniş halen devam etmekte. Bu arada DİSK'e bağlı Petkim-İş Sendikasıyla hiç bir temas kurulamadı. Sendikacılar bu olayla bilhassa ilgilenmek istemediler. Bazı bozguncular ise, sendikacılarla anlaşarak bazı işçilerin işe alınmaları karşılığında direnişi kırmaya çalıştılar. Ama sendikacılar bunlara yüz vermedi.

Şu anda 40 işçinin tümü işten çıkarılmış durumda. Fabrikanın diğer bölümü çalışıyor.

Bu olay, işçilere reformist sendikacılardan hayır gelmeyeceğini öğretti."

Uşak UPMAŞ işçilerinin direnişi

15 Temmuz cuma günü Uşak Pamuklu Mensucat Anonim Şirketinde (UPMAŞ) fabrika işçilerinin hem patronlara hem de "sendika" yöneticilerine karşı, aylardır süren baskı ve katmerleştirilen sömürünün verdiği nicel birikimleri patlak verdi.

Bir seneyi aşkın bir süreden beri (inşaatından itibaren) fabrikanın işçilerinin üzerinde amansız bir baskı süre gelmektedir. İşçilere asgari ücretten daha düşük maaş verilmekte ve hiç bir sosyal güvence tanınmamaktadır.

İşçilerin gelişi güzel işten çıkarılmaları ve ekonomik demokratik mücadelede ifadesini bulan ücretlerini biraz artırmak daha iyi yaşam şartları sağlamak, toplu sözleşmelerde işverenden daha fazla ödün alabilmek için sendikal örgütlenmeye gidildi. İşçiler ilk önce DİSK 'in Tekstil Uşak şubesini açıp örgütlenmek istedilerse de, revizyonist sendika anlayışı ve çalışma tarzından kaynaklanan ve ekonomizmin bataklığında kulaç atan revizyonist Tekstil yöneticileri, işçi sayısının azlığını bahane ederek ilgi göstermediler. İşçilerin bu örgütlenme çabalarını, işçilerin içindeki ispiyonları vasıtasıyla öğrenen işveren, hemen işyerine sarı sendika (Teksif)'i getirerek işçileri zorla üye yaptı.

Sarı sendika Teksif, işçilere toplu sözleşmeden tatmin edici hiç bir ücret artışı sosyal güvence sağlamadığı gibi, toplu sözleşme, işçilerin birliğini bozacak, işçi sınıfının mücadelesini saptıracak bir nitelik taşıyordu. (Az miktarda yapılan zammın dahi kademeli olarak uygulamak ve fabrika içinde bir işçi aristokrasisi yaratıp, onu dilediğince kullanmak istiyorlardı.)

İşçiler bu şartlar altında işverene ve sarı sendika Teksif'e karşı -kendiliğinden bir şekilde direnişe geçtiler. Fakat buradaki işçi sınıfı hareketi örgütlü ve bilinçli bir yapıya sahip olmadığı için, kendiliğinden doğan hareketler doğru bir siyasi önderlik yapılamadığından bu tür hareketler yenilmeye mahkumdurlar.

UPMAŞ'taki kendiliğinden gelişen bu harekete, Halkın Kurtuluşu oportünistleri, her zamanki fırsatçı tavırlarını ortaya koyarak sahip çıkmaya çalıştılar.

Hem harekete sahip çıkıp hem de bu hareket kendiliğindenci bir hareketti, yenilmesi kaçınılmazdı diyerek kendi siyasetlerinin (siyasetsizliklerinin) iflasını sergiliyorlardı.

Devrimciler UPMAŞ direnişinin yenilgisinden dersler çıkararak "DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" şiarını ve sendikalarda en geniş kitle çalışması için de en dar kadro çalışması siyasetini hayata geçirerek yenilgiyi zafere dönüştüreceklerdir.

DEVRİMCİ YOL ARŞİVİ

DEVRİMCİ YOL

ÖZEL SAYI 28 TEMMUZ 1977 100 KURUŞ

SELAM OLSUN MALATYA İŞÇİSİNE

İşçi Arkadaş,

Bu düzende hayatından memnun musun?

Aldığın ücret yetiyor mu? Çocuklarını istediğin gibi okutabiliyormusun? Onlara et, meyve, şeker, elbise, ayakkabı alabiliyor musun?

Oturduğun evden memnun musun? Kalorifer, klima, tabrikanın ödediği bir evde oturmak istemez miydin?

Daha da Lüksü, yarınlardan emin misin? Yarın işten atılmayacağın ne malum? Atılmaz Genel Müdürün veya patronun ile dostluğunu arasında değil mi? Geçen yıl Sümerbank Fabrikasından çıkarılanlarla sayısı neredeyse 100'ü buldu.

Ciğerlerinden rahatsız mısın? Patronlar veya Sümerbank heraf parasıyla kuruş gerekli tedbirleri alsa, hastalığına engel olunmaz mı?

Bunun gibi bir sürü soru var.

Kim her yıl en azından bir ay ücretli izin istemez?

Kim çalışma sürelerinin 40 saate inmesini, ama ücretlerde bir azalma olmamasını istemez?

Kim doğum yardımı, ölüm yardımı, tahsil yardımı, çocuk parası, yakacak parası, bayram harçlığı, izin harçlığı, yılda iki dört maaş ikramiye istemez?

Bunları ve bunlar gibi nicelerini hepimiz isteriz. Ama bunları insana layık layık yaşamak için gerekliler. Bunlardan öte başkaları da gerekliler, İnsanca yaşamak hepimizin hakkıdır.

KARŞIMIZDA KİMLER VAR?

Bizim insanca yaşamamıza engel olan kimler? Biz kimler yoksulluğa mahkum ediyor?

Kader mi?

Değil. Yoksullaştırılıyoruz. Ona için de yoksulluğa bir son verilebilir.

"İnsan insana kurtluğtan ister mi?" demeyin. İsteyen insan vardır. Biz işçiyiz. Bütün güçbeş karşı vardır. Bizim ücretimiz artarsa patronun kârı azalır. Bizim ücretimiz düşerse, patronun kârı artar.

Düşmanımız kim? Bizi yoksulluğa mahkum eden kim?

Kader mi? Yoksa patronlar mı?

Patronlar tabii. Patronlarsa düzeni yıkmadan, emekçilerin iktidarı kurulmadan da yoksulluk hastalığına bir derman bulamayız.

Türkiye'de bugün iki cephe var. Bir cephede patronlar, toprak ağaları, tefeciler, büyük tüccarlar, yani sömürücüler var. Bunlarla en kolay iktidarda. İktidardaki

Malatya Sümerbank işçilerinin mücadelesi gelişiyor

DEVRIMCI YOL, Malatya'da işçi sınıfının gelişen mücadelesi nedeniyle bir ÖZEL SAYI yayınladı.

2600 işçinin çalıştığı Sümerbank Fabrikasındaki işçiler, ilerici-demokrat şube yöneticilerinin gerici genel merkez yönetimi karşısında aldıkları tutarlı tavır sayesinde genel merkezin uzlaşmacı politikasını aşarak greve çıktılar. 10 aydan fazla süredir devam eden toplu sözleşme görüşmeleri oligarşinin yasalarındaki kısıtlı grev hakkının işçilerce kullanılmasıyla yeni bir safhaya girdi.

Sümerbank işyerlerinde TÜRK-İŞ'e bağlı Tekstil Sendikası yetkilidir. 6 dönem toplu sözleşme imzalanmış olması ve yedinci dönem toplu sözleşme görüşmeleri sürmesine rağmen ortalama ücretler düşüktür. Toplu sözleşmelerde normal hak halini alan ölüm yardımı, doğum yardımı, tahsil yardımı gibi yan ödemeler yoktur. Bir çok fabrikada yılda 3 maaş tutarında ikramiye ödenirken, Sümerbank işyerinde ödenen ikramiye yılda 26 günlük ücret tutarındadır. Kıdem tazminatı bir çok işyerinde, işyerinde çalışılan her yıl için 45 gün üzerinden ödenirken, Sümerbank işyerlerinde 30 gün üzerindendir. İşçi sağlığı ve iş güvenliği için tedbir alınmamaktadır. Emekliye ayrılanlar arasında ciğerlerinden rahatsız olmayan yoktur. Sık sık işten çıkartmalar olmaktadır. Çıkışı verilenlerin sayısı yılda 100'ü bulmaktadır. İşyerinde MSP'li genel müdürün isteğine bağlı bir prim sistemi uygulanmaktadır.

İşyerinde farklı partileri tutanlar arasındaki çelişkiler körüklenerek işverene karşı ortak mücadele engellenmek ve işyeri MC partileri taraftarları için işe yerleştirme yeri olarak kullanılmak istenmektedir.

Kamu kuruluşlarında çalışan işçilerin mücadelesi doğru bir şekilde geliştirilse, faşist sendikaların gangster ve reformist sendikalarla bir arada bulunduğu Türk-İş kısa bir sürede çökecektir. 1975 yılı rakamlarına göre, imalat sanayiinde 10'dan fazla işçi çalıştıran işyerlerinde toplam 700 bin işçi bulunmaktadır. Bunların üçte biri (248 bin) kamu işletmelerindedir. Kamu işletmelerinde işletme başına işçi sayısı çok yüksektir. İmalat sanayiinde 10'dan fazla işçi çalıştıran özel sermayeli işyerlerinde ortalama işçi sayısı 75 iken, kamu işletmelerinde bu rakam 622'dir.

Kamu kuruluşlarında işten çıkartmaların özel işletmelere oranla daha az olması ortalama kıdemin yüksek olmasına yol açmaktadır. Kamu İktisadi Teşekkülerinin kâr amacı gütmemesi de, genellikle çeşitli partilerden insanın üretime katkısı bulunmadan istihdam edilmelerini doğurmaktadır. Ayrıca işverenin devlet olması ve devletin tarafsızlığı konusundaki yaygın propagandalar nedeniyle ekonomik mücadelenin sınıfsal yönü gülenmeye çalışılmaktadır. Bu durum, kamu iktisadi teşebbüslerinde çalışan işçilerin sınıf mücadelesine (özel işletmelere oranla) grev yoluyla daha zor çekilmesine yol açmaktadır. İşverenin sınıfsal niteliğinin açığa çıkarılması ise, ekonomik mücadelenin verilmesinde siyasi çalışmanın önemini artırmaktadır. Özel işletmelerde ancak jandarma-polis şeklinde işçinin karşısına çıkan devlet, bu işletmelerde somut olarak karşıdadır. Kamu işletmelerinin değinilen olumsuz yanına rağmen bu olumlu yanı politik mücadele açısından çok daha önemlidir.

(Yukarda Malatya için çıkardan özel sayıdan bazı bölümler verilmiştir.)

FAŞİST GÜÇLERE KARŞI GİRİŞİLECEK HER DEMOKRATİK DİRENİŞİ DESTEKLİYORUZ

FAŞİST baskılar, terör ve cinayet politikası yoğunlaştıkça, halkın kendiliğinden tepkisi de hızla artmakta sınıflar savaşı hayatın her alanında kızışmaktadır. Türk-İş'in MC Hükümeti'ne karşı genel greve gideceğini açıklamasından sonra DİSK'de bu eylemi destekleyeceğini bildirerek, Türk-İş'e ortak mücadele çağrısında bulundu. Faşist saldırıların ve demogojinin azgınca arttığı bu dönemde faşist güçlere karşı girişilecek her demokratik eylem tüm devrimciler ve demokratlar tarafından en etkin bir biçimde desteklenmelidir.

Türk-İş ve DİSK tarafından girişilecek eylemlerin desteklenmesinden ne anlaşılmalıdır? Türk-İş genel greve gidiş nedenlerini açıklarken Atatürkçülükten, çağdaşçılıktan, laiklikten söz ederken, özellikle MSP'yi hedef aldığını belirtmiştir. Bu ise tekelci burjuvazinin istemleriyle çakışan bir siyasettir. Zaten, tekelci burjuvazinin has adamı sendika ağası Halil Tunç bir CHP-APkoalisyonu istediklerini açıklayarak gerçek niteliğini ortaya sermiştir. Bunun yanında DİSK ise, uzun süreden beri ileri bir demokratik düzen! adına CHP kuyrukçuluğu yapmakta bunun için MC'ye karşı çıkacağını açıklamaktadır.

DİSK ve Türk-İş'in anlayışları böyle olmasına rağmen devrimciler MC'ye karşı girişilecek genel grevi desteklemelidirler.

Faşist MC güçlerine karşı yürütülecek direniş ve mücadelelerin demokratik mücadele açısından birer ileri adım olacağı ortadadır.

Ne var ki bir siyasi iktidar hedefine yönelik olmayan bu tür girişimler kendi başına faşizme karşı mücadeleyi başarıya ulaştıramazlar. Bu nedenle, bu destek bu hareketlerin kuyruğuna takılmak anlamında ele alınmalıdır. Böyle bir eyleme en geniş kitlelerin katılmasını sağlamak yolunda çalışılmalı **ve en geniş yığınlara devrimci siyaset en etkin biçimde götürülmelidir.** Harekete gerçek bir anti-faşist nitelik verecek, kitleleri doğru devrimci siyasetin gösterdiği yolda mücadeleye sokacak olan bu devrimci çalışmalar olacaktır.

Şimdi mücadelemiz anti-faşist mücadelede devrimci mücadelenin güçlenip yaygınlaşmasını sağlamaya yönelik olmalıdır.

TÜM-DER ÜYESLIKI DEVRIMCIDEN HABER ALINAMIYOR

İstanbul TÜM-DER Şubesi olayı protesto için bir miting yaptı

DEVRIMCI YOL'un 5. sayısında iki devrimci memurdan uzun süredir haber alınmadığını kaçırılmış olmalarından korkulduğunu açıklamıştık. Ahmet UYSAL ve Muharrem DEMIREL isimli bu iki devrimci memurdan bugüne dek hala bir haber alınamadığı bildirilmektedir.

TÜM-DER İstanbul Şubesi 23/7/1977 cumartesi günü iki üyelerinin kayıplara karışmasını ve onların faşist güçler tarafından kaçırılmış olması ihtimalini kamu oyuna duyurabilmek için bir yürüyüş yapmıştır. Yürüyüş saat 14'te başlamış ve Beşiktaş-Taksim güzergahı izlenmiştir. Yürüyüş boyunca devrimci sloganlar atılmış ve faşist katillerden hesap sorulacağı vurgulanmıştır. Devrimci Memurların yürüyüşten önce dağıttıkları bildiride bu olay hakkında şunlar açıklanmaktadır:

"12 Mart işkencecileri yine görev başında ve o tarihteki çirkef olaylar halkın gözleri önünde canlılığını ve tazeliğini muhafaza etmektedir. MIT ve CIA işbirliği sonucu kaçırılan, kontrgerilla işkencehanelerinde işkence edilip sonradan "intihar" süsü verilerek öldürülen, kaçırılıp ormanlıklara, sokak başlarına ölü olarak bırakılan devrimcilerin anıları unutulmadı ve unutulamaz da.

Bütün bunlara bir yenisi daha eklenmiştir: 55 günden beri kaybolan iki ayımız AHMET UYSAL ve MUHARREM DEMİREL arkadaşlarımızın hayatlarından endişe etmekteyiz. Bugüne kadar yaptığımız basın yoluyla açıklamalarımız ve resmi makamlara başvurumuz hiç bir sonuç vermedi. 22.5.1977 tarihinden bugüne kadar izlerine rastlanmayan iki memur arkadaşımızın geçmiş ve günümüzde meydana gelen faşist cinayetleri dikkate aldığımızda, hayatları hakkında endişemiz giderek artmaktadır.

Fakat Oligarşi şunu iyi bilmelidir ki, bu tür yöntemlerle memurların mücadelesini engelleyemeyecektir. Artık devrimci memurlar, grevli toplu sözleşmeli, sendikal hak alma mücadelesindeki her türlü engeli aşacağının inancıyla donanmaktadır. Devrimci memurlar, kurtuluşunun emekçi halkın kurtuluşundan mücadelesinin de emekçi halkın mücadelesinden ayrılmayacağının bilincindedir."

ARŞİV TAKSİM

SOSYALİST SİSTEMİ SOVYET-ÇİN KUTU

Marksist-Leninis Geriye Dö

II. BÖLÜM

BUGÜN dünya sosyalist sistemi (kelimenin dar anlamıyla) siyasi ve ideolojik olarak parçalanmış durumdadır. Bu ifade sadece dünya komünist hareketinin tüm güçlerinin bir enternasyonalin çatısı altında toplanmayışının bir ifadesi değildir. Bugün, dünya komünist hareketleri bir enternasyonalin çatısı altındaki (ideolojik, politik ve örgütsel anlamdaki) kapsamlı bir bütünsellikten yoksun olmalarından da öte, siyasi ve ideolojik bir parçalanma içindedir. Devrimci Hareket içinde ortaya çıkabilecek, ve her zaman olağan sayılması gereken ayrılık ve bölünmelerin çok ilerisindeki, ("sosyalist sistem" içindeki ülkelerin birbirine karşı savaş hazırlıklarından sözedilebildiği, bir örneğini bir mayıs katliamında yaşadığımız emperyalizmin devrimci güçleri parçalamada ve gerici güçlerin faşist demogoji ve terörlerini sürdürmede sınırsız imkanlar elde ettikleri) bu parçalanmanın en önemli halkasını kuşkusuz ki Çin-Sovyet kutuplaşması oluşturmaktadır.

Bu parçalanma olgusu içinde, herşeyden önce iki tarafında ideolojik-siyasi bakımlardan marksizm-leninizme taban tabana zıt tezler ileri sürdüklerini tesbit ediyoruz. Bu, sözkonusu kutuplaşmanın ideolojik ve siyasi veçhesi ile ilgilidir. Konunun tarihsel ve derinliğine bir ele alınışıyla ilgili yönleri ise bu yazı için tali kalan, ayrı bir araştırma ve tartışma konusudur.

Kutuplaşmanın incelenmesinde ve ÇKP tezlerinin tartışmasında "sosyal emperyalizm" teorilerinin ve "ünlü" üç dünya teorisinin incelenmesi önemli bir yer tutmaktadır. ÇKP'nin son 7-8 yıl içinde geliştirip uygulaya geldiği "üç dünya" teorisi "Sovyet sosyal emperyalizmi" tahlillerine dayanıyor. "Üç dünya teorisi" sonuçtur. Bu bakımdan, üç dünya teorisini ele almak için onunla birlikte sosyal emperyalizm tahlillerini de ele almak zorunludur. (1)

ÇKP (ve takipçileri) aşağı yukarı on yıldır Sovyetler Birliğinde revizyonizmin iktidara gelmesiyle (onun aracılığıyla) kapitalizmin geri getirildiğini (restore edildiğini) ve Sovyetler Birliğinin (herhalde büyük ve gelişmiş bir ülke de olması sonucu!) sosyal emperyalist bir ülke haline geldiğini ileri sürüyor ve tüm politikalarını buna dayandırıyor. ÇKP'nin tüm gerici görüş ve tutumları Sovyetler Birliğini baş tehlike sayan bir anlayıştan kaynaklanıyor.

Biz bu türden görüşleri reddediyor ve marksizm-leninizm açısından temelden sakat görüşler olarak değerlendiriyoruz. "Sosyal emperyalizm" teorileri anti-marksist bir dünya görüşünün ürünüdür. Marksizmi bir çok önemli noktasından revize eden, onun en önemli tezlerinin inkarına dayanan bir teoridir.

Bu konu Marksist-Leninist geçiş dönemi teorisi ve geriye dönüş (restorasyon) sorunlarıyla ilgilidir.

MARKSİST LENİNİST GEÇİŞ DÖNEMİ TEORİSİ VE GERİYE DÖNÜŞ KONUSU

Bazıları marksizm-leninizmde bir "geçiş dönemi" teorisinin olmadığını ileri sürerler. Özellikle Marks geçiş dönemi konusunu ayrıntılı olarak ele almamış olmasına bakarak ileri sürülen bu görüş doğru değildir. Marksist-Leninist teorinin en özlü noktalarından bir tanesi – ilkeleri ayrıntılı olarak ortaya konulmamış olsa bile- kapitalizmden sosyalizme (komünizme) geçiş konusuna ilişkindir.

Konu Marks'ın "Gotha programının eleştirisi"ndeki çok başvurulan şu parağrafında özlü bir biçimde ortaya konmuştur. Burada Marks "Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında birinden ötekine devrim yoluyla geçiş dönemi yer alır. Buna bir siyasal geçiş dönemi tekabül eder ki burada devlet proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey değildir." derken geçiş dönemini tanımlamış ve onun "siyasal bir geçiş dönemi" olma özelliğini vurgulamıştır. Kapitalizmden komünizme geçiş (sınıfsız toplumun inşasının tamamlanması) proletaryanın yukardan aşağı eylemi demek olan bir "siyasal geçiş süreci" olmaksızın olanaksızdır. Bu ifadeler marksist devrim teorisinin (daima marksizmin ekonomist yorumcuları tarafından inkar edilen) en özgün yanını ortaya koyan bir nitelik taşımaktadır.

Proletarya devrimleri, bütün eski devrimlerde olduğu gibi, varolan ekonomik gelişmeye uygun bir politik üst yapının örgütlendirilmesini değil, burjuva devlet mekanizmasının (aşağıdan yukarıya) parçalanarak proletarya diktatörlüğünün kurulmasını ve bunun aracılığıyla (yukardan aşağı) önce hiç varolmamış olan ve marksist düşüncenin gerçekleşmesinin kaçınılmazlığını öngördüğü yeni bir ekonomik ve sosyal ilişkiler sisteminin inşasını gerçekleştirmeyi (sınıfsız topluma götürecek bir süreci örgütlendirmeyi) içeren bir nitelik gösterirler. İktidarın ele geçirilmesi bu sürecin sadece başlangıcıdır.

"...Eşit miktarda çalışmaya eşit miktarda ürün bu...sosyalist ilke şimdiden gerçekleşmiştir." Devlet ve ihtilal s. 122) Üretim araçlarının ortak mülkiyeti, eşitsizlikleri ortadan kaldırmamaktadır. Bu kusurlar, komünist toplumun birinci evresi olan bu sosyalist geçiş döneminde (sosyalizmde) kaçınılmazdır ve toplumun daha ileri bir aşamasına (komünizmin üst aşamasına) olan evriminde ortadan kalkacaktır.

Lenin'de, sosyalizm, (ekonomik olarak) üretim araçlarının sosyalizasyonunu sağlayarak, üretim güçlerinin hızlı bir gelişimini gerçekleştirerek; işbölümünün, kafa emeğiyle kol emeği arasındaki farkın ortadan kalkacağı, çalışmanın "bir ilk hayati ihtiyaç" haline gelip, herkesin ihtiyacına göre alabileceği" komünist toplumun üst evresine geçişi olanaklı kılan;"böylesine bir değişikliğin ekonomik öncüllerini" hazırlayan politik bir geçiş dönemi olarak ortaya konulmaktadır. Bundan sonrası ile ilgili olarak Lenin "ama bu gelişmenin hızı ne olacak, işbölümünün son bulmasına, kafa ve kol emeği arasındaki karşıtlığın ortadan kalkmasına, çalışmanın "ilk hayati ihtiyaç" haline dönüşümüne ne zaman ulaşacak, işte bunu bilmiyoruz; ayrıca bilemeyiz de" demekteydi.

Sosyalist geçiş döneminde üretim araçlarının bireysel mülkiyeti ortadan kaldırılmıştır. Buna karşılık insanlar arasındaki farklılıklar, köyle şehir, kafa emeği ile kol emeği ve arasındaki farklılıklar sürmektedir. Burjuva hukuku tamamen değil sadece kısmen, sadece ekonomik devrimin yapılmış olduğu ölçüde ortadan kaldırılmıştır. Burjuva hukuku bireylerin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetini tanıyordu. Sosyalizm bunu ortak mülkiyet haline getirir. İşte bu ölçüde, ama sadece bu ölçüde "Burjuva Hukuku" yürürlükten kaldırılmış olur. Ama bunun dışında ürünlerin üleşimi ve çalışmanın toplum üyeleri arasındaki dağılımının düzenleyicisi olmak bakımından (burjuva hukuku) yürürlükte kalır.

Bu "siyasal geçiş süreci"ki komünizmin birinci aşaması yada sosyalizm deniyor (lenin)- bütün bir tarihi dönemi kapsar. Bu dönemin özelliklerini Lenin ilkin genişçe bir şekilde, "Gotha" programının eleştirisindeki Marks'ın yaklaşımını açımladığı Devlet ve Devrim'in V. bölümünde inceler. Burada bu dönemin özelliklerini Lenin'den yararlanarak kısaca özetlemeye çalışalım. "Çoğunlukla sosyalizm denilen ve Marks'ın komünizmin ilk evresi adını verdiği bu toplumsal düzen" (Lenin) "ekonomik, ahlaki, entellektüel, bütün ilişkilerinde, henüz bağrından çıktığı eski toplumun izlerini taşıyan bir toplum" (Marks)dır.

Marks, geçiş dönemi sorununu, belli başlı ileri kapitalist ülkelerin bütününde gerçekleşecek, zamanda bir dünya devrimi anlayışı perspektifiyle inceledi. Böylesi bir ele alışta

TİKİ ARŞİV

N PARÇALANMASI VE LAŞMASINDA TAVIR

Geçiş Dönemi ve üş Sorunu

kapitalizmin ileri bir düzeyinde üretici güçlerin gelişkinliği ve büyük çaplı endüstri yoluyla üretimin sosyalizasyonu veri olarak kabul edilmektedir. Ancak sonraki gelişmeler, emperyalist dönemde devrimlerin merkezinin doğuya doğru kayması, emperyalist zincirin en zayıf halkasından parçalanması yönünde, tek tek ülkelerde devrimlerin olanaklı hale gelmesi yönünde olmuştur. Giderek geri ülkelerde, sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki devrimlerin gündeme gelmesi geçiş dönemi teorisinin derinleştirilmesini zorunlu hale getirmiştir.

Kapitalizmin gelişmesinin nisbeten zayıf olduğu Rusya'da üretim araçlarının kollektifleştirilmesi, büyük çaplı endüstrinin kuruluşu (yani komünizmin birinci aşaması; sosyalizm aşamasına geçiş) oldukça uzun bir dönemi kapsamıştır. Yarı feodal, yarı-sömürge ülkelerdeki demokratik halk devirmleri çerçevesinde sorun kuşkusuz ki çok daha karmaşık bir hal almaktadır. Bu ülkelerde geçiş aşaması çok daha uzun ve farklı olmaktadır. Büyük çaplı endüstrinin ve makinalaşmanın sağlanması oldukça uzun bir zaman almaktadır. Oysa sosyalizm için büyük çaplı endüstri zorunludur. Marks, Alman ideolojisinde "özel mülkiyetin ortadan kaldırılması ancak büyük endüstri ile mümkündür" diyor. Bu ülkelerde sosyalizmin kurulmasından önce uzunca bir geçiş sürecinden geçilmesi bu nedenle zorunlu hale gelmektedir.

Bu tür geçiş süreçleri, konunun başında yaptığımız alıntıda Marks tarafından "Siyasal geçiş dönemi" olarak ifade edilen geçiş süreci ile karıştırılmamalıdır. Bu ikisinin birbirine karıştırılması ve geçiş dönemine ait ilkelerin bu ikinci, "Sosyalizme geçiş" döneminde sınırlandırılması sıkca rastlanılan bir hatadır.

Sosyalizm, kendisi, şiyasal bir geçiş dönemidir. Marksist-Leninist geçiş dönemi teorisi, sınıfsız topluma kadar olan bu sürecin bütününü kapsar.

Geçiş dönemine ilişkin sorunların bir kısmını geriye dönüş sorununu tartışırken ele alacağız.

GERİYE DÖNÜŞ (RESTORASYON) SORUNU

Marksizm-Leninizm, sosyalizmden kapitalizme geriye dönüşün mümkün olduğunu kabul eder. "Kapitalizmden komünizme geçiş tüm bir tarihi dönemi kapsar. Bu geçiş tamamlanmadığı sürece sömürücüler bir restorasyona olan umutlarını mutlak olarak sürdürürler ve bu umut restorasyon girişimlerine dönüşür." (Lenin. P. Devrimi ve Dönek Kautsky) Bu cümlelerin devamında, Lenin devrimin hemen sonrasındaki bir durumda ortaya çıkan geri dönüş eğilimini incelemektedir. Buradan kalkarak geri dönüşü "devrimin hemen sonrasındaki kısa bir dönem"le sınırlamamalıdır. Paragrafın başındaki ifade açıktır: Bütün bir tarihi dönemi kapsayan geçiş tamamlanmadığı sürece denilmektedir ki, bunun Marks'ın sözünü ettiği, "kapitalizmle komünizm arasındaki siyasal geçiş süreci" olduğu açıktır.

Sosyalizme gelinceye kadar, tarihte bir ekonomik toplumsal sistemden daha geri bir sisteme dönüş görülmez. Kimileri, politik yapıdaki bazı iniş-çıkışları geri dönüş örneği olarak ileri sürerlersede bunun tutarsızlığı ortadadır. Tüm eski devrimler, toplumda yeni ekonomik ilişkilerin bir dereceye kadar yerleşmesinden sonra; ve toplumun hukuki yapısını ekonomik yapısına uyumlulaştırmaya yönelik bir içerik taşırlar. Bu olay düz bir şekilde gerçekleşmez. Üst yapıda eski düzenin güçleri ile yeni toplumsal güçler arasındaki mücadele inişli çıkışlı, ileri doğru gelişmeler ve gerilemeleri içeren bir şekilde sürer. Ama toplumda belirli bir seviyeye kadar gelmiş bulunan yeni ekonomik ilişkilerin gerektirdiği toplumsal sistem artık geri çevrilemez. Şu veya bu şekilde iktidarı yeniden ele geçiren eski toplumsal güçler, artık eski düzeni geri getiremezler, geriye dönüş mümkün değildir.

Bu durum sosyalizmde farklıdır. Bu farklılık, marksist-leninist devrim anlayışının en özgün yanlarından birisine ilişkindir. Başta da kısaca değindiğimiz gibi sosyalist devrimler (tüm eski devrimlerin aksine) önceden gerçekleşmiş bir ekonomik ilişkiler üzerinde yükselmezler. Marksist-Leninist devrim anlayışı, politik iktidarın ele geçirilişinden sonra marksizm tarafından üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olarak gerçekleşmesi olanaklı görülen bir yeni düzene "siyasal bir geçiş dönemi" öngörür. Bu siyasal geçiş süreci, içinden çıktığı kapitalizmin hukukunu, ahlak görenek ve alışkanlıklarını devam ettirir. Burjuva hukukunun eşitsizliğini sürdürür. Lenin'in ifadesiyle 'yalnız burjuva hukukunu da değil burjuvasız burjuva devletini de devam ettiren' komünizmin birinci aşamasında, sınıf mücadelesi farklı biçimlerde devam eder.

Ama bu "siyasal geçiş sürecinde" üretim araçlarının özel mülkiyeti kaldırılmıştır. Proletarya diktatörlüğü altında bu olay üretici güçlerin sınırsız bir gelişmesine olanak tanımaktadır. Bu gelişmeye paralel olarak toplumdaki sınıf farklılıkları ortadan kalkacak, burjuva hukuku, alışkanlıkları, gelenekleri ortadan kalkacak, herkesin gücü kadar çalışacağı, ihtiyacı (istediği) kadar alacağı yeni bir düzen gerçekleşecektir. M-L devrim anlayışı bu doğrultudaki bilinçli, iradi bir süreci, "siyasal bir geçiş dönemini" gerekli görmektedir.

Sosyalizmden kapitalizme geri dönüşü, kapitalizmin restorasyonunu olanaklı kılan şey budur. Bu, siyasal geçiş döneminde politikanın belirleyici olmaya devam etmesidir.

Mahir Çayan Aydınlık (S.D.) nin 20. sayısındaki "Yeni Oportünizmin niteliği üzerine" isimli yazısında bu konuya ilişkin olarak şöyle diyor: "...Burjuva ekonomik düzeni az çok olgunlaşınca devrim olmuştur. Bu nedenle burjuva devriminin ana görevi iktidarı ele alıp, onu varolan burjuva ekonomisiyle birleştirmek olmuştur. Oysa sosyalist devrimde iktidarı ele geçirmek yalnızca başlangıçtır. Büyük çapta üretimi geliştirmek, sosyalist ekonomiyi yaratmak, o güne değin ki sınıflı toplumun "yabancılaştırmasına" maruz kalmış insan "doğasını" değiştirmek gibi görevleri vardır.

Bu nedenle sosyalist devrim yalnızca mülkiyet biçimini değiştirmek, yalnızca sosyalist ekonomiyi yaratmakla sona ermez. Proleteryanın sınıf olarak ortadan kalkmasına değin, üst yapıda siyasal bir devrim olarak sürmek zorundadır. Bu savsaklanır ya da önemsenmezse, yani ideolojik ve kültürel savaş üretici güçlerin geliştirilmesi ile birlikte yürütülmezse kapitalizmin RESTORE edildiği görülür."

(a.b.c.)

Dipnot:

(1). Bağımsız Türkiye dergisinde bizim geçen sayımızda ortaya koyduğumuz tutumumuzla ilgili olarak yazılan bir yazıda şöyle ifadeler var: "Bu tutum devrimin pratik sorunlarıyla karşı karşıya bulunmayan ve siyasi polemiği bir zihin sporu olarak değerlendiren sorumsuz aydın tutumudur. Eğer bu tutum içinde olanlar kendilerinin de örnek olarak kabul ettikleri devrimci hareketlerin sorumlu önderlerinin koşulları içinde bulunsalardı her halde tutumları başka olurdu. O koşullar içinde bulunmayışlarından ötürü sadece onlar değil hepimiz sorumluyuz." (B.T. bizi bağışlasın ama) bu yaman demagoji karşısında ne söyleyebiliriz. BT yazarlarının hangi "Koşullar" da olduklarını ve başkaca ne yaptıklarını bilmiyoruz ama, biz kendi adımıza 'devrimin pratik sorunları ile karşı karşıya olmayan bir ortam' içinde değiliz. Tam tersine yaşadığımız ortam hergün bir devrimcinin şehit olduğu, ileri bir aşamada olmasa bile önder kabul ettiğimiz muzaffer proleter devrimcilerin zafer yolunda ilerleyen bir mücadele ortamıdır. Devrimin pratik sorunlarına gelince; "BT" yazarlarına iyi bir D.Y. okuyucusu olmadıklarını söylersek, bize darılmasınlar. Zaten "BT" "şablonculuk" konusundaki eleştirimizi de anlamamış. Eleştirdiğimiz tavrı "Sovyetler kendi koşullarına göre doğru söyleyebilir ama biz onu aynen kopya edersek hata ederiz" gibisinden tekrar ediyorlarki bizimde hatalı bulduğumuz bu görüştür.

(Gelecek sayımızda geriye dönüş sorunu ve "Sosyal emperyalizm" teorilerini incelemeye devam edeceğiz.)

TİMAV ARŞİV

İNŞAAT İŞKOLUNDA YARI-PROLETERLER

Yüksel İnşaat işçileri faşist Gün Sazak'a karşı direndiler

Çorum'da inşaat işçileri devrimci işçilerin önderliğinde direnişe geçti

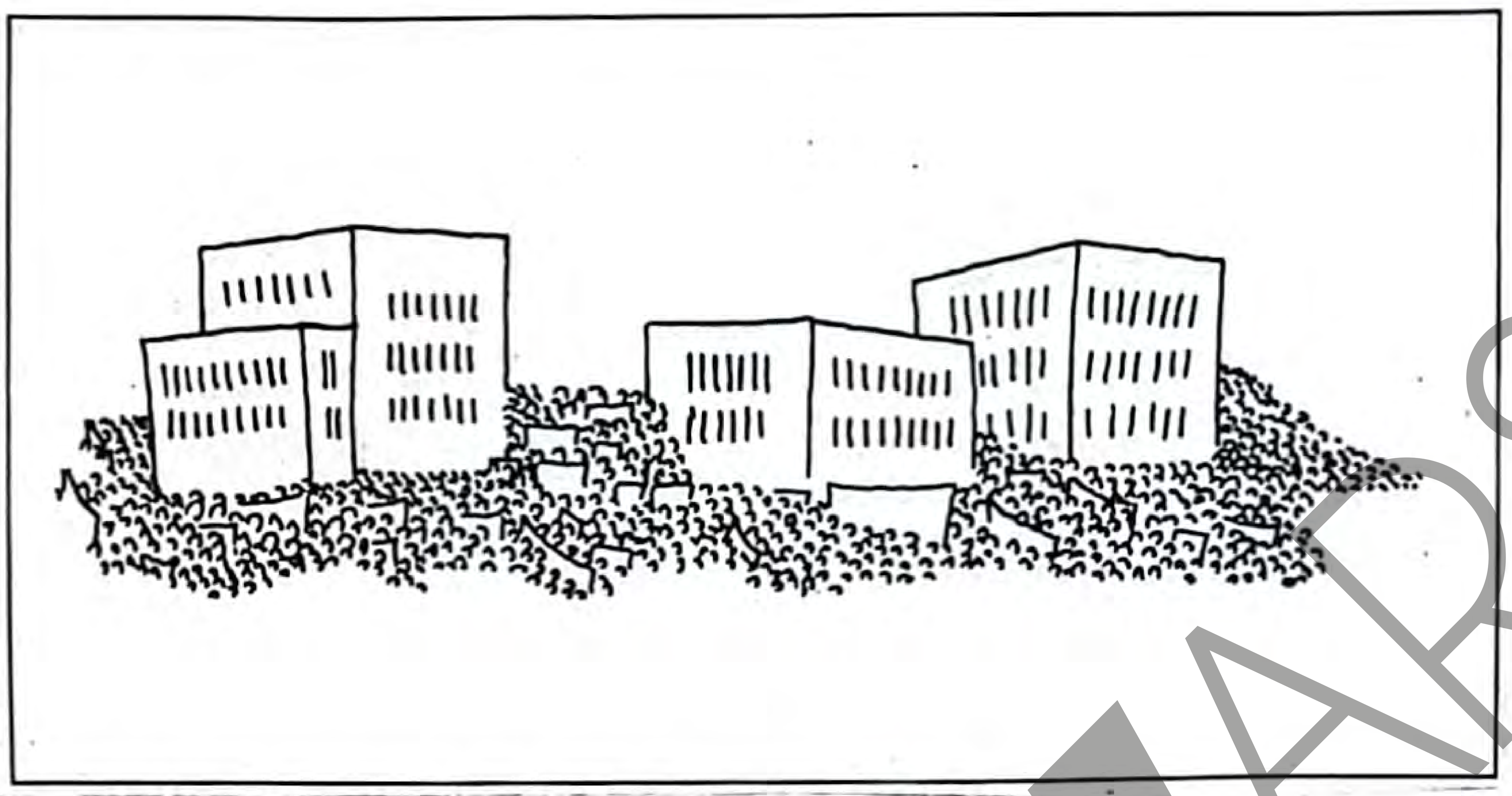

TÜRKİYE'de özellikle 1960'lardan sonra görülen sanayileşme, konut yapımının yanı sıra inşaat sektörünün hızla gelişmesine yol açmıştır. Konut inşatı mevsimlik iken, büyük fabrikaların inşaatı hemen hemen tüm yıl sürmekte ve çok sayıda işçi bir arada çalışmaktadır. Hızlı şehirleşme de konut inşaatının hızla artmasını doğurmuştur.

İnşaat işkolunda işçilerin sendikalarda örgütlenmesi belli zorlukları taşımakla beraber, politik mücadele açısından çok önemlidir.

İnşaat işkolunda "gurbetçi işçi" çoktur. Kırsal alanda genellikle az topraklı köylüler ve küçük üreticiler yaz aylarında hasat öncesi büyük kentlere gurbete çıkarlar. Gurbetçilik, diğer kaynaklardan gelen geliri tamamlar. Başlı başına belirleyici gelir kaynağı değildir. Hasat mevsimi geldiğinde işçilerin bir çoğu köylerine döner.

Bu yapının olumsuz yanı şunlardır:

Yarı-proleter nitelikteki bu emekçiler, ekonomik-demokratik mücadeleye proleterler gibi bakmazlar. Genellikle sigortasız ve kaçak olarak çalıştırılırlar. Böylece ücretlerden SSK primi ve vergi kesilmediğinden, net ücretler yüksek gözükür. İşyerine ilerici veya devrimci bir sendika girerse, işverenden işçileri Sosyal Sigortalara kaydettirmesi, bordroda göstermesi istenir. Sigortaya bağlı olmak, hastalık iş kazası ve emeklilik durumlarında işe yarar. Bordroda gösterilip vergi ödemenin tek yararı ise işyerinden ayrılırken ihbar ve kıdem tazminatı alabilmektir. Geçici işçilik yapan gurbetçi yarı proleter için ne emeklilik, ne de tazminat önemlidir. O en kısa zamanda en fazla parayı biriktirip, köyüne dönmeyi amaçlar. Sendikalaşmada ilk sorun burada ortaya çıkar.

TOPLU SÖZLEŞMELER ÇOK UZUN SÜRER

İnşaat işçilerinin patronun bu tür uzlaşma tekliflerine yanaşmalarının bir nedeni de toplu sözleşme sürecinin çok uzun olmasıdır. İşyerinde çalışan işçiler adına bir sendikanın toplu sözleşme yapma yetkisi alabilmesi bir aydan fazla sürer. Bu çabaları işveren öğrenir öğrenmez işçileri işten çıkarır, iş genellikle vasıfsız işçi gerektirdiğinden yenilerini kolayca bulur. Bordroda bile gözükmedikleri için eski işçilerin bir hak iddia etmeleri olanak dışıdır. Bu işler olmayıp yetki alınsa bile, patronun, istediği an işten istediği sayıda işçiyi çıkarma, toplu sözleşme görüşmelerine gelmeme hakları oligarşinin kanunlarınca sağlanmıştır. Toplu sözleşme görüşmeleri ise normal olarak üç dört ay sürer. Yetki için başvurulmasından toplu sözleşmenin imzalanmasına kadar geçen süre ise inşaat mevsiminin bitmesine varabilir. Bu dönemde ise yapılacak bir yasal grevin hiç bir yararı yoktur.

İnşaat işkolundaki gurbetçilerin bu işe en kısa zamanda en fazla gelir elde edilmesi gereken bir ek iş olarak bakmaları yürürlükteki toplu sözleşme düzeninin mevsimlik geçici işlere uygun olmaması, inşaat işkolunda ekonomik-demokratik mücadeleyi zorlaştıran etkenlerdir.

KÖYLERLE ŞEHİRLER ARASINDAKİ İLİŞKİDE İNŞAAT İŞÇİLERİ

Diğer taraftan, yarı-proleter inşaat işçileri arasında yapılacak politik çalışma çok önemlidir.

Türkiye'de devrim, işçi sınıfı ve yoksul köylülük temelinde ve, şehirlerde ve kırsal alandaki ortak mücadele platformunda yürüyecektir. Bu açıdan geçici işçi olarak işçi sınıfı mücadelesine katılan kır emekçileri olan gurbetçilerin kırsal alanlara bilinç ve mücadele deneyi götürmeleri son derece önemlidir. Devrimci hareketin bu gurbetçi unsurlarla sağlıklı bağlar kurabilmesi halinde, kırsal alanlara bilinç ve mücadele deneyi götürmeleri son derece önemlidir. Devrimci hareketin bu gurbetçi unsurlarla sağlıklı bağlar kurabilmesi halinde, kırsal alanlardaki etkisi kısa sürede süratle artacaktır.

Bu politik çalışmanın yapılabilmesi için uygun koşullar vardır.

ÇELİŞKİLER DAHA KESKİNDİR

Gurbetçi, yoksulluğun h.d safhada bulunduğu köyden gelmiştir. Her biri yüzbinlerce liraya satılacak dairelerden oluşan konutlar yapar. Sonra yeniden köyüne, yoksulluğa döner. Oligarşinin lüksüyle köyünün yoksulluğu arasındaki çelişkiyi, yoksulluğun kul yapısı olduğunu her yıl yeniden yaşar. Halbuki köyüyle bağlantısı kısıtlı olan bir proleter için bu çelişki gecekondu yaşamıyla oligarşinin lüksü arasındadır; çelişki göreli olarak daha azdır.

Gurbetçinin bu niteliğinden onu politik mücadeleye çekmek için yararlanılmalıdır.

Gurbetçi iş saatleri dışında evinden uzaktadır. Tüm günü ve gecelerini diğer gurbetçilerle birlikte aynı barakada veya otelde geçirir. Genellikle beraber pişirir, beraber yerler. Bu boş vakit ve birlikte yaşam, yarı proleterlerin bu kesimi arasında politik çalışma olanaklarını artırır. Fabrikadan çıkıp, kendi evine giden proletere oranla, konuşup tartışma talebi ve olanağı daha fazladır.

ÇOK SIK VE KOLAY DİRENİŞ OLUR

Diğer işkollarında kara listelere alınıp iş bulamayan militan işçiler ve grevdeki işyerlerindeki işçilerin bir kısmı da inşaatlarda çalışır. Bu ise inşaat işçisini militanlaştıran unsurlardan birisidir. İnşaat işçisi toplu sözleşme mücadelesine (bir ölçüde haklı olarak) girmezken, direnişlere çok sık ve rahat geçer. Aylar sürecek görüşmeler yerine, mevsimlik işe uygun direnişlerle ücretleri artırıp, iş emniyetini sağlamaya çalışır. İnşaat işkolunda, oligarşinin kanunları çerçevesinde kalan bir mücadele kesin yenilgiye mahkumdur. İnşaat işkolunda militan bir mücadele gereklidir. Bu nedenle bu tip işyerlerini örgütlemek için revizyonistlerin hiçbir sendikası veya çabası yoktur. DİSK'e bağlı sendikalar arasında bu işkolunda Baysen İş bulunmaktadır. O da sadece Bayındırlık Bakanlığına bağlı işyerlerinde örgütlüdür. Bu işkolunda gangster sendikacılık yaygındır. Çeşitli inşaat şirketleriyle yakın işbirliği içinde olan bazı gangster sendikalar, inşaat daha başlarken, üç dört işçi adına tüm inşaat süresini kapsayacak bir sözleşme imzalarlar. Böylece yeni alınacak işçilerin toplu sözleşme ve (oligarşinin kanunlarına göre) yasal grev yapma hakkını ellerinden alırlar. Bazan patronla anlaşma sağlanamazsa işçileri direnişe geçirirler.

Bu işkolunda daha hemen hemen hiç grev yardımı yapılmamıştır. Direniş sırasında ya işçi dağılır ve başka işyerlerinde yeni iş arar, ya da sendika tarafından kendi kaderine terkedilir. Köyle bağları kesilmiş, aynı fabrikada uzun süredir çalışmakta olup, emekli olmayı veya tazminatlı olarak işten çıkmayı bekleyen bir işçi, işten tazminatsız olarak atılmak, kara listeye geçip iş bulamamak korkusuyla kolay kolay direnişe başvurmaz. Gurbetçiler için böyle bir sorun yoktur. İş zaten niteliği gereği geçicidir. İnşaat bitince iş de bitecektir. Gurbetçi, kıdem tazminatı hak edebilmek için gerek koşulu (aynı işyerinde bir yıl süreyle devamlı çalışmak) zaten yerine getiremez. Ayrıca inşaat işkolunda kara liste uygulaması da yoktur. Bu yapı, inşaat işkolunda çalışan gurbetçilerin çok kolay direnişe geçmelerinin, ama uzun sürecek toplu sözleşme için .. yasal greve pek başvurmamalarının nedenidir.

İnşaat işkolunu önemli kılan diğer bir nokta, köyden şehre göçen vasıfsız işçinin ilk iş alanı olmasıdır. Bu işyerlerinde çalıştıktan sonra ya kurulan fabrikaya, ya da diğer fabrikalara işçi olarak girerler. İnşaat işkolunda devrimci sendikacılığın geliştirilmesi ve siyasi sempatizan ve kadroların yetiştirilmesi, işçi sınıfı hareketini burjuva ideolojisinin farklı görünümlerinin etkisinden kurtarma da önemli rol oynayacaktır.

Bugün sigortasız, iş yasasıyla, kendilerine tanınan bir çok haktan (yıllık ücretli izin, ücretli hafta tatili, v.b.) yararlanmadan her türlü baskı ve tehlike altında çalışan gurbetçi inşaat işçilerinin bu yapısı, Ankara'da Yüksel İnşaat'taki 90 işçinin direnişinde görülebilir.

FAŞİST GÜN SAZAK'IN İNŞAATINDA İŞÇİLERİN DİRENİŞİ

Gün Sazak'ın Yüksel İnşaat işyerinin yakınında bulunan Balgat'taki devrimciler, Balgat halkını direnişteki işçileri desteklemeye çağırırken, olayı dağıttıkları bildiride şöyle anlatıyorlardı:

"-Türkiye'yi yöneten bir avuç mutlu azınlık, OLİGARŞİ. kendi içinde anlaşamazken bu anlaşmazlığın ceremesini bizim sırtımıza yüklemeye çalışıyor. Bizler bu yükten kurtulmak ve daha mutlu günlere kimsenin kimseyi sömürmediği herkesin emeğinin karşılığını aldığı günlere ulaşmak için birleşmek, dayanışmak ve mücadele etmek zorundayız.

İşte bu mücadelenin bir parçasını da şu anda YÜKSEL İNŞAAT A.Ş.'nin Balgat girişindeki işyerinde çalışan 90 işçi sürdürüyor. Onlar, bir dairesi 750 bin liradan satılan yapıları alın terleriyle, nasırlı elleriyle yükseltiyorlar. Ve onlar, sırf yüksek binaların tepelerinden bundan böyle işçi arkadaşları düşüp sakatlanmasın, ölmesin diye, sırf yazın sıcağında 9 saat harcanan emeklerinin tam karşılığı olmasa bile, düşük ücretleri biraz daha arttırılsın diye ve sırf, sigortasız, sosyal güvencesiz, insan yerine konmadan çalışmamak için direnişe gittiler.

YÜKSEL İNŞAAT A.Ş., İNTUR-A.Ş. ve ME-SA A.Ş. gibi yapı sanayi işkolundaki büyük firmalar, bu iş kolunda çalışan işçilerin geçiciliğinden dolayı, işçilerin hiçbir hakkını tanımadan kendi koydukları kurallara göre, sarı sendikayı da yanlarına katarak yok denecek kadar az bir ücretle çalıştırıyorlar. Bundan bir süre önce inşanta giderken Eskişehir yolu üzerinde trafik kazasında ölen Üzeyir Dugar'ın ailesine tazminat vermemek için yalancı şahitler buldular. Ve ailesinin en tabii hakkı olan tazminatı vermediler. Yine aynı inşaatta sigortasız olarak çalışan ve iş kazası sonucu yapının üzerinden düşen Vezir Irlak ağır yaralı olarak, doktora gösterilmeden, hiç bir müdahale yapılmadan 20 gün şantiyede bekletildi.

İnşaatın sahibi MHP Genel Başkan Yardımcısı ve Gümrük ve Tekel Bakanı Gün Sazak, ve ortaklarına karşı ve işçilere en ufak bir ilgi göstermeyen, onları patrona peşkeş çekmeye çalışan sarı sendika, patron sendikası MİSK'e bağlı TÜRK YAPI-İŞ'e karşı, inşaatta direnişe giden 90 işçi, tüm işçileri dar gelirli memurları, esnafları ve özellikle Balgat halkını mücadelelerini desteklemeye çağırıyorlar.

İnşaatta çalışan ve direnişe giden 90 işçi isteklerini şu şekilde maddeleştirdiler:

1-Ücretlerine en az 30'ar lira zam.
2-Pazarları tek yevmiye ile mecburi çalışmaya son ve ücretli pazar tatili.
3-Sekiz saatlik iş günü.
4-İş ve can güvenliği (bozuk yüznumara, kullanılamayan hamam ve içi pislikten geçilmeyen yemeklerin düzeltilsi).

Balgatlı DEVRİMCİLER"

ÇORUM'DA İNŞAAT İŞÇİLERİ DİRENDİ

Yüksel İnşaat'ın işçileri direnirken, Çorum'daki inşaat işçileri de Devrimci işçilerin önderliğinde direnişe geçtiler. İşçiler, yayınladıkları bildiride taleplerini şu şekilde dile getirdiler:

Geçmişde 300 yurtseverin kanına giren ve binlercesinin yaralanmasına kıyılmasına neden olan MC Hükümeti, yeniden yaldızlı, parlak sözlerle hortlatılmak istenmektedir.

Gün geçmiyor ki, radyodan gazetelerden temel ihtiyaç maddelerine (Gaz, tuz, yağ, ekmek, et, şeker, çay v.b.) yapılan zamları duymayalım, okumayalım...

NEDENDİR BUNLAR?....

Ülkemizdeki hakim sınıflar ittifakı oligarşi (tekelci burjuvazi, toprak ağaları, tefeci, tüccarların yönetimi) içine düştüğü çıkmazdan kurtulmak için emekçi halkımız üzerindeki baskı ve terörü gün be gün artmaktadır. Oligarşik diktatörlük bu çıkmazdan kurtulmayı emekçilerin alın terini gasp edip emeğinin gerçek değerini vermemekte, ama nedense yöneticilerimiz akraba ve hısımlarına karşılıksız kredi vergi iadesi. havali ihracatlarla onları kalkındırmaktadırlar. İçinde bulunduğumuz düzende zengin daha zengin, fakir daha fakirleşmektedir.

Bu soygun ve talan düzenine karşı içinde bulunduğumuz şu günlerde ilimizdeki inşaat işçileri gerçek emeğinin karşılığını alabilmek için bir haftadır işverenlere karşı direnmektedir.

Çorum'daki inşaat işçilerinin direnmekteki hak istemleri şunlardır:

1-Tüm işyerlerinde kanunlarla korunan işçi haklarının (sendika, sigorta, can güvenliği)nin işverence sağlanması.

2-İş kazalarına karşı en etkin tedbirin alınması.

3-İşçi ücretlerinin artan hayat pahalılığı göz önüne alınarak yevmiyelerin 200 TL olması.

4-Daimi inşaat işçilerine müteahhitler tarafından sağlığa uygun barınacak yer temin edilmesi.

5-Belediyece mevsimlik işçilere daha önceki kazalar (1976' da olan ve 21 işçinin ölümüyle sonuçlanan kaza) göz önüne alınarak amele duraklarının gösterilmesi ve zabıta memurları tarafından rahatsız edilip dağıtılmamaları,

Ayda bir kere olsun kursağımız et, süt görebilmesi, artan pahalılığıyla sırtımıza yüklenen kanburun biraz hafiflemesi için, bize bu hakkı vermeyenlere karşı birleşelim, diyoruz

Bu yoksulluktan, ezilmişlikten, sömürüden, hor görülmekten sadece yevmiyelerimizin 200 lira olmasıyla düzelmeyeceğini, ancak kurtuluşumuzun halkımızla omuz omuza vereceğimiz kurtuluş mücadelesiyle olacaktır. ÖYLEYSE! Halkımızı bu haklı mücadelemizde bizi desteklemeye yanımızda olmaya çağırıyoruz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN HAK ALMA MÜCADELESİ!...

HAKKIMIZI ALMAK İÇİN SIKILI BİR YUMRUK TEK BİR YÜREK OLALIM!

BİRLİKTEN KUVVET DOĞAR!...

İŞÇİ-GENÇLİK EL ELE!..

YOK TEK BAŞINA KURTULMAK, YA HEP DERABER YA HİÇ

DEVRİMCİ İŞÇİLER...."

[redacted]

OTEL İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ GÜNGEÇTİKÇE YÜKSELİYOR

KUŞADASI, İzmir bölgesinde Turizm-İş kolunda çalışan işçilerin sendikalaşma mücadelesiyle ilgili olarak bir grup işçi arkadaşın yazdığı bir mektubu olduğu gibi yayınlıyoruz. Otel işçileri günlük yaşantıları içinde sendikalaşma mücadelesinde "devrimci" adı altında ki revizyonist sendikacıların gerçek yüzlerini net bir şekilde görerek, mücadele etmişlerdir.

Otel Kısmet on seneyi geçen kuruluşundan buyana sayısız ışçi gördü geçdi. Bir işçi en fazla on gün çalıştırılıp işine son verdirilirdi. Bu aslında sadece otel Kısmete mahsus bir şey değildir. Genellikle bütün mevsimlik işletmelerde böyledir. Aynı zamanda Kısmet Otelinde olduğu gibi işçilere verilen ücret komik denilecek kadar az. 15-16-17 yaşlarındaki çocuklar günde en az 16 saat çalıştırılıp ayda 900 - 1250 TL. verilmektedir, yani asgari ücretin çok çok altında. Aslında büyükler içinde durum pek farklı değildir. Asgari ücretin üstünde alan 7-8 yıl çalışmış kişilerden ve patron uşaklarından başkası bulunmaz.

İşte bu görkemli otelin esas yüzü bu. Ücret ve çok çalışmanın konusundan başka birde otel işçilerine yapılan muamele var. Otellerde enaz 6-7 müdür! bulunur. Herkez kendinden biraz mevkide bulunanı ezmektedir. Aslında bu durum kasıtlı olarak patronlar oluşturur. İşçilerin kendi aralarındaki arkadaşlık duygularını yıkıp idareye karşı bir birlik olmalarını önlemek içindir. Ayrıca personel yatakhaneleri bir "ahır" dan farksızdır. Müşteri odalarına 10-15 adam tutan patron işçilerin yatakhanelerine birtek kişi dahi tutmaz.

İşte mevsimlik işçiler yıllardan beri bu durumu yaşamakta ve patronlara karşı kinleri devamlı artmaktadır. Devrimciler ise bu işçileri doğru bir şekilde burjuvaziye karşı örgütlemelidirler.

Bu burjuvaziye karşı mücadelenin ve devrimci birşekilde örgütlenmenin ilk şekli olan sendikal mücadeledir. Sendikal mücadelenin görevi işçilere bir sınıf okulu olmalıdır. Çünkü bizim anladığımız sendikal mücadele güç bir görevi yerine getirmesi gerekir. Bunlar siyasi, demokratik ekonomik görevleridir. Bunlar kesinlikle birbirinden bağımsız şeyler değildir. Öyleyse mücadele içinde bunlardan hiç biri dışarı atılamaz. Yalnız siyasi mücadeleyi almak ise kişileri sol yanılgı içine düşürür. Yalnız ekonomik mücadeleyi almak ise kişiyi ekonomizmin batağına saplatır. Bu bakımdan verilen sendikal mücadelede görevlerimiz yalnız "sendika" kurmak değil diğer görevleride unutulmaması gerekir.

İşte Otel Kısmet işçileri 10-5-1977 günü belkide ilk defa böyle toplu bir şekilde konuşarak sınıf bilincinin tohumlarını atmaya başladılar. Bu günden itibaren sendikaya Turizm-İş'e işçiler yavaş yavaş kaymaya basladılar Bir hafta içinde örgütlenme hemen hemen tamamlanmıştır.

16-5-1977 Günü İzmir Turizm-İş sendikasına gidip örgütlenmeyi tamamladığımızı belirttik, ayriyeten bölge çalışmaya müracaatın yapılmasını istedik. Geleceklerini belirttikten sonra ayrıldık. Bir hafta geçmesine rağmen sendikacılar ortalıkta görünmediler. 23-5-1977 tarihinde tekrar gittik geç kalınmamasını belirttik. Fakat yinede aynı muamele ile karşılaştık. 28-5-1977 de yine gittik, geleceklerini üçüncü kez söylemelerine rağmen gelmediler. İşte DİSK'e bağlı Turizm-İş sendikasına karşı işçilerin ilk güvensizlik duyguları başladı. Bizim bütün lehte çalışmalarımıza rağmen 31-5-1977 günü tekrar gidip yeni kayıtlı olanların listesini verdik. Bu aradaki konuşmada sendikacıların gelmeme nedenini öğrendik. Sebeb ise o dönemde MC'nin hükümette bulunduğunu 5 haziranda İse CHP'nin başa geçeceğini ve işlerin daha kolay yürüyeceğini düşündüklerinden gelmediklerini söylediler. Bizde bunun hem yanlış hemde böyle bir zihniyetin devrimci olamayacağını belirttik. Çünkü daha CHP'nin nasıl bir parti olduğunu yanlış tahlil etmiş olmaları, bunları, bu aciz duruma düşürmüştür. Tabii bu durum bunların siyasetlerinden kaynaklanmaktadır. CHP'yi ileri bir düzen kurmak için ilk platform görmekteler, bunun için CHP içinde yer alarak bunu sağlamaya çalışacaklar!.

4-6-1977 günü ben ve bir arkadaş ilk olarak işten atıldık. İçimizden çıkan bir ispiyoncu sendikal faaliyeti yönlendirenleri patrona söylüyordu. Arkadaşlarla eskidende konuştuğumuz gibi bizler sendikal faaliyet yüzünden işçi atılışında. bu uygulamaya karşı direneceğimizi söyledik. Bizde bu durumu sendikaya bildirip öyle harekete geçelim dedik. Fakat sendikacılar böyle birşeye gerek olmadığını "eğer böyle birşey yaparsanız biz yanınızda yokuz" dediler. Bizimde esasamacımızın otele sendikayı getirmek olduğundan bu bayların dediğini yapmak zorunda kaldık. Daha sonra ufak aralıklarla işten atılmalar devam etti. Bu durumu kendilerine bildirmek için tekrar İzmir'e gittik. Bize esas olarak güvenmediklerini söylediler. Bizde bir kere dahi gelmediniz. ve konuşmadınız dedik ve işçilere nasıl güvenebileceklerini sorduk. Ayriyeten bize siyasetimizi sorduktan sonra bu işin biraz zor olduğunu yani bizim devrimci yol siyasetinden olmamız onların bizimle birlikte mücadele etmelerinin zor olduğunu çünkü "DİSK İLKELERİ"ni bizim tanımayacağımızı bildirdiler. Bu bakımdan bize şu şartları ileri sürdüler. "DİSK'ten gelen emirlere aynen uyacaksınız" "Gelen haber ve talimatları işçilere tam olarak ileteceksiniz" ayriyeten "Devrimci Yol" siyasetini işçilere sendika kuruluncaya kadar vermeyeceksiniz" denildi. İşte devrimci. ilerici yüzleri! Bizim verdiğimiz cevap ise DİSK'ten gelen emirler Turizm-İş ile ilgili ise bunları kabul ederiz ama DİSK'in başına çöreklenmiş modern revizyonistlerin siyasetlerinden kaynaklanmış haberleri iletmekse kabul etmeyeceğimizi. bizim işçilere devrimci yol siyasetinin taktiklerini değil zaten ilk aşamada ekonomik politik dersleri verdiğimizi ve kafa-kolcu olmadığımızı bildirdik.

8-6-1977 Günü aynı faaliyetin sürdüğü İmbat Otelden adam atılmaya başlandı. Aynı gün bütün İmbat Otel personeli ve Kısmet Otel personeli beraber toplandı. Bütün personellerin önerisi ertesi günün direniş yapılması idi. Fakat sendika organizatörü yine böyle harekete gerek olmadığını "Kanun'i" olarak işlerin yürütüleceğini bildirdi. Bütün işçiler sendikanın bu tutumuna karşı çıkıp genede direnileceğini bildirdi. Sendikacı baylar gene sendikanın çekilmesiyle işçileri tehtit etti. 6-6-1977 günü sendikacılar zoraki olarak müracaat dilekçelerini yazdılar ve bölge çalışma Md. lüğüne verdiler. Bu arada işten çıkarmalar her üç oteldede devam ediyordu. 14-6-1977 günü üç oteldede yetki alındı. Kanuni itiraz süresinde patronlar yetkiye itiraz etti. Sendika tarafından tekrar bölge çalışmaya baş vuruldu. Bölge çalışma üç iş günü içinde cevap vermek zorunda olduğu halde sendikacılardan birtek kişinin dahi mesele ile ilgilenmediği için ancak 18-7-1977 de iki otele tekrar yetkiyi verdi. Kısmet Otele ise yetki verilmedi. Gerekçe olarak sendikacılara sorduğumuzda çoğunluğu alamadığımızı söylediler. Bizde bu baylara sorduk "43 personeli olan otelin salt olan 26 kayıtlı üyesi olursa nasıl çoğunluk olmaz?" diye. Bize bunların cevaplarının verilmeyeceği bildirildi. 19-7-1977 günü akşamı sendika yetkilisi ile yapılan konuşmada 35 işçinin imzası olan sekiz adet soruya yanıt verilmeyeceği "Eğer cevap verirsem benim açığımı bulup bana karşı kullanırsın" şeklinde ifade edildi. İşte bunların "Devrimciliği", "İlericiliği". Devrimciliğin en temel şartı kıyasıya eleştiriye açık olmak ve öz eleştiri verebilmektir. Ama biz bu bayların yaptıklarının öz eleştirisini vereceklerini sanmıyoruz.

Bu sendikacılar ikazlarımıza rağmen burjuvazi ve patronlara değil sözlü yazılı dahi güvenilemeyeceğini öğrenemediler. Yetki alan otellerde işin acele halledilmesi gerekirken bunlar patronlarla anlaşıp patronun isteğiyle toplu sözleşme gününü bir hafta ileri atıyorlar ve fırsatı sağlayan patron işçi çıkarmaya hız vererek üç günde 25'e yakın işçiyi attı. Otel Akmanda ilk toplu sözleşme günü 18-7-1977 günü olmasına rağmen işveren vekili oturuma gelmedi. Daha sonra sendikacıların otel patronuyla görüşmesinde sendikacının aldığı cevap ilginçtir. "Otelde oylama yap, git greve" Tecrübeli sendikacıların durumu işte böyle.

Kuşadası işçileri bu sezon iyisiyle kötüsüyle tarihi günler geçirdi. Kötü idi çünkü 120 den fazla işçi işlerinden atıldı. Kötü idi çünkü "Devrimci sendikacıyız" deyip ortaya çıkanların sahte devrimci yüzünü gördük. Bu devrimcilik adına gerçekten kötü bir örnek oldu. Fakat Kuşadası işçileri bunların yanı sıra iyi şeyler öğrendiler. Burjuvaziye karşı savaşın ilk derslerini aldılar. Ayriyeten gerçek mücadelelerinin sınıfsız topluma doğru olduğunuda öğrendiler. Tabii bu mücadelelerinde karşısına çıkan engelleri tanıyarak, yıkarak.

Devrimci İşçilerin, İ.E.T.T'de Gangster ve Reformist Sendika Ağalarına Karşı Mücadelesi Güçleniyor.

İETT işçileri en az sosyal hakları olan, direniş ve grev gibi eylem deneylerinden çok az geçmiş işçi kesimlerindendir. Bu iş kolunda çalışan 7300 işçiden çoğunun aldığı ücret çok düşüktür. Türkiye'de her alanda olduğu gibi, İETT'de de rüşvet yaygındır. Burada işe giren kimselerden 5 ile 15 bin arasında haraç alınır. Bu para genellikle üst kademedeki yöneticiler ve sendika ağaları gibi kimselerin cebine gitmektedir. İETT'nin birçok yerde yazlık dinlenme kampları, sosyal tesisleri vardır. Ancak bu tesislerden sadece yöneticiler ve sendika ağaları yararlanır. Eski İETT Genel Müdürlerinin bugün işçi sırtından aldıkları paralarla katlar, arabalar, villalar aldıkları artık işçi tarafından da bilinmektedir.

İETT içerisinde bugün iki sendika vardır. Bunlardan biri Türkiye Genel-İş diğeri ise, DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikasıdır. Her iki sendikanın da tabanında ilerici, sosyal-demokrat ve devrimci işçiler çoğunluktadır. Ancak sendikaların yönetimine çöreklenmiş gangster ve reformist sendika ağaları işçi sınıfına değil kendi çıkarlarına hizmet etmektedirler.

İETT'de uzun zamandan beri sürdürülen işyeri ve işkolu görüşmelerinde işkolu yetkisinin hangi sendikaya verileceği karar safhasına gelmiş ve işyeri yetkisi de Yargıtayca iptal edilerek geçersiz kılınmıştı. İETT işkolu görüşmeleri bu konuda yetkisi olan DİSK Genel-İş tarafından yürütülüyordu. Nihayet Belediye ile süregelen toplu sözleşme görüşmeleri Ulaştırma Kurulu tarafından da olumlu bir sonuca bağlanamayınca, DİSK Genel-İş bu işkolunda grev kararı aldı. Grev kararı 15 Temmuz 1977 günü bütün işyerlerine asıldı. O güne kadar sesi çıkmayan Türkiye Genel-İş sendikası. DİSK Genel-İş'in bu işkolunda tamamen silinebilirdi. Bu arada devrimcilerin DİSK Genel-İş yöneticilerine hemen direniş başlatılması ve bu direnişin sonradan greve dönüştürülmesi önerisi maceracılık! diye reddetilirken. Türkiye Genel-İş işçi tabanını kaybetmemek için ertesi sabaha karşı direnis başlattılar. Faşistlerin desteğinde girişilen bu hareket DİSK Genel-İş sendikasının grev kararının uygulanmasını önlemeyi amaçlıyordu. Bu arada direnişin bir hafta kadar sürmesi için arasından destek bulduğundan değil faşistlerin saldırı ve demogojisi ile reformistlerin uzlaşmacı tavırlarıydı. Grev kararı alınmasına rağmen bu kararı uygulamaktan vazgeçerek alelacele toplu sözleşme imzalayarak revizyonist ve reformist sendikacılar açıkça bir biçimde işçileri ve mücadeleyi sattılar.

GERİ KALMIŞ ÜLKELERİN MADEN KAYNAKLARI VE EMPERYALİZM

Madenlerin Önemi ve Üretici Güçlerin Evrimindeki İlk tarihi Sıçrama

Bilindiği gibi, genel olarak sanayi, büyük oranda maden girdisine dayanır. Maddi dünyayı gözlediğimizde, bu gerçeği rahatlıkla saptayabiliriz. Emek ürünü maddi dünyanın, bellibaşlı on-onbeş madenden üretildiğini görürüz. Yapılar, otomobiller, buzdolapları, çamaşır makinaları, uçaklar, vapurlar, uzay araçları, tanklar ve bizzat bunları üreten fabrikalar, demirden, taşkömüründen, kromdan, alüminyumdan, bakırdan, v.b. madenlerden üretilmektedir.

Denebilir ki, işgücü verimliliğinin evrimi, madenlerden yararlanmanın evrimi ile atbaşı yürümüştür. Üretici güçlerdeki ilk tarihi sıçrama, madenlerin işlenmesiyle mümkün olabilmiştir. "Taştan yapılan aletler sürekli olarak yetkinleşmekle birlikte, çalışma üretkenliği son derece düşük olmakta devam ediyordu. Toplumun üretici güçlerinin ileriye doğru gidişinde köklü bir değişiklik, ancak M.Ö. 6000 ilâ 4000 yıllarında, madeni aletler yapılmaya başlandığı zaman, kendini gösterdi. Madenden aletlerin kullanılması, toplumun üretici güçlerinde genel bir ilerlemeye neden oldu, çalışmanın üretkenliğini bir ok gibi yükseltti ve sonuç olarak da, üretim ilişkilerinde ve insanlığın bütün yaşam biçiminde değişiklikleri zorunlu kıldı" (2) Bu gerçek, madenlerin insanlık tarihindeki öneminin genel bir ifadesidir.

İnsanın doğayı ve kendini değiştirmesi, madenlerin değerlendirebilmesi ölçüsünde büyük gelişmeler gösterebilmiştir. Bu gelişme, sıçramalı bir gelişme olmuştur. Madenden aletlerin kullanılması insanlık tarihinin ilk aşamasında toplumun üretici güçlerinde nasıl bir sıçramaya neden olmuşsa, çağımızda da radyoaktif minerallerin değerlendirilmesi ile toplumun üretici güçlerinde benzeri bir sıçrama gerçekleşmiştir. Kuşkusuz bu gelişme kesintisiz sürecek, insanlık yeni yeni madenleri ortaya çıkaracak ve bunlardan yararlanmasını bilecektir.

Kapitalizmin Rekabetçi Çağı Ve İngiltere'nin Dış Siyasetini Belirleyen İlkeler

Marx, insanlık tarihinin, sınıflar arasındaki mücadelelerin tarihi olduğu gerçeğini vurgular. Bu sınıflar arası mücadeleler tarihinde, maden kaynakları üzerinde sürdürülen egemenlik savaşlarının önemli bir yeri olmuştur. Savaşların bu açıdan çözümlemesi, bu gerçeği somut olarak ortaya koyabilecektir. Uzun boylu örneklerden kaçınarak, bir tek örnekle yetineceğiz: 19. yüzyıl kapitalizminin en büyük sömürgeci ülkesi olan İngiltere, o çağda dış siyasetini belirleyen ilkeleri şöyle sıralamaktaydı: "Çok ucuz hammadde sağlanabilecek ülkeler üzerinde önemle durulması (.....); Yeraltı zenginliklerine kolayca el koyabilmek, için, kendi yeraltı zenginliklerini kullanacak, sanayiden ve teknolojik yeteneklerden yoksun ülkelerin elde edilmesi (.....); Ucuza elde edilen hammadddelerin işlenip tekrar eski sahiplerine satılması, ticari kolaylığı bir yana, ülkelerin yerli sanayilerini yıkma bakımından yararlı olacağından böyle bir ticari ilişkiye öncelik tanınması..."(3).

Emperyalizm Ve Türkiye'nin Yarı-Sömürgeleşme Süreci

Geri kalmış ülkelerdeki madenlerin yağmalanması, kapitalizmin tekelci aşamasında doruğuna vardı. Emperyalist ülkeler, rekabet çağında olduğu gibi, sadece kendi ürünlerini geri ülkelerde pazarlamak ve ucuz hammadde elde etmekle kalmıyor, yeni bir sömürü biçimi getiriyorlardı. Daha doğrusu yeni bir sömürü aracı ve yolu getiriyorlardı. Artık sermaye ihraç ediyorlardı. Geri kalmış, sömürge ve yarı-sömürge ülkelere sermaye ihraç ederek, oralarda yatırım yapıyor ve hem ucuz işgücünden ve hammaddeden yararlanıyor, hem de ülkelerin sanayini, ticaretini ve iç pazarlarını daha çok ele geçiriyorlardı. Bu tarihi süreçte geri kalmış ülkelerde demiryolları yapılmaya ve emperyalist ülkelere ait banka şubeleri türemeye başladı. Emperyalist ülkelere ait şirketler, geri kalmış ülke madenlerine ya ortak oluyor ya da doğrudan doğruya kendileri üretiyorlardı. Örneğin; "Türkiye'nin yarı-sömürgeleşme tarihi, batı kapitalizminin madenlerimizi ve demiryollarımızı yağmalaması tarihi ile hemen hemen eş anlamlı" oluyordu (4).

Eşitsiz gelişme yasası, bazı emperyalist ülkeleri daha güçlü bir noktaya götürürken; bazılarını da göreli olarak güçsüzleştiriyordu. Bu gelişme önce 1., sonra da 2. yeniden paylaşım savaşlarına neden oldu. Her iki savaşın bitiminde, pazarlar ve topraklar kaynaklarıyla birlikte yeniden paylaşıldı. Bu arada, dünyanın 1/3'ne yakın insanı barındıran topraklarda, kapitalizm yenik düşürülerek, sosyalizme geçildi. Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde uyanma ve bilinçlenme ile birlikte halk kurtuluş savaşları filizlenerek çok büyük atılımlarla gelişmeye başladı.

Çokuluslu Tekeller Ve Geri Kalmış Ülkelerin Karar Tasarısı

2. Yeniden paylaşım savaşından sonra, önemli gelişmeler oldu. Bilimdeki ve teknolojideki atılımla birlikte, mal üretimi büyük boyutlarda arttı. Sermaye toplulaştı. Eskiden geneliikle tek bir malı tek bir ülkede üreten ve bu alanda tekel olan şirketler, yerlerini bütün dünyada faaliyet sürdüren ve kârını arttıran çokuluslu tekellere bıraktılar. Bu gelişim içinde, geri kalmış ülkelerin madenleri, son hızla ve çok büyük boyutlarda yağmalanıp durdu. Bugün bu yağmalama giderek şiddetlenmektedir. Bilindiği gibi, maden kaynakları sınırlıdır ve yerine yenisi gelemiyecek kaynaklardır. Bu nedenle giderek şiddetlenen yağmanın, geri kalmış ülkeler için son derece hayati bir önemi vardır. Geri kalmış ülkelerin Birleşmiş Milletler'de onaylamış oldukları aşağıdaki karar tasarısı, madenlerin bu ülkeler için taşıdığı hayati önemi vurgulaması açısından ilginçtir: "Yabancı işgali, sömürge yönetimi ve ırk ayrımı altında bulunan bütün ülkeler, yalnızca doğal kaynaklarını geri alma hakkına değil, aynı zamanda bu kaynakların kullanılması ve israf edilmesi karşılığında, bunları kullanmış olan güçlerden tazminat talep etme hakkına da sahiptirler"

Önemli İki Dipnot Ve Dünya Maden Üretimi

Dünya ülkeleri, maden kaynakları açısından, bugün hangi noktalarda bulunmaktadırlar? Birazdan bu sorunun yanıtını genel hatlarıyla ortaya koymaya çalışacağız. Kaba bir ayrımla, dünya ülkelerini ikiye ayırmak mümkündür; Üretici ülkeler ve tüketici ülkeler... Genel olarak emperyalist ülkeler tüketici, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu geri kalmış ülkeler ise üretici durumundadırlar. Sosyalist ülkelerde ise, üretim ve tüketim birlikte ele alınmakta ve üretim ile tüketim arasında bir denge sağlanmaktadır. Ancak, doğru sonuçlar verecek bir değerlendirme için, biz dünya ülkelerini her çözümlemede olduğu gibi yine üç katagoride ele alacağız; emperyalist ülkeler, geri kalmış ülkeler ve sosyalist ülkeler.

Diğer taraftan, madenlere ilişkin bir değerlendirmenin, belli başlı önemli madenlere indirgenmesi zorunlu olmaktadır. Bilindiği gibi, ekonomik olarak yararlanılan madenlerin sayısı yüzleri bulmaktadır. Tümünü kapsayacak bir değerlendirme, hem uzun bir çalışmayı gerektirir hem de önemli madenlere indirgenerek yapılan genel bir değerlendirmenin sonuçlarını değiştirir boyutta olmaz. Şöyleki; dünyada üretilen toplam maden miktarı 25-50 milyar dolar civarındadır. Bu değerin metal eşdeğeri yani cevherin işlenmesinden elde edilen metalin değeri ise yılda 60-70 milyar dolardır. Yüzlerce maden içinde yalnızca dokuzu, bu 60-70 milyar dolarlık yıllık maden sektörü üretiminin % 95'ini oluşturmaktadır. İşte bu nedenle değerlendirmemizi yalnızca önemli olan aşağıdaki dokuz ana madene indirgeyeceğiz: boksit (alüminyum), bakır, demir, kurşun, manganez, nikel, fosfor, kalay ve çinko.

Emperyalist Ülkelerin Maden Üretimi ve Tüketim Değerleri

Bu dokuz ana maden açısından belli başlı emperyalist ülkelerin durumları nedir?

A.B.D., tükettiği bu dokuz madenin % 32'sini ithal etmektedir. Bu oran, 1950'den günümüze dek değişmeden süregelmektedir. Ama sorun tek tek madenler açısından ele alındığında ilginç sonuçlara varmak mümkündür. Örneğin, aynı oran (tüketimin yüzdesi olarak ithalat) boksit için % 74, kurşun için % 51, nikel için % 99 ve kalay için % 100'dür. Kısaca özetlemek gerekirse, ABD, 1950'den 1980'e dek, tükettiği madenlerin yaklaşık olarak üçte birini ithal etmiştir ve ithal etmeye devam etmektedir.

Batı Avrupa ülkelerine göz attığımızda daha ilginç sonuçlara varmak mümkündür. Genel olarak AET'nu oluşturan bu emperyalist ülkeler, tükettikleri madenlerin büyük bir kısmını ithal etmek zorunda kalmaktadırlar. Dokuz ana maden açısından bu ülkelerin yıllara göre durumları şöyle; 1950 yılında tüketimlerinin % 65'ini, 1960'da % 72'sini, 1970'de % 73'ünü ithalatla karşılayan bu ülkelerin 1980'de de tüketimlerinin % 83'ünü ithal etmek zorunda olacakları tahmin edilmektedir. Özellikle sanayinin en önemli girdilerini oluşturan demir, bakır ve boksit madenleri açısından % 70'in üzerinde olan ithal zorunluluğu, Batı Avrupa'nın emperyalist ülkelerinin içinde bulunmuş oldukları hammadde sıkıntısının çok çarpıcı göstergesidir.

Bir başka emperyalist ülke olan Japonya için, durum daha da kritiktir. 2. paylaşım savaşından yenik çıkmış bu ülkenin 1950 yılında dışa bağımlılık yüzdesi % 17 iken, 1960'da korkunç denecek bir hızla % 72'ye, 1970' yılında da % 89'a çıkmış, 1980 yılında ise bu oranın % 95 gibi bir boyuta varacağı tahmin edilmektedir.

Görüldüğü gibi, emperyalist ülkeler genel olarak birer hammadde tüketicisi ülke konumundadır. Tüm emperyalist ülkeleri toplu olarak değerlendirdiğimizde ise şu sonuçlara varırız; Tükettikleri dokuz ana madenin 1950 yılında % 44'ünü ithal yoluyla karşılayan emperyalist ülkeler, 1960'da % 55'ini, 1970'de de % 59'unu, aynı yolla karşılamışlardır. Bu oranın 1980'de % 68 olması beklenmektedir

Emperyalist Ülkeler Maden Açıklarını Hangi ülkelerden Karşılamaktadırlar?

Emperyalist ülkeler, gereksindikleri madenleri hangi kaynaklardan edinmektedirler? Sorunun yanıtını aşağıdaki tablo vermektedir:

ISTANBUL ARŞİVİ

Dokuz Ana Madenin Üretimi ve Tüketimi
(boksit, bakır, demir, kurşun, manganez, nikel, fosfor, kalay ve çinko)

	Üretim (1.000 Mil. Dolar)				Tüketim (1.000 Mil. Dolar)			
	1950	1960	1970	1980	1950	1960	1970	1980
Emperyalist ülkeler	3,1	4,4	7,3	10,0	4,6	7,0	11,6	17,9
Sosyalist ülkeler	0,8	2,5	4,4	7,0	0,9	2,6	4,6	7,1
Geri kalmış ülkeler	1,8	3,5	5,3	10,3	0,2	0,5	0,8	2,2
Toplam....	5,7	10,4	17,0	27,3	5,7	10,1	17,0	27,2

Kaynak: "The non-fuel mineral industry sector working paper", Dünya Bankası Yay., 1973

Yukarıdaki tablodan ilginç sonuçlara varmak mümkündür. Daha başlangıçta, emperyalist ülkelerle geri kalmış ülkeler arasındaki organik bağ, bir başka deyişle sömürü bağı görülmektedir. Emperyalist ülkeler, 1950'den günümüze dek, geri kalmış ülkelerin madenlerini sürekli olarak kendilerine çekmişlerdir.

Önce sosyalist ülkelerin üretim ve tüketim değerleri arasındaki dengeyi görelim. Sosyalist ülkeler, 1950 yılında, yaklaşık 0,8 milyar dolarlık maden üretirlerken, 0,9 milyar dolarlık da maden tüketmişlerdir. Bu değerler, 1960 yılında, sırasıyla 2,5 ve 2,6 milyar dolar, 1970 yılında 4,4 ve 4,6 milyar dolar olarak gerçekleşmiştir. 1980 yılında ise bu değerlerin sırasıyla 7,0 ve 7,1 milyar dolar olması beklenmektedir. Bu sayısal gerçeklerden, sosyalist ülkelerin, madencilik açısından kendi kendine yeten bir üretim ve tüketim politikası izlediklerini söyleyebiliriz.

Sosyalist ülkelerin kendi kendine yeten bir üretim ve tüketim politikası izlemeleri, dünya maden ticaretinin tümüyle emperyalist-kapitalist sistem içinde gerçekleştiğini göstermektedir. Tablodan da anlaşılacağı gibi, emperyalist ülkeler, 1950 yılında, yaklaşık 3,1 milyar dolarlık maden üretirlerken, 4,6 milyar dolarlık da maden tüketmişlerdir. Buna karşılık aynı yılda geri kalmış ülkeler 1,8 milyar dolarlık maden üretirlerken, ancak ve ancak 0,2 milyar dolarlık maden tüketmişlerdir. Geri kalmış ülkelerin üretim fazlalıkları olan 1,6 milyar dolar değerindeki maden ise emperyalist ülkelerin üretim açığını karşılamıştır. Karşılaştırmal bu eşlemeyi 1960 ve 1970 yılları içinde yapmak mümkündür. Her iki eşlemeden de, 1950 yılı için yapılan eşlemeden elde edilen sonuçları buluruz. Bu ilişkinin, 1980 yılında varacağı noktanın şu şekilde gerçekleşeceği tahmin edilmektedir: Emperyalist ülkeler, 10,0 milyar dolarlık maden üretecekler, buna karşılık 17,9 milyar dolarlık maden tüketeceklerdir. Öte yandan geri kalmış ülkeler de 10,3 milyar dolar değerinde maden üretirlerken, bunun ancak 2,2 milyar dolarlık kısmını tüketebileceklerdir. Tüm bu gerçekler, emperyalist ülkelerin geri kalmış ülke madenlerine giderek artan bir oranla bağımlı olacaklarını vurgulamaktadır. Aynı değerlerden hareketle, üretim ve tüketim yüzdelerini içeren daha yalın bir tabloyu düzenlemek mümkündür:

Tabloyu yalnızca 1980 yılı için değerlendirmek, somut ve çarpıcı gerçeği bir kez daha vurgulamaya yetecektir. 1980 yılında, toplam dünya maden üretiminin % 37'sini emperyalist ülkelerin, % 25'ini sosyalist ülkelerin ve geriye kalan % 38'inin de geri kalmış ülkelerce üretileceği tahmin edilmektedir. Buna karşılık, tüketim dağılımının şu şekilde olması beklenmektedir. Toplam maden üretiminin % 66'sını emperyalist ülkeler, % 26'sını sosyalist ülkeler ve geriye kalan % 8'ini de geri kalmış ülkeler tüketeceklerdir. Bu karşılaştırmadan özetle şu gerçeği vurgulayabiliriz. Geri kalmış ülkeler, kendi ürettikleri madenlerin ancak ve ancak 1/5'ini tüketmektedirler. Geriye kalan büyük üretim dilimi, tümüyle emperyalist ülkelere akmaktadır.

Gerikalmış Ülkeler Madenlerini Nasıl Değerlendiriyorlar

Buraya kadar vurgulanan gerçekler, maden sektörünün geri kalmış ülkelerin ekonomilerinde, sağladığı katkı açısından önemli bir yer tuttuğu kanısını doğurabilir. Ancak böyle bir kanı aldatıcı olur. Kişi başına düşen katma değer (maden üretiminden gelen) açısından bakıldığında, bu aldatıcı durumu saptamak mümkündür. Aşağıdaki tablo, kişi başına düşen katma değerleri, ülke gruplarının herbiri için ayrı ayrı belirtmektedir.

Ülke Grupları	Katma Değer (Kişi Başına Dolar)
Emperyalist Ülkeler:	12
Sosyalist Ülkeler:	16
Geri Kalmış Ülkeler:	2

Kaynak: "The mon-fuel ....."

Katma değerler arasındaki farklılık, doğrudan doğruya maden işleme tesislerinin daha genel bir ifade ile, ülke sanayilerinin gelişme düzeyi ile ilgilidir. Bu nedenledir ki emperyalist ve sosyalist ülkelerden kişi başına düşen katma değerler yüksek, geri kalmış ülkelerde ise çok düşüktür. Aşağıdaki tablo bu gerçeği vurgulamaktadır:

Geri Kalmış Ülkelerde Maden İşleme Derecesi
(Üretilen toplam madenin yüzdesi olarak işlenmiş maden)
-Değer olarak-

Maden	1950	1960	1970	1980
Boksit	1	3	10	22
Bakır	76	75	78	95
Demir	46	23	25	26
Manganez	3	16	18	42
Kurşun	67	57	69	75
Nikel	-	94	68	75
Fosfor	2	13	15	38
Kalay	48	66	79	86
Çinko	21	29	42	61
Toplam	30	28	29	38

Kaynak: "The non-fuel....."

İşleme derecesi madenden madene değişim göstermekle birlikte bir bütün olarak değerlendirildiğinde, geri kalmış ülkelerde üretilen madenlerin yalnızca % 30'u, bu ülkelerde işlenebilmektedir. 1950 -1970 yılları arasındaki geçen 20 yılda, bu oran nisbeten sabit kalmıştır. Geri kalmış ülkeler göreli de olsa madenlerini emperyalist ülkelerin yağmasından kurtaramamışlardır.

Bazı Gerikalmış Ülkelerde, Madenler Hayati Önem taşır

Bir başka araştırmanın sonuçları maden sektörünün bazı geri kalmış ülkeler için hayati önem taşıdığı gerçeğini göstermektedir. Yazımızın başında genel olarak sanayinin, büyük oranda maden girdisine dayandığını belirtmiştik. Maden sektörünün, ülke ekonomilerindeki bu can alıcı rolüne karşılık G.S.M.H.'lar içindeki yeri son derece önemsizdir. Maden sektörünün emperyalist ülkelerde G.S.M.H.'ya katkısı % 0,7, geri kalmış ülkelerde ise bu katkı % 1,2 ilâ 1,5 arasında değişmektedir. Buna rağmen bu katkı, bazı geri kalmış ülkelerde çok yüksektir. Örneğin, bu oran Zambia'da % 40'ın üstünde, Bolivya, Gabon, Liberya, Moritanya ve Surinam'da % 25 ilâ 30 arasında, Gine, Guyana, Sierra Leone'de % 15 ilâ 20 arasında, Şili, Endonezya, Jamayka, Meksika, ve Zaire'de % 10 dolaylarında, Fas, Malezya ve Peru'da ise % 4'ün üstündedir. G.S.M.H. içindeki yer ve önem açısından, ele alınan bu ülkeler dışında en az 25 geri kalmış ülkede de, madencilik sektörünün potansiyel anlamda önemli yeri vardır.

Şili Bakır Madenleri Ve Emperyalist Ambargo

Bazı geri kalmış ülkelerin maden ihracatları ise, ülke ekonomilerinde taşımış oldukları hayati önem açısından belirtilmeye değer. Örneğin, Zambiya, Şili, Zaire, Bolivya, Liberya, Moritanya, Sierra Leone ve Surinam gibi ülkelerin toplam ihracatları içindeki maden ihracatlarının payı % 75 ilâ 98 arasındadır. Bu oran, Gine, Jamayka ve Peru'da % 40 ilâ 55 arasında, Endonezya, Malezya, Meksika, Filipinler ve Tunus'da ise % 10 ilâ 25 arasındadır. Görüldüğü gibi, maden kaynakları bazı geri kalmış ülkeler için gerçekten de hayati önem taşımaktadır. Ülke ekonomisini belirleyen, şekillendiren ve özet olarak ekonominin belkemiği olan maden sektörü, aslında bu ülkelere, içinde bulundukları sistemin karakteri açısından bir zaaf doğurmaktadır. Emperyalist ülkelerden gelen bir ambargo, bu ülkelerin ekonomilerini çok kısa zamanda iflasın eşiğine getirebilmektedir. Örneğin, Allende, Şili bakırlarını ulusallaştırdığında, dünyanın en büyük bakır üreticisi dev tekel Kennecott Copper, emperyalist ülke yargı organlarına müracat ederek Şili bakır yataklarının kendine ait olduğunu öne sürdü. Bu karar, Fransa'nın Şili bakırlarına ambargo uygulamasına yol açtı. Şili, bakırlarını satamaz oldu. Bilindiği gibi, daha sonra ABD emperyalizmi Allende'yi bir faşist darbe ile safdışı etti.

Gerikalmış Ülkelerde İddia Edildiği Gibi Zengin Maden Yatakları var mıdır?

Bir şaşırtıcı gerçeği de yeri gelmişken belirtmek isteriz. Genellikle, geri kalmış ülkelerin, dünya maden zenginliklerinin hemen hemen yarısına sahip oldukları iddia edilir. Oysa bu iddianın gerçekle ilintisi yoktur. Aşağıdaki tablo, bu iddiaya verilen bir cevaptır:

Toprak Genişliği ile Maden Zenginliği Arasındaki İlişkiye Ait Değerler
(Değer olarak dünya toplamının yüzdesi)

	Toprak Genişliği	Maden Zenginliği
Emperyalist Ülkeler	26	35
Sosyalist Ülkeler	25	27
Geri Kalmış Ülkeler	49	38
Toplam	100	100

Kaynak: "The non-fuel... ...."

Bu tablo bize şunu göstermektedir: Dünya topraklarının % 26'sı üzerinde konaklayan emperyalist ülkeler, toplam maden zenginliklerinin % 35'ine sahiptirler. Sosyalist ülkeler için bu değerler sırasıyla % 25 ve % 27, geri kalmış ülkeler için ise % 49 ve % 38'dir. Görüldüğü gibi toprak genişliğine oranla maden zenginliği en az olan ülkeler topluluğu, geri kalmış ülkeler topluluğudur. Bu şaşırtıcı gerçeğin en önemli nedeni, geri kalmış ülke topraklarındaki maden zenginliklerinin henüz yeterince saptanmamış olmasıdır. Oysa, emperyalist ülke topraklarında bulunabilecek maden zenginliği, sınıra varmış bulunmaktadır. Şu bir gerçektir ki (bir an için geri kalmış ülkelerdeki maden zenginliklerini sabit kalacağını varsayarsak) maden zenginlikleri, toprak genişliklerine oranla düşük bulunan geri kalmış ülkelerden emperyalist ülkelere maden akımı sürüp giderse, bir gün bu ülkeler, birer çorak ülke haline gelecektir. Çünkü madenler bir kez üretildiklerinde, bir daha geri gelmezler. Bir fabrika, hammadde bulduğu sürece sonsuza dek üretimi tekrarlar. Ama bir maden zenginliği, üretildikçe yok olur ve bir gün tükenip gider. İşte bu nedenledir ki, geri kalmış ülke halkları yeraltı kaynaklarına kıskançlıkla sahip çıkmalıdırlar.

Emperyalist Sömürü Ve önemli Çokuluslu Tekeller

Geri kalmış ülke madenlerinin, emperyalist ülkelere akımı nasıl olmaktadır? Daha genel bir ifade ile, geri kalmış ülke madenleri nasıl yağmalanmaktadır?

Günümüzde, geri kalmış ülkelerdeki madencilik sektörü, genellikle yabancı yatırımın egemen olduğu bir yapıya sahiptir. Kendi ülkelerindeki maden zenginliklerinin sınırına varan emperyalist ülkeler özellikle son 30 yılda geri kalmış ülkelere yaptıkları akımı hızlandırmışlar, bu ülkelere büyük boyutlarda sermaye ihraç etmişlerdir. Bilindiği gibi 2. yeniden paylaşım savaşından sonra, tüm sektörlerde izlenen bilim ve teknolojideki atılım, madencilik sektörüne de yansıdı. Üretimin yoğunlaşması ve sermayenin toplulaşması o derece büyüktü ki, eskiden genellikle tek bir malı tek bir ülkede üreten ve bu alanda tekel olan şirketler, yerlerini bütün dünyada faaliyet sürdüren ve kârını arttıran çokuluslu tekellere bıraktı. Bu gelişim ise, geri kalmış maden zenginlikleri üzerinde çokuluslu tekellerin üst düzeyde denetimini getirdi. Bu denetim yalnızca, üretim alanında kalmadı, pazar denetimini de üst düzeye çıkardı. Bu gün çokuluslu şirketler, emperyalist-kapitalist dünyanın madencilik sektöründe, aramadan nihai pazarlamaya kadar ve hatta tüketim malları üretimine kadar tüm iktisadi faaliyet aşamalarında kesin bir egemenlik ve denetim kurmuş bulunmaktadırlar. Emperyalist-kapitalist dünyayı oluşturan ülkelerdeki maden üretiminin % 90'dan fazlası, bugün, yılda 150 bin ton madenden fazla üreten işletmelerden gelmektedir. Bu üretim ise, çoğu 150 kadar büyük madencilik tekeli tarafından denetlenmektedir. Aslında sayıları 150'ye varan bu tekeller, az sayıda birkaç büyük gruba indirgenmektedir. Ve işte bu az sayıdaki madencilik grubu da, büyük ölçüde muhtelif bankalara bağımlıdır. Örneğin, Guggenheim-Morgan banka grubu (ABD), Kennecott ve Asarco gibi çokuluslu tekelleri desteklerken, Vogelstein Sussmann (Batı Alman-ABD) banka grubu da Amax, Cerro Corporation ve Rhodesian Selection tekellerini, Rotschild (Fransa) banka grubu ise, Societe de Nickel'i, Pennaroya ve Moktay gibi tekelleri ve son olarak Rotschild (İngiltere) banka grubu da meşhur Rio Tinto'yu desteklemektedir.

Tek tek madenler açısından yapılan bir inceleme ise, çokuluslu tekellerin denetim ve egemenlik ölçeğini daha iyi ortaya koymaktadır. Örneğin, emperyalist-kapitalist dünyadaki nikel satışının % 60'dan fazlası, yıllardan beri International Nickel Company (INCO)'nin tekelinde bulunmaktadır. Molibdende, ABD kökenli Climax, Platinde, Rusterburg; Zirkonyumda Wa Chang ve Elmas'ta De Beersdünya ölçüsünde birer tekeldir. Diğer taraftan, üçü Kanada, Fransa ve İsviçre'den üçü de ABD'den olmak üzere altı tekel, dünya alminyum üretimine egemendirler.

Şili bakır üretiminin % 90'ını ise ABD kökenli iki tekel tarafından gerçekleştirmektedir. Peru bakırlarını da yine ABD kökenli üç tekel, Zambia bakırlarını da iki çokuluslu tekel denetlemektedir. Malezya kalay üretiminin yarısını Batı Avrupalı tekeller, Liberya'daki demir üretimini de ABD, Batı Alman ve İsveç tekelleri denetlemektedirler. Latin Amerika ülkelerindeki tüm demir madeni kaynakları ise ABD kökenli çokuluslu tekellerin elindedir.

Sömürü Biçimleri

Bu çerçeve içinde, sömürü mekanizması genellikle şu iki biçimde görülmektedir. Birinci biçim; emperyalist ülkelerin ya da bu ülke kökenli tekellerin, geri kalmış ülkelerde doğrudan doğruya yatırım yapmalarıdır. Çokuluslu bir tekel belli bir ülkede maden üretme hakkını ve ayrıcalığını elde eder, kendi ülkesinden gerekli olan malzemeyi getirir, madenin bulunduğu ülkeden ucuz işgücü sağlar ve elde ettiği madenleri ya ürettiği şekliyle ham olarak, ya da bir adım işleyerek ülkesine gönderir. Bu sömürü biçimi, genel olarak sermaye ihracının tipik bir sonucudur. Çokuluslu tekellerin, geri kalmış ülkelere yapmakta oldukları doğrudan yatırımlarda gözlenen bir değişik eğilimi burada vurgulanmalıdır. Bu doğrudan yatırımlarda, çokuluslu tekeller, bir başlarına faaliyet sürdürme yerine, girmiş oldukları geri kalmış ülkelerin ya özel sektörleri ile ya da karma (özel-devlet) kuruluşları ile ortaklıklar kurmayı yeğliyorlar. Böyle yapmakla, hem yatırım garantilerini pekiştiriyorlar, hem de emperyalist sömürüyü bir oranda gizlenme olanağını elde ediyorlar. (Ülkemizdeki Ereğli Demir-Çelik İşletmeleri, bu türün en tipik örneklerinden biridir)

Bunun yanında sermaye ihraç etmeksizin, yalnızca teknik hizmet ve teknoloji ihracı ile de geri kalmış ülkelere girdikleri görülmektedir. (Batı Almanya'nın ve Avusturya'nın Uludağ'daki Woltram tesislerinin inşaasındaki girişimleri gibi). Bir başka şekil ise, kredilerin, teknik hizmet ve teknoloji ihracı koşulu ile yüksek faizlerle verilmesi

şeklidir. Bu krediler, ya devletten devlete ya da konsorsiyumlardan devlete verilmektedir. Örneğin; ülkemizde inşa edilen Afşin-Elbistan Termik Santralı Entegre Projesi'nde, Dünya Bankası projenin gerektirdiği krediyi devlet garantisi ile T.K.İ.'ne verirken, araç-gereç ve teknolojinin Batı Alman firmalarından satınalınmasını bir koşul olarak getirmiştir.(6).

Sömürü mekanizmasında görülen ikinci biçim, pazarlama faaliyetleri içinde gözükür. Çokuluslu tekeller için pazar egemenliği ve denetimi hayati öneme haizdir. Pazar egemenliği ve denetimi çokuluslu tekellere kârlarını azamileştirme olanağını sağlar. Çokuluslu tekeller, ne ürettikleri madenleri gerçek değerlerine eşit fiyatlarla satarlar, ne de geri kalmış ülkelerin pazara sundukları madenleri gerçek değerlerine eşit fiyatlarla satınalırlar. Satışlarda gerçek fiyatların üstünde, satınalmalarda ise gerçek fiyatların altında bir fiyat öne sürerler. Her iki durumda da bir fiyat farkı doğar ki, bu da çokuluslu tekellere kârlarını azamileştirme olanağını sağlar. Bu olgu o denli belirgindir ki, günümüzde çokuluslu tekellerin pazar denetimleri, üretimdeki denetimlerinden çok daha yoğunlaşmıştır. İşte bu nedenle, çokuluslu tekeller, pazar denetimlerini yitirmemek ya da bu denetimlerinde gerilememek için, genel olarak maden zenginlikleri (rezerv) üzerindeki denetimlerinin aynı düzeyde kalmasına çalışırlar. Doğal olarak bu denetim, geri kalmış ülkelerin, maden zenginlikleri üzerinde yoğunlaşır. Buradan, emperyalist sömürünün varoluş koşulunun, yalnızca yabancı yatırım varlığı ile sınırlandırılamıyacağı, bir geri kalmış ülkenin pazar ilişkileri kanalıyla da madenlerini yok pahasına emperyalist ülkelere kaptırarak sömürülebileceği sonucunu vurgulayabiliriz (Örneğin, Türkiye'nin krom ve boraks madenlerinin pazar ilişkileri kanalıyla emperyalist ülkelerce talanı gibi).

Çokuluslu Tekellerin Önemli Bir-İki Yapısal Özelliği

Gerek sermaye ihracı, gerekse pazarlama faaliyetleri yoluyla sürdürülen sömürü mekanizmasını, çokuluslu tekellerin yapısal özellikleri çerçevesinde ele almak ve irdelemek, bize önemli bir-kaç gerçeği yakalama olanağı verir. Bir çokuluslu tekel, yalnızca tek bir ülkede kendine bağımlı şirketin değil, bir bütün olarak tekelin kârını azamileştirmeye çalışır. Böyle yapmakla, aynı zamanda madencilik sektörünün yapısından gelen riskleri dağıtma imkanını elde eder. Bu ilkeden hareketle çokuluslu tekel, üretimi, aynı ya da değişik ülkelerde kendine bağımlı şirketler arasında dağıtır ve programlar. Bu dağıtımda ya da programlamada, genellikle şu kıstaslar rol oynar. Göreli maliyetler, kaynak-pazar ilişkisinden doğan tercihler, anlaşmaların gereği olarak en az üretim düzeyini tutturma zorunluluğu ve siyasi risk derecesi. Bu kıstaslar ışığında programlarını çizen çokuluslu tekeller, son derece esnek bir strateji ile hareket ederler. Geri kalmış bir ülkenin, bir çokuluslu tekel karşısındaki güçsüzlüğünün nesnel dayanakları bu noktalarda yatmaktadır. Diğer taraftan, çokuluslu tekeller, tekel içi transfer fiyatlarında dünya fiyatlarını temel almazlar. Ancak kârlarını, kendilerine bağlı bir tek şirkette toplanmasını düzenleyebilirler. Bu düzenleme ile hem vergi ödentilerini en aza indirir, hem de kâr transferine konacak kısıtlamalardan kurtulmuş olurlar. Manyezit kaynaklarımız üzerindeki çokuluslu tekellerin yıllardır sürdürdükleri faaliyetlerde, tüm bu gerçekleri gözlemek mümkündür (Bir çokuluslu tekel olan Avusturya kökenli Voitscher Magnezit Werke'nin bir alt kuruluşu olan Manyezit A.Ş., 1962 yılından beri faaliyettedir. Bu şirketin manyezit kaynağımızı eritip tükettiği bilinen bir gerçektir).

Gerikalmış Ülke Hükümetleri ile Çokuluslu Tekeller Arasındaki Pazarlık

Bir başka önemli nokta da çokuluslu tekellerin geri kalmış ülke hükümetleri ile olan pazarlıklarıdır. Genel olarak, geri kalmış ülkelerde yatırım yapan çokuluslu tekeller, çok uygun vade ve koşulları kotarabilmektedirler. Bu kotarma daha çok, emperyalist ülkelerin, geri kalmış ülkelerin madenlerine olan ihtiyaçlarının düzeyine bağlıdır. İhtiyaç büyüdükçe, çokuluslu şirketlerin uygun vade ve koşulları kotarmaları giderek güçleşir. Doğal olarak bu pazarlıkta, geri kalmış ülkelerdeki hükümetlerin niteliği, son derece önemlidir. Ne var ki bu pazarlık, son tahlilde yaratılan değerin bölüşülmesine gelip dayanmaktadır. Günümüzde geri kalmış ülkeler, hükümetlerin niteliği ne olursa olsun, gelirlerini geçmişe oranla daha çok arttırmaya çalışmaktadırlar. Bu çabalar genellikle vergi yasalarında gerçekleştirilen değişikliklerde somutlaşmaktadır. Bu değişikliklerde, imtiyaz anlaşmalarının çiğnenmemesine özen gösterilmektedir. Örneğin Şili Hükümetlerinin vergi öncesi kârlardaki payları; 1930'da % 16'dan 1940'da % 28'e, 1950'de % 58'e ve 1965'de de % 69'a yükselmiştir. Bu yükselme, çokuluslu tekeller için güvensiz bir gelişme olarak kabul edilmiştir. Bu nedenledir ki, 1944-1955 yılları arasında, dünya bakır üretimi % 20 oranında artarken, Şili'nin bakır üretimi yılda 54 bin tondan 40 bin tona düşmüştür. Bilindiği gibi Allende döneminde Şili Hükümeti, gelir arttırma yolunu bir tarafa iterek, bakır yataklarını ulusallaştırdı. Bu ise, çokuluslu tekeller için, daha doğrusu emperyalizm için yaralayıcı bir darbe idi. Çünkü bu devletleştirme, gerçek bir ulusallaştırmaydı. Gerçi, bu eyleminden ötürü, Şili Hükümeti çokuluslu tekellere tazminat ödemeyi kabul ediyordu ama, bu çokuluslu tekellere yetmiyordu. Çünkü, dünya bakır üretimindeki ve pazarlamasındaki denetimleri ortadan kalkıyordu. Oysa Şili'de bir ihtilal olmamıştı. İktidar, işçi sınıfının elinde değildi. Buna rağmen, emperyalizm bu yönetime bile göz açtırmadı ve faşist darbeyi tezgahladı... Bu örnekte şu önemli noktanın altını çizmek isteriz: Devletleştirmenin karakteri. Örneğin Bolivya da kalay madenlerini devletleştirdi ama bu devletleştirme dünya kalay madeni üretimi ve pazarlamasında denetim sahibi çokuluslu tekelleri etkilemedi. Bu nedenle, devletleştirme sorununun, mevcut yönetimin karakteri ile birlikte ele alınması gerekir. Aksi halde, yanlış yorum ve değerlendirmelerden kurtulunamaz. Şili örneğinden çıkaracağımız ikinci ders de şudur; Gerçek devletleştirmeler, ancak ve ancak işçi sınıfının iktidarı ile gerçekleştirilebilir ve korunabilir. "İleri Demokrasi"lerde ya da "kapitalist olmayan yol"larda gerçek devletleştirmelerin gerçekleşeceğine ve korunacağına inanmak ve bu eylemleri işçi sınıfının iktidarı yolunda birer koşul ve dayanak olarak görmek, tarihi bir yanılgıdır. Bugün bu tarihi yanılgı, S.S.C.B'nin geri kalmış ülkelerle ilişkileri çerçevesinde uyguladığı "devletten devlete" fon aktarımı (kredi, v.b.) biçimiyle uluslararası düzeyde somutlaşmaktadır. Doğaldır ki, bu yanılgı, S.S.C.B.'nin dünya devrimci hareketine zaaf getiren bakış tarzının bir yansımasıdır.

Sonsöz Ve Polisario Kurtuluş Örgütü

Emperyalizme karşı sürdürülen halk savaşları, günümüzün baş çelişkisinin en sıcak ifadesidir. Geri kalmış ülkelerin kendi maden kaynaklarını emperyalizmin sömürü ve tasallutundan kurtarmaları, ancak ve ancak sürdürülen bu sıcak savaşların başarıyla sonuçlanması ile mümkün olabilecektir. Angola demir, Vietnam ise kalay madenlerini, bu savaşın ardından emperyalizmin talanından kurtarabildi. Ve son olarak, Polisario Kurtuluş Örgütü, dünyanın en zengin fosfat kaynaklarının bulunduğu Sahra topraklarında filiz verdi.

1) Bu yazı, sadece yakıtdışı madenleri konu almaktadır. Bir başka deyişle, kömür ve petrol gibi yakıt türündeki yeraltı kaynakları kapsam dışı tutulmuştur. Çünkü bu kaynaklar, diğer yeraltı kaynaklarına oranla ayrıca ele alınmalarını zorunlu kılan önemli ayırdedici özellikler göstermektedirler.

(2) Zubritski, Mitropolski, Kerov; "İlkel Topluluk, Köleci Toplum, Feodal Toplum", Sol Yay. Mart 1976, S. 52.

(3) Ahmet Yüçekök, "Emperyalizm Yörüngesinde Osmanlı İmparatorluğu, 1838 Ticaret Sözleşmeleri" yapıtından aktaran Tunç Tayanç, "Sanayileşme Sürecinde Şu Yıl", Milliyet Yay. S.18.

4) Sina Çıladır, "Zonguldak Havzasında İşçi Hareketlerinin Tarihi, 1848/1940", Yeraltı Maden-İş Yay. Nisan 1977, S.11

6) "Afşin-Elbistan Entegre Projesi", Birlik Haberleri, TMMOB Yay. Ağustos 1975, Sayı 20, S.6, 7.

MISIR "Sosyal Emperyalizmin Saldırgan Yayılmacılığı"na Karşı "Savunma" Savaşını Yapıyor

SON günlerin dünya kamuoyunu etkileyen olaylardan biri de Mısır - Libya savaşıdır. Bu savaşın kökeni üzerine uzun çözümlemelere girecek değiliz. Amacımız sadece genel olarak ÇKP ve ülkemizdeki yandaşlarının, özel olarak da Halkın Sesi oportünizminin dünyayı akla karaya boyayıp olayları tümüyle tahrif eden siyasetini teşhir etmektir.

Kemalist hareketle birçok ortak noktalar taşıyan Nasır hareketi Mısır'da kapitalizmin yukarıdan aşağıya örgütlenmesini hızlandırmıştır. SSCB'nin ekonomik yardımlarıyla desteklenen Mısır'daki bu devlet kapitalizminin uygulandığı dönemde, bir yerli burjuvazi giderek güçlenmiştir. Bu güçlenen burjuvazinin ülkedeki siyasal iktidarı tümüyle ele geçirme ve ülkenin ulusal plandaki ve özellikle uluslararası siyasetini tek başına oluşturma mücadelesiyle Sedat yönetimi çakıştı. Burjuvazinin güçlendiği oranda, Mısır-SSCB ilişkileri zayıfladı. Mısır-ABD ilişkileri gelişti. Aslında, bölgede saldırgan İsrail'in varlığı söz konusu olmasaydı, Mısır-ABD yakınlaşması çok daha önceden gerçekleşecekti.

Mısır, emperyalizmle bütünleşme sürecinde yeni-sömürgo bir ülke oldu. Mısır burjuvazisi, yeni-sömürge ülke yapısının neden olduğu ekonomik bunalımlar toplumsal bunalımlara dönüştüğü ölçüde saldırganlaştı ve Sedat yönetimi giderek faşist bir nitelik kazandı. Mısır, Sudan ve Suudi Arabistan'dan sonra ABD emperyalizminin bölgedeki Jandarma karakollarından biri oldu.

Günümüz Mısır yönetiminin gerici ve anti-komünist niteliği, her geçen gün daha fazla somutlaşmaktadır. Geçen yıl, temel ihtiyaç maddelerine yapılan zam sonucu Kahire'de işçilerin ayaklanması üzerine Sedat yönetimi, Alman faşizmine özgü yasalar çıkarttı. (İşyerlerinde en küçük bir direnişte bulunanlar derhal tutuklanacaklar ve hükümetin tayin edeceği devlet temsilcilerinin de ölünceye kadar çalışacaklardır)

Mısır egemen sınıfları, uzun yıllar Filistin sorununu ve İsrail'in saldırganlığını işleyerek emekçi sınıfların mücadelesini saptırdılar. İsrail'de gerici ve faşist Begin'in seçimleri kazanarak yönetime geçmesi, Sedat yönetiminin Filistin sorununa ABD sayesinde, kısa dönemde çözüm getirme olasılığını önlemiştir.

Bu durumda, toplumda keskinleşen sınıf çelişkilerine paralel olarak, kendiliğinden de olsa, sınıf mücadelesinin giderek yükselmesini, yeni bir dış düşman yaratarak önlemek gerekiyordu. Mısır'ın Libya'ya saldırı açmasını bu çerçeve içerisinde değerlendirmek gerekir. Ayrıca, Mısır ekonomisinin ABD emperyalizmine bağımlılığı arttıkça, Mısır ABD'nin bölgedeki saldırganlığını üstlenmektedir. Mısır saldırısının ilk hedeflerinden birinin, Tobruk liman kenti yakınlarındaki Sovyet tekniyenlerinin de bulunduğu güçlü radar üssü olduğu hatırlanırsa, Mısır-Libya savaşının diğer bir boyutunu bu sonuncu oluşturduğunu görürüz.

ÇKP Mısır'ın anti-Sovyet tavrını "süper güçler"e direnen bir "üçüncü dünya ülkesi"nin tavrı olarak görüyor ve gösteriyor. Böylece, Mısır'ın, bölgede ABD emperyalizminin ileri karakolu durumuna gelişini ve ülkenin emekçi halk sınıf ve tabakaları için açık bir askeri cezaevine dönüşünü gözlerden gizliyor. Üstelik ÇHC, (Çin Halk Cumhuriyeti) "Sovyet yayılmacılığı"nı önleyen" (!) bu "üçüncü dünya ülkesi" ne, karşılaştığı ekonomik güçlükleri, bir ölçüde hafifletmesi için "hiçbir karşılık almaksızın" (!) ekonomik yardımda(!) bulunuyor(!) Halkın Sesi oportünistleri gerçekleri ne denli tersine çevirirsi çevirsin, ÇKP'nin üçlü dünya tahlilinin anti-marksist ve son tahlilde karşı devrimci özü, yaşamın her somut gelişmesinde bir kez daha somutlaşmaktadır.

KIBRIS KIBRISLILARINDIR

Kıbrıs'lı devrimcilerin basına açıklaması

OSMANLI İmparatorluğundan İngiliz Emperyalizmine teslim edilen Kıbrıs adası yıllarca İngiliz emperyalizminin sömürgesi olarak kullanılmıştır. Bu, yıllarca süren emperyalist işgal altında dahi Kıbrıs halkı başta Kıbrıs proleteryası olmak üzere çeşitli zamanlarda emperyalist boyunduruğu kaldırmak için çeşitli ekonomik ve siyasal mücadeleye girişmişlerdir. Bunun bir neticesi olarak da 1960 yılında sözde bağımsız bir devlet kurmayı başarabilmişlerdir. Bu sözde bağımsız devlet A.B.D. emperyalizminin planları dahilinde, bir A.B.D. uydusu haline getirilmeye çalışılmıştır. 1960 da kurulan bu devletin, garantör devletleri arasında ABD uydusu durumuna getirilen Yunanistan ve Türkiye vardır. Gerilemekte olan İngiliz emperyalizmi ise teslimiyetçi tavrını takınarak garantörlük ve bunun yanında eline geçirdiği üslerle yetinmişti.

Kıbrıs halkının bağımsızlık için yükselen bu mücadelesi, yine ABD'nin CIA örgütü tarafından kurdurulan EOKA ve TMT faşist örgütlerince durdurulmaya çalışıldı. Bunun sonucu olarakda 1963 yılında bu iki örgütün kışkırtması ile iki toplum arasında suni bir düşmanlık yaratılarak Şovenizm körüklendi. Bu taktiklerinde Kıbrıs halkının yükselen bağımsızlık Mücadelesini engelleyemediğini gören Emperyalistler. Bu sefarda EOKA'nın kurucusu sayılan faşist Grivas'ı gayri meşru yollardan adaya sokarak EOKA'yı hortlatıp yerine EOKA-B'yi kurdurdu. Tekrar sahneye çıkan EOKA-B sayesinde meydana gelen iç bunalımın neticesi olarak 15 temmuz 1974 de CIA planı faşist darbe yapıldı. Bu darbe ile bastırılamayan bağımsızlık mücadelesinin neticesi olarak garantörlük maskesi altında ABD emperyalistleri Türkiye yedek gücünü adaya çıkarttı.

Böylelikle Türkiye yolu ile Amerika Kıbrıs üzerinde söz sahibi oldu. Kıbrısın kaderini Birleşik Milletlerdeki görüşmelerle değil, Kıbrıs halkının emperyalizme ve işgalci kuvvetlere karşı vereceği mücadele belirleyecektir. Kıbrıs halkları emperyalizme ve onun kukla ordularını ergeç Kıbrıs'tan kovacak BAĞIMSIZ VE BAĞLANTISIZ KIBRIS'I mutlaka kuracaktır.

BAĞIMSIZ KIBRIS
KAHROLSUN EMPERYALİZM
KAHROLSUN ŞOVENİZM
İŞGALENİHAYETKIBRIS'A HÜRRİYET
KIBRIS KIBRISLILARINDIR
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ
KIBRISLI DEVRİMCİ GENÇLER

Zindanlar Boşalsın Genel Af

MC nin ikinci kez kurulmasından sonra tüm yurtta tepkiler yükselmeye devam ediyor. Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde Devrimcilerin önderliğindeki tüm mahkumlar 23, 24, 25 Temmuz günlerinde MC'nin kuruluşunu protesto etmek amacıyla açlık grevi yaptılar ve direnişe geçtiler. Açlık grevi boyunca görüşe cıkmadılar ve bu direnişlerinin nedenini tüm halka anlatan bir bildiri yayınladılar. Aşağıda, özellikle Ankara'nın gecekondu semtlerinde devrimciler tarafından mahkumlar adına dağıtılan bildiriyi yayınlıyoruz:

YİGİT FEDEKAR
HALKIMIZA
II. MC KURULDU...

Hakim sınıflar kendi egemenliklerini sürdürebilmek için, kendilerine karşı çıkan herkesi kanla, ateşle, işkenceyle, zindanlarıyla boğmaya çalışıyor. Hakim sınıflar, kendi sonlarını geciktirebilmek için polisiyle, mahkemesiyle hapishanesiyle, kanunlarıyla, karakol ve nezarethaneleriyle iki ulus ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının gelişen mücadelesini bastırmak istiyorlar. Bu amaçla, okulu, suyu, elektriği olmayan yurdumuzun dört bir yanına hapishaneler kuruyorlar. Zindanlarda yatan onlar değil, sömürülen, ezilen, horlanan yoksul halktır. Çünkü zindanlar sömürü düzeninin ayrılmaz bir parçasıdır. Hakim sınıflar içinde bulunduğu ekonomik darboğazdan çıkmanın yolunu II. MC hükümetini kurdurmakta görüyorlar. Amaçları, bunalımın yükünü yoksul halkın sırtına yüklemek, bütün ülkeyi cezaevine çevirmek, ezilen halkı cebindeki son kuruşa kadar sömürmektir.

II. MC fabrikalardaki işçiyi daha fazla soymak, için köylüleri, yoksul köylüleri daha fazla sömürmek, Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerindeki sömürü, zulüm ve terörü daha da yoğunlaştırmak için kuruluyor.

Ülkemizin tüm cezaevlerinde olduğu gibi Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde de hakim sınıfların yurt çapında uyguladıkları sömürü, baskı ve zulüm uygulanmaktadır. Bizler, daha iyi olmaya yönelmek, halkımız üzerindeki baskı sömürü ve zulme ve bunlardan fayda saglayanlara karşı savaşmak suçundan (!) yargılanmakta; yargılanmış olanlar olarak cezaevindeki anti-demokratik uygulamaları açıklamayı görev biliriz. Çünkü kendi hazırladıkları, kendileri için bile şimdi zul olan yasaları kamuoyunda uyguluyor "şirin" görünümü altında ki bu yasalar faşist karakterdedir. Halkımızın kafasını bulandırmakta, çirkin, kanlı yüzlerini gizlemeye çalışmaktadırlar.

Cezaevine girişte mahkumların ve tutukluların diğer koğuşlara sağlıklı (!) temiz (!) olarak gönderilmesi için "tecrit" denen 16 kişilik yere 70-80 kişi doldurulmaktadır. Tecrit içine lâğım sularının sızdığı, her türlü haşaratın en sağlıklı yaşama şartını bulduğu yerdir. Bu yerlerde yeni gelenler idarenin keyfine göre, 3-4 gün tutulmaktadırlar. Tecritin kuruluş amacına uygun olmayan bu uygulama burasını dayanılmaz bir işkencehaneye döndürmektedir Bu CEHENNEMDEN KURTULANLAR AYRI BIR CEHENNEM OLAN KOĞUŞLARA ALINMAKTADIR: Koğuşlar bir kişinin zor sığabileceği, en az ikişer kişinin yatmak zorunda bırakıldığı sağlıksız ranzalardan ibarettir. Bakımsızlıktan, havasızlıktan dolayı hastalanan arkadaşlarımızın hiç birisine sıhhi müdahale yapılmamaktadır. İdarenin bir parçası olan doktor (!) en ağır hasta olan arkadaşlarımızı bile tedavi etmeden kovmaktadır. Sağlığa aykırı, beslenme değeri olmayan yemekleri yemediğimiz halde bizden parası alınmaktadır. 750 kuruşluk çay 50 TL.sına satılmakta, mahkümlar adına gönderilen paralar idarece döner sermaye adı altında çalıştırılmaktadır. Cezaevindeki mahkümlerın zaaf ve hastalıklarından yararlanan idare, bu zaafları kendi çıkarları için istismar ederken; halkımızın bilinçlenmesine, düşmanını tanımasında yardımcı olan devrimci yayın organlarını engellemesi, idarenin kimlere hizmet ettiğini sergilemektedir. Mahkümlara gelen eşyaların bir kısmına el konulmaktadır. Haftada çok kısa süreli görüşler tanınarak, avukat odalarına gardiyanlar dikilerek haberleşme hürriyeti gaspedilmektedir. Haksızlıkların karşısına çıkan yiğit ve dürüst mahkümlar kanunsuz hücre cezalarına çarptırılmakta, hunharca işkence görmektedirler. Daha cocuk yaşta olan, vücutlarının gelişmesini oyuncakla yapabilecek sübyan mahkümlara küfür ve dayak altında en ağır işler yaptırılmaktadır.

İŞÇİLER KÖYLÜLER,
ÖĞRENCİLER,
YURTSEVERLER, TÜM
EMEKÇİ HALKIMIZ

Hakim sınıfların varlığını sürdürebilmesi halkımızın yükselen mücadelesinin bastırılmasına bağlıdır. Ve bunların baskı kurumlarından birisi oan sömürü, baskı, zulüm ve işkence II. faşist MC hükümetinin kurulmasıyla daha da artacaktır. 1. MC döneminde, faşist terör, siyasi cinayetler ve işkenceler halkımızın bilinçli, kararlı, yiğit mücadelesi ile geriletilmiş. DGM'ler ise yıkılmıştır. II. faşist MC'de aynı bilinçle, aynı kararlılıkla ve geçmişten çıkarılan derslerin de ışığında yerle bir edilecektir.

Biz, Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde tutuklu mahkümlar olarak yiğit halkımızın gerçek demokrasi mücadelesinin her zaman kararlı ve inançlı olarak yanında olduğumuzu bildiririz. Mücadelemiz bir avuç mutlu azınlığın iktidarına karşıdır. Kurtuluşumuzun halkın iktidarında olacağının bilinci içinde, bizler haklı davamızın kararlı, inançlı, sabırlı neferleri olarak yanınızdayız.

AZMIMIZI ZINDANLAR
YIKAMIYACAKTIR
ZINDANLAR BOŞALSIN
GENEL AF YAŞASIN
DEVRİMCİ
MÜCADELEMİZ

Ankara Merkez Kapalı
Cezaevi Tutuklu ve
Mahkümları

OKUYUCU MEKTUPLARI

AÇIKLAMA

Devrimci Yol'un 6. sayısında "Halkevleri 8. Genel Kurulunda Gerici Yönetime son verildi " başlığı ile verilen haberi, 8. genel kurula Genel Yönetim Kurulu üyesi olarak katılmış bir halkevci olarak dikkatle okudum. Hemen belirteyim ki, öne sürülen görüşlere ve eleştirilere katılıyorum. Katılıyorum derken özeleştiri yaptığım sanılmasın. Dişe diş mücadelesini vermiş oldugum konulara deginmen ize ayrıca sevindim.

Otuz kişiden oluşan bir kurulda 2-3 kişinin devrimci yönde uğraş vermiş olmasının alınmış kararlarda fazla etkili olamıyacağını sanırım sizler de doğal karşılarsınız. Halkevlerinde görev aldığım sürece daima ezilen emekçi halkımın yanında oldum. Faşizme karşı verilen mücadelede halkevlerinin etkin görev alması için uğraştım. Halkevleri genel merkezi çalışanlarının sendikalaşma ve toplu sözleşme hakkını elde etme girişimlerine karşı "Biz işveren değiliz, bunlar da artık değer üretmiyorlar. O halde bunlar işçi sayılamaz, bunlara sendikalaşma hakkını tanımayalım, işlerine son vererek hadlerini bildirelim" diye çok bilimsel (!) öneriler yapanlara karşı – ne yazık ki bu öneriyi yapanlardan bir tanesi halen de genel yönetim kurulu üyesidir, – emekçilein yanında yer aldım. Örgüte yapılan içten ve dıştan baskılara, keyfi kıyım ve kapatmalara karşı çıktım. Kurultayda çeşitli ayak oyunlarına, provokasyonlara karşı devrimci muhalefetin birliğinin bozulmamasına çalıştım. Ve öyle saniyorum ki göreve başladığım andan, görevimin bittiği Kurultay sonuna dek emekçi halkımın çıkarlarına ters düşen bir eylemde bulunmadım. Dostça selamlarımla.

27.7.1977

Halkevleri Genel
Yönetim Kurulu
Eski Üyesi.
(İsmi bizde saklıdır. D.Y.)

Ankara Atatürk Lisesi

BEN Ankara Atatürk Lisesi'nde okuyan devrimci bir öğrenciyim. Okulumuz faşist işgal altındadır. Özellikle okulun pansiyonuna yerleştirilen faşistler, okulda terör havası estirmektedirler. Bizlere zorla dergi satıp seminerlere sokmaktadırlar. Okulumuzun müdürü de azılı bir faşist olup, şu anda bir semtin Ülkü Ocakları başkanlığını yapmaktadır. Okul, okul değil bir partinin genel merkezine benzemektedir. Okulun içinde köpek resimleri, gerici, faşist resimler bulunmakta ve "sayın" müdürümüz bunu görmemezlikten gelmekte ısrar etmektedir. Okulumuzdadevrimci öğrenciler faşistlerin en az 2-3 katı kadar çok oldukları halde, faşist-polis-idare işbirliği sonucu sesleri çıkamamaktadır. Arkadaşlarımız dövülmekte ve korkunç bir şekilde partizanlık yapılmaktadır. 5-6 sene önce okulda DEV-GENÇ'liler vardı. Fakat sonra oligarşinin kirli elleri okulumuza uzandı. Ve okula faşistler yerleştirildi. Biz devrimci öğrenciler olarak hiç bir baskıya boyun eğmeden, okula gidip, öğretime devam edeceğiz. Faşist köpekler pansiyonu silah deposu haline getirdiler. Ön seçimlerde bazı CHP'lilere pansiyondan ateş açıldı. Yapılan aramada silah bulunamaması bizleri çok şaşırttı. Faşist müdür Milli Eğitim Bakanına dahi karşı gelebilecek kadar cüretkar birisidir. Okuldaki ilerici, yurtsever öğretmenler sürüldü, dövüldü. baskı yapıldı ve okula öğretmen kılığında faşist komandolar yerleştirdiler. Bunlar hamile bir devrimci öğretmeni dövecek kadar adi kimseler. Ama birgün hesap sorulacak, bütün faşistler döktükleri kanın hesabını verecekler.

DÜZELTME

Dergimizin 3. sayısında, 4. sayfa 2. sütun 1. paragrafta ANAMUR HALKÇI GENÇLİK DERNEGI ismi yanlışlıkla "Anamur Kültür Derneği" olarak yazılmıştır. Düzeltir, okurlarımızdan ve Anamur Halkçı Gençlik Derneği'nden özür dileriz.

Devrimci Yol'dan Mektup

Dergimizin dağıtımına ilişkin bazı sorunları bu sütunlarda bir kaç kez dile getirdik. Ancak bu sorunların çözümü sürecinde yeni yeni sorunlar ortaya çıkmaktadır. Bu tür güçlüklerin hiç olmazsa asgari düzeye indirilmesi için Devrimci Yol siyasetinin savunucusu arkadaşların, Devrimci Yol ile sağlıklı bir diyalog kurmaları ve bu sorunların üzerine gitmeleri gerekmektedir.

Devrimci Yol'un satış ve iade durumunun net olarak ortaya çıkması, derginin çeşitli bölgelere ulaşım hızına bağlıdır. Çeşitli bölgelerdeki arkadaşların, Devrimci Yol dergisinin ellerine geçiş süresini bize bildirmeleri, hem bu tür aksaklıkların giderilmesini hem de diğer sorunların çözümünü kolaylaştıracaktır.

Bu mektubumuzun diğer konusuda şudur: Bazı arkadaşların, siyasi çizgimiz adına önem taşıyan bir-iki kitabı basan, fakat genel yayın politikası ile "korsan", "tüccar" bir çizgi izleyen; yanlış ve eksik çevirileri salt ticaret amacı ile yayınlayan "Evren"vb. yayınevlerine yönelttikleri eleştirilere tümüyle katıldığımızı belirtelim. Bu ve benzeri yayınevleri, Devrimci Yol siyaseti izleyicilerinin teorik eğitimlerini dayandıracakları yayınlar konusunda ne denli titiz bir seçme yapmalarını göstermesi bakımından olumsuz ve talihsiz birer örnek sayılmalıdır.

DEVRİMCİ SELAMLAR.

DEVRİMCİ YOL

Çerkeş

ANTİ-faşist bir öz taşıyan Çerkeş halkı seçimlerden önce CHP'nin Çankırı'daki mitingine gittiğinde Çankırı Eğitim Enstitüsünde okuyan Çerkeş'li faşistler önderliğinde Çerkeş konvoyuna bir saldırı düzenlendi

Eğitim Enstitüsünün kapatılmasıyla birlikte Çerkeş'e dönen bu saldırgan faşistlere Devrimciler tarafından gereken ceza verildi. TÖB-DER içinde çöreklenen İGD'li revizyonistler, devrimciler faşistlere karşı döğüşürken devrimcilere kara çalmakla meşguldüler. Revizyonistlere rağmen Çerkeş halki devrimcilere sahip çıkmasını bildi. Bu arada 7 arkadaşın mahkeme tarafından tutuklanması, sadece oligarşinin köpeklerini sevindirmedi, aynı zamanda oligarşinin soldaki uzantılarını da sevindirdi. Şurası bilinmelidir ki, bundan sonra da faşistlerin halkımıza yönelttiği her saldırı devrimciler tarafından gereken cevabı alacaktır.

ÇERKEŞLİ DEVRİMCİLER

DEVRİMCİ YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi:
Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdürü:
Yaşathak ARSLAN
Yönetim Yeri:
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D
İncesu/ANKARA
Yazışma Adresi:
P.K.383 Kızılay/ANKARA

Baskı Tarihi: 8 Ağustos 1977

Dağıtım
EMEK-DA: Ankara; Ihlamur Sok.8/10 Kızılay, İstanbul Himayei Eftal Sok. 6/21 Çağaloğlu, İzmir; Ahmetağa Mah. 857. Sok. No: 3/D Saliağa İşhanı Oda No: 228
Baskı-Dizgi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri Rüzgârlı/Ulus-ANKARA

ABONE KOŞULLARI
Yurt İçi: 6 aylık 40 TL.
Yıllık 70 TL.
Yurt Dışı: 6 Aylık 100 TL.
Yıllık: 180 TL.
Abone Olmak İçin MEHMET YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye Para Yatırılması Yeterlidir...

Devrim Şehidimiz HATİCE ALANKUŞ TOPLANTILARLA ANILDI

ANKARA KADINLAR DERNEĞİ ve İstanbul DEVRİMCİ KADINLAR DERNEĞİ'nin düzenlediği toplantılarda devrim şehitlerinin ailelerinin mesajları okundu

DEVRİM şehidimiz Hatice Alankuş aralarında İstanbul ve Ankara'nın da olduğu bir çok yerde toplantılar düzenlenerek anıldı.

Ankara Kadınlar Derneğinin 25 temmuz pazartesi günü yaptığı anma toplantısına yüze yakın gecekondu kadını ve bir çok memur, öğrenci katıldı.

Anma toplantısında AKD adına yapılan konuşmanın bir bölümünü aktarıyoruz:

"-Faşizme karşı mücadele emekçiler için yaşama mücadelesidir. Su kadar, ekmek kadar zorunludur.

Faşizme karşı mücadele kadın-erkek, genç, yaşlı öğrenci, memur öğretmen herkesi içine almalıdır. Bu mücadelede herkese görevler düşmektedir. Faşistlere kin duymak onlara lanet etmek yeterli değildir. Yüreğimizdeki kin yaşadığımız hayatın her alanında yer almalıdır. Demirden bir yumruk olup, faşistlerin beynine inmeli; taş, sopa olmalıdır.

Faşizme karşı susmak, ses çıkartmamak, çevrede olanlara aman neme lazım deyip, göz yummak faşizme karşı olmak değildir. Sözle faşizme karşı olunmaz. Faşizm yalnız kendisine karşı savaşanlara da karşı değildir. O, kendisinden olamayan herkese karşıdır. Faşizmin zulmü kudurganlığı bugün bana yarın sanadır. Ne yaşlı olmak, ne kadın olmak, ne çevrenin dedikodusu faşizme karşı mücadele etmemek için bahane değildir, olmamalıdır. Herkes karınca kararınca kendine düşeni yapmalıdır.

Faşizme karşı ne yapabiliriz? Artık yaşımız geçmiş, kadın halimizle gücümüz de yetmez, o halde evimizde oturalım, bizim yerimize başkaları döğüşsün. Bu anlayış tamamen yanlıştır. Biraz düşünecek olursak aslında yapabileceğimiz çok şey vardır.

Gecekondu mahallerine oturuyorsak, mahallemiz faşizme karşı bir direniş kalesi olmalıdır. Faşistlerin mahallede ev tutmaları engellenmeli, faşistleri mahallede tecrit etmeli, onlarla konuşmamalı, yalnız bırakmalıyız. Mahallede yapılan toplantılara mitinglere katılmalı, ancak bununla yetinmemeliyiz.

Bugün faşistler sanki halkın sömürülmesine karşılarmış gibi davranmakta, devrimcileri taklit ederek, emekçi kitleleri alçakça kandırmaya çalışmaktadırlar. Bizde bu yalanları açığa çıkartmalı, her olayı faşistlerin aleyhine kullanmalıyız. Komşularımıza, tanıdıklarımıza faşizme karşı mücadele konusunda bildiklerimizi anlatmalı, onları da mücadele içine çekmeye çalışmalıyız. Devrimci toplantılara giderken yalnız gitmeyip, çevredekileri de ikna ederek götürmeli en ufak toplulukları faşizme karşı mücadeleyi anlatmak için değerlendirmeliyiz. Mahallemizde asıl namussuzluğun faşizme karşı olmamak olduğunu savunmalıyız. Faşist saldırılara seyirci kalmamalı, kavganın içinde yer almalı, devrimci afiş ve sloganları korumalı, elimize geçen bildirileri okutmalıyız. Yakalanan, dövülen, vurulan devrimcilere elimizden gelen yardımı yapmalı, hapishanelerdekilere mahallece yemek götürmeli. Faşistlere karşı aktif ve mücadeleci olmalıyız. Burada saydıklarımızın dışında aslında daha yapabileceğimiz çok şeyler vardır. Yeter ki, faşizme karşı mücadele etmeye kararlı olalım. Faşizm bizlerin, yoksul emekçi halkımızın verdiği mücadeleyle yokolacaktır. Bunun başka yolu yoktur. Faşizme karşı mücadele iktidar mücadelesidir. Faşizm ancak devrim mücadelesiyla yıkılır. İşsizlik, pahalılık, can güvenliği gibi sorunlarımız ancak demokratik halk iktidarında çözüm bulabilir. Bunun ise tek yolu DEVRİMDİR"

Toplantıda faşizme karşı mücadele ederken, hayatlarını kaybeden devrimci arkadaşların analarından ve ailelerinden gelen mesajlar okundu.

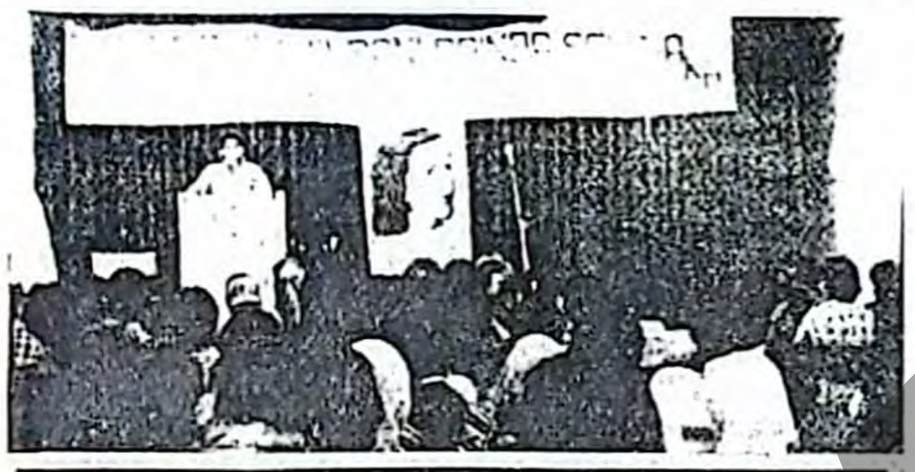

HATİCE ALANKUŞ'un anısına

HATİCE ALANKUŞ 1946-.....

SAFAĞINDAYIZ ÖZGÜRLÜĞÜN YENECEĞİZ ZORBANIN ZÜLMÜNÜ VE KARANLIĞINI YOBAZIN

HATİCE ALANKUŞ, 1 HAZİRAN 1946'DA İSTANBUL'DA DOĞDU. 1969 DA TATBİKİ GÜZEL SANATLAR OKULUNDAN MEZUN OLDUKTAN SONRA ERTESİ YAZ MİMAR OLARAK ÇALIŞMAYA BAŞLADI.
O SAYFALARDA ÜNİVERSİTEDEN ZANDARLARIYLA KAÇMIŞ OLAN MEHMET CEMİLİ VE MÜCİZESİ ARKADAŞLARDAN SAKLANMAK SUÇUNDA, 14 ŞUBAT 1972 DE SİYASİ İDARE TARAFINDAN GÖZ ALTINA ALINDI. 24 TEMMUZ 1973 TE MADAMOYA ASKERİ CEZAEVİNDE ARANMADAN ASILDI.

KISA FAKAT GÜZEL HAYATINDA MÜTEVAZI BİR DEVRİMCİ OLMAKTAN GÖZÜ MAHİCE ALANKUŞ CEZAEVİNDE BASİT BİR MÜDAHELE İLE KURTULABİLECEK BİR HASTALIĞIN ÖLDÜ. İŞKENCE UZMANLARININ OKUTTUKLARI VE YAPTIKLARINDAN FAŞİST PERSONELİN SADİSTİK İNSANLIK DIŞI DAVRANIŞLARININ KURBANI OLDU. BİRÇOK BASKI İLE HATİCE ALANKUŞ'UN BAŞKALARI DÜŞÜNMEMESİNİN ÖLDÜĞÜNÜ ZAN ETTİ. BU YALANA TAM KİMSE INANMADI.

BU OLAY: FAŞİZMİN TESİRİ ALTINDAN İBRET VERİCİDİR. FAŞİZM KENDİNİN ÇUMATANA FERDİSE DÜŞMÜŞTÜR. KANLI BİR ÇAMAŞIR, O DÜZENE BAŞKALARININ KANIYLA BESLENİR BU ÇAMAŞIR YOK ETMEK HER İNSANIN GÖREVİDİR.
FAŞİZM; AÇGÖZ SALDIRGANLIĞA BAĞLI DE DEVAM EDİYOR. HERŞEYİ ARANDIĞI BİRİNİ ALIP GÖTÜRÜYOR. ANALAR TÜS BAĞIYORLAR BAĞRILARINA, SEVDİKLERİ KARALAR BAĞLIYORLAR BAŞLARINA, DOSTLAR ELİNİZİ TÜRKÜLERİ SÖYLÜYORLAR
AMA FAŞİZMİN AÇGÖZ SALDIRISINA
KARŞI MÜCADELEMİZ İNMİYORUZ, DURMADAN, BIKIP USANMADAN SÜRÜYOR, SÜRECEKTİR...
TA Kİ FAŞİZMİN KÖKÜ KURUYANA KADAR.
EVLAT ACISI ANCAK FAŞİZM YOKOLUNCA SONA ERECEKTİR.

FAŞİZMİ YOK ETMENİN TEK YOLU DEVRİMDİR.

HATİCE ALANKUŞ FAŞİZME KARŞI DEVRİM İÇİN VERİLEN BU ONURLU KAVGADA ŞEHİT DÜŞTÜ. O MÜCADELESİNİN BU KAVGADA YERİ ALMADAN GÖREVİNİN BİZE GÖSTERDİĞİ

NURAY'LAR, ADNAN'LAR, SEVGİLİLER, ÇOCUKLER, EMEKÇİ ANA İLE BAŞLAYAN ÖNÜNDE ÖLDÜLER ONLARA ŞEREFLİ ANISI BİZLERE KARDEŞLERİMİZİN, EVLATLARIMIZIN YOLUNDA YEK GÖSTERİYOR. HATİCE ALANKUŞ EMEKÇİ KADAN PROLETER DAVRANI KENDİNİ ADAMIŞ YÜZYILLARCA DEVRİMİNİN BİR OLUŞUNA, MİLYONLARCA EMEKÇİNİN YÜREĞİNDE PARLAYAN BİR DİNİT ISIK OLDU SELAM OLSUN VE BU MÜCADELEYİ KAZANANLARA KAZANACAKLARA BİR SELAM

devrimci kadınlar

HAKAN Yurdakuler'in annesi Nurinnisa Yurdakuler'in mesajı:

Devrimcilerin başarısı, elbetteki devrim kalesini inşa ederken temel harcına ve kale duvarlarının tutma taşlarına akıtacakları kanla pekiştirilir.

Biz YURDAKULER ailesi olarak, bu harca kanımızı koyduk. Diyeceksiniz ki, ana olarak üzülmüyor musun? Bunu sormayın. Herhalde, herşeyin yanında en büyük payım, ana olarak HAKANIMLA gururlanmaktır.

Bir Hakan'ım vardı, onu güneşe gömdüm. Bir gün elbette ki doğacaktır.

O, 12 Mart günlerinin sadece devrimciler için getirdiği karanlık günlerde, SBF de okuyan, kalemi, kağıdı ve hatta harçlığı gelmediği için ayağında çorabı olmayan arkadaşları adına sürdürdüğü boykot nedeni ile sıkıyönetim mahkemesinde beraat etmiş olmasına rağmen, padişahlık günlerinde olduğu gibi sürgüne gönderilmişti.

Bugün çok sevdiği TÜRKİYE'sinin haritası mezarının başucundadır. O haritada, kitabe olarak, Bolu sürgününde, 12 Mart 1975 günü yazdığı 2 satırlık cümle vardır. Evet, elbette onun yazdığı gibi, "BU GÜZEL TOPRAKLAR ve BU SICAK HALK İÇİN NELER VERİLMEZ Kİ."

Şimdi soruyorum hepinize, bu güzel topraklar ve bu sıcak halk için hanginiz, ne vermezsiniz?

Türkiye'miz elbette yeni 12 Martlar görmeyecek, ve bu günlerde ki devrimcilerin karanlık, kanlı ve işkenceli anıları yeniden yaşanmayacak.

Yaşasın HATİCE ALANKUŞLAR ve Türkiye'nin kurtuluşu yolunda şehit düşen ama güneşe gömülen yurtseverler, devrimciler.

Ne mutlu bu yolda güneşe gömülenlere!

KAHROLSUN FAŞİZM ve EMPERYALİZM.

KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİLER.

NURİNNİSA YURDAKULER

NURAY Erenler'in annesi Meliha Erenler mesajını şu sözlerle bitirdi:

Hepiniz birer Nuray'sınız, Hatice'siniz, Aynur'sunuz, Jale'siniz, Mahir'siniz Deniz'siniz. Onlar ölmediler, siz devrimcilerin onların bıraktığı yerden mücadelenizi sürdürmeniz, anne olarak en büyük tesellim. Hepinize selamlar. Kahrolsun Faşizm Yaşasın mücadelemiz.

Nuray'ın annesi Meliha Erenler

İBRAHİM Tümer'in ailesinin mesajı:

İbrahim, Devrim için verilen onurlu kavgada şehit düştü. O, bu yolda düşen milyonlarcasından biri oldu. Oğlum ölmedi, devrimcilerin yüreğinde yaşıyor. Biz anası babası ve ailesi olarak onun yolunda yanıbaşındayız.

Toplantıya katılan gecekondu mahallesinde oturan kadınlar adına konuşma yapan bir devrimci bacı aşağıdaki konuşmayı yaptı:

Bizler geri bırakılmış ülkemizin gecekondu bölgelerinden Tuzluçayır'dan geldik. Bizler, bizi yöneten sömürücülere karşı uyanmış bölgelerden biriyiz. Ama önceden dağınıktık. Ankara Kadınlar Derneği geldi. Onun yardımlarıyla gerçekleri daha iyi öğrendik. Faşistlere karşı olan başka kadınlarla birleştik. Gecekondu mahallelerinde birçok uyanmamış kadınlarımız var. Biz bundan sonra Ankara Kadınlar Derneği ile birlikte onları da yanımıza çekmek, birlik olmak için çalışacağız.

KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN MÜCADELEMİZ.

MAHİR ÇAYAN'IN ANNESİ NACİYE ÇAYAN'IN MESAJI

Evlatlarım,

Mahir'in yolunda yürüyen sizlerle gurur duyuyorum. Yanlız Mahirin annesi değil, bütün devrimcilerin annesiyim, Mahir bana anne ben ölüyorum. Sen bütün devrimcilerin anasısın dedi. Yavrularım keşke bende genç olsamda sizlerin arasında olsam. Siz devrimci yavrular, temiz, dürüst, gururlu ileriyi gören birer Çayan'sınız. Çayan öldüyse sizler varsınız. Sizleri gördükçe Mahir'i görüyorum. Tüm devrimciler öldü ise, yaşayan milyarlarla devrimciler var. Hiç bir zaman devrimci yıkılmayacak. Vatan sağolsun. Ölen devrimcilerin ruhları şad olsun. Nurların içinde yatsın, onlar ölmedi. Onlar aramızda yaşıyor devrimci hiç bir zaman ölmez.

Devrimci yavrularım sizler sağ olun Mahir'in bıraktığı yerden sizler devrime devam edeceksiniz. Devrim bir gün er geç gelecek, devrim mutlaka gelecek. Benim kalbim öyle söylüyor. Sizleri böyle gördükçe Mahir Çayan'ımızın ruhu şad olsun.

Tüm devrimci yavrularım siz sağ olun vatan sağ olsun.

Devrimci yavrularıma, anneniz
Naciye ÇAYAN

TAYSAM ARŞİV